

προλεταριακή

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkemi.gr Σάββατο 6 Απρίλη 2024 ■ χρόνος 42ος φ. 960 ■ 1.50€

Τα χειρότερα φέρνει στον λαό ο αντιδραστικός καβγάς Πολιτικό ρεύμα χειραφέτησης από το σύστημα για να ενισχυθεί η μαζική πάλη!

4/4, Αθήνα

Ο αντιδραστικός καυγάς και η αναταραχή -πριν από όλα μέσα στην κυβέρνηση και τη ΝΔ, αλλά και συνολικά στο πολιτικό σύστημα- δεν κοπάζουν! Η πρόταση μομφής καταψηφίστηκε, αλλά συνοδεύτηκε με την αποπομπή δύο κορυφαίων υπουργών και στενών συνεργατών του Μητσοτάκη, ενώ το ζήτημα της λεγόμενης «διερεύνησης» του εγκλήματος στα Τέμπη μένει ανοικτό. Σαμαράς και Καραμανλής αποφάσισαν «να μην μιλήσουν» στο συνέδριο της ΝΔ. Παραδοσιακά έντυπα του συστήματος ανακαλύπτουν με αρνητικό τόνο τη «δικαίωση του Τόμσεν» για μισθούς Βουλγαρίας, «ατολμίες» και «δυσκολίες» στην κυβέρνηση και στο έργο της. ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ (και από δίπλα

τους η Νέα Αριστερά) ανεβάζουν τους «αντιπολιτευτικούς» τόνους, ζητώντας παραπομπή του Καραμανλή, εκλογές (ακόμα και με διεθνείς παρατηρητές!), καταγγέλλουν «διαφθορά» και «παρακράτος», αλλά βέβαια την ίδια στιγμή συμφωνούν και στηρίζουν όλες τις βασικές κυβερνητικές επιλογές στην εξάρτηση και την άγρια επίθεση στον λαό. Το γραφείο προϋπολογισμού της Βουλής διαπιστώνει «αποκλίσεις» από τους οικονομικούς στόχους και προβλέπει αδιέξοδο. Η άγρια δολοφονία της γυναίκας έξω από το Α.Τ. των Αγίων Αναργύρων μπαίνει στην αντιδραστική αντιπαράθεση ως στοιχείο διάψευσης της «ασφάλειας» που αποτέλεσε και αποτελεί «κυβερνητική σημαία». Αποκαλύπτονται

αποφάσεις για νέα εξοπλιστικά πακέτα προς Ουκρανία, μέσα στα οποία περιλαμβάνονται ακόμα και βλήματα λευκού φωσφόρου και η ηγεσία του ΚΚΕ αγαναχτεί για την «αποδυνάμωση» της «άμυνας της χώρας». Τέλος, σαν να μην έφταναν οι απαντές «μομφές» των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών προς την κυβέρνηση, το πολυδιαφημισμένο ταξίδι Μητσοτάκη στον Λευκό Οίκο ακυρώθηκε! Η «αίτια» της ακύρωσης που κατά την ειδησεογραφία «φέρεται να δήλωσε» ο κυβερνητικός εκπρόσωπος είναι ότι ο Μητσοτάκης θα βρίσκεται στο συνέδριο της ΝΔ που προφανώς... «αιφνιδίως» έμαθε ότι γίνεται!

συνέχεια στη σελ. 2

17 Απρίλη: όλοι στην απεργία!
Μαζικός απεργιακός αγώνας για ΣΣΕ με αυξήσεις στους μισθούς, δουλειά και ζωή με δικαιώματα!

Εκπαιδευτικοί: Υστερία τρομοκρατίας και ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης
Η τρομοκρατία δεν θα περάσει!
Η μαχητική διαδήλωση της Πέμπτης 21 Μάρτη στον Πειραιά δείχνει τον δρόμο!

(σελ. 10, 11)

Δολοφονία της 28χρονης στους Αγίους Αναργύρους

Οι γυναικοκτονίες δεν είναι μια στιγμή!
Αγώνας ενάντια στο σύστημα που τις δημιουργεί και τις καλύπτει!
Η βαρβαρότητα του συστήματος και των μηχανισμών του, η απάνθρωπη αντιμετώπιση και ιδεολογία είναι αυτή που οπλίζει το χέρι του κάθε δολοφόνου. Είναι αυτή που βάζει τους λύκους να φυλάνε τα πρόβατα, που απαξιώνει κάθε αξία και δίνει άλλοθι σε βιαστές και μαστροπούς.

(σελ.5)

Σε παροξυσμό η επίθεση της κυβέρνησης **ΠΟΕΔΗΝ και ΟΕΝΓΕ δηλώνουν υποταγή στη «νομιμότητα» και αναβάλλουν τον αγώνα**

Απέναντι στην κυβερνητική λαίλαπα, οι αντιδράσεις των συνδικαλιστικών ηγεσιών παραμένουν στο γνωστό από παλιά πλαίσιο των εικονικών αγώνων, των κινητοποιήσεων τύπου περιοδεύοντων караβανιών.

(σελ.9)

Νέα Δημοκρατία

Φθορά και αναταράξεις
Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση της ΝΔ, ως διαχειριστής του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, αντιμετωπίζει τις συνέπειες της 5ετούς πλέον διακυβέρνησής της. Τόσο σε σχέση με το λαό όσο και αναφορικά με τα εντός κι εκτός της χώρας κέντρα που τη στηρίζουν.

(σελ. 8)

**Ξεκινούν οι εργασίες για την 10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ)
Δημοσίευση των θέσεων του ΚΟ
ΜΕΡΟΣ Α' : Αποτίμηση και συμπεράσματα για την πορεία μας από το 1982**

Ρωσία
**Η σφαγή στο Crocus City Hall
Το ΝΑΤΟ θέλει πόλεμο με τη Ρωσία;**
σελ. 16

**Παλαιστίνη-Μέση Ανατολή
Αγγίζονται οριακές καταστάσεις**
σελ. 14

Τα χειρότερα φέρνει στον λαό ο αντιδραστικός καβγάς Πολιτικό ρεύμα χειραφέτησης από το σύστημα για να ενισχυθεί η μαζική πάλη!

συνέχεια από σελ. 1

Όλη αυτή η αντιδραστική αναταραχή, που εκτιμούμε ότι θα συνεχιστεί, παρουσιάζεται ότι οφείλεται στις επικείμενες ευρωεκλογές. Αλλά γιατί οι ευρωεκλογές να αποτελούν «αιτία» αμφισβήτησης - από φίλιες και συστημικές δυνάμεις - μιας κυβέρνησης που εκλέχτηκε με 41% μόλις πριν δέκα μήνες; Γιατί, από ποιους και με ποιους στόχους πιέζεται η κυβέρνηση (που κινδυνεύει μόνο «από τον κακό εαυτό της» σύμφωνα με τις επίσημες γραφίδες του συγκροτήματος Μαρινάκη), όταν το πολιτικό σύστημα είναι κατακερματισμένο και αναξίπιστο; Ποιος είναι αυτός ο «κακός εαυτός» και προς ποια κατεύθυνση πρέπει να «διορθωθεί»; Τι προμηλύουν όλα αυτά για τον λαό και τη νεολαία της χώρας, που βρίσκονται σε συνθήκες κλιμακούμενης φτώχειας, ανεργίας, τρομοκρατίας, διώξεων και ολοένα περισσότερο μέσα στο τοπίο του αίματος, που ρέει στην περιοχή, από την Ουκρανία ως την Παλαιστίνη;

Αιτίες και επιδιώξεις

Στα παραπάνω ερωτήματα θεωρούμε ότι δεν υπάρχει «μια και μόνη» απάντηση. Η αλλιώς, η μία και μόνη απάντηση εμπεριέχει πολλές και αντιτιθέμενες επιδιώξεις. Ωστόσο, ο κοινός παρανομαστής των επιδιώξεων είναι η πίεση για ακόμα πιο αντιδραστική διάταξη του πολιτικού συστήματος, για ακόμα πιο άγρια επίθεση στον λαό, για ακόμα μεγαλύτερη «ευχέρεια» των ιμπεριαλιστών στη «χρήση» της χώρας στα πολεμικά και ληστροικά σχέδιά τους.

Αυτή η κατεύθυνση, με τις εκρηκτικές συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί στην ευρύτερη περιοχή από την Ουκρανία ως τα Βαλκάνια (ενδεικτική η αντίθεση της Σερβίας στα βήματα της ελληνικής πλευράς προς την αναγνώριση του Κόσοβου) και από εκεί μέχρι τη Μ. Ανατολή, την Κ. Ασία και τη Β. Αφρική, δεν έχει «μία και μόνη μετάφραση» και ένα σταθερό διατάτα. Ούτε εντός της «Ευρώπης», όπου

είναι ανοιχτή η διάσταση Γαλλίας-Γερμανίας, αλλά και στο εσωτερικό της δεύτερης. Αλλά ούτε εντός των ΗΠΑ, που οδεύουν στις εκλογές του Νοέμβρη σε συνθήκες περίπου εμφυλιοπολεμικού κλίματος, καθώς τα κέντρα εξουσίας αναζητούν και συγκρούονται για τις επιλογές που θα στηρίξουν τον «κοινό για όλους» στόχο της παγκόσμιας ηγεμονίας.

Αυτή η συνθήκη πολυδιάσπασης και σύγκρουσης των ιμπεριαλιστών πατρώων και των πολλών κέντρων που τυχονδιωκτίζουν και αλλάζουν τακτικές και επιλογές είναι το πλαίσιο στο οποίο υποκεινται η κυβέρνηση και το πολιτικό σύστημα της χώρας. Από αυτό το πλαίσιο προκύπτουν οι ενδοκυβερνητικές αντιθέσεις, οι οξείες «αντιπολιτευτικές» τακτικές και σε αυτό το πλαίσιο αναφέρονται και οι παρεμβάσεις ντόπιων μεγαλόσχημων παραγόντων για να θέσουν (και) τις δικές τους ιδιαίτερες επιδιώξεις. Σε άμεση σύνδεση και αναφορά με αυτό το πλαίσιο βρίσκονται σε εξέλιξη μια σειρά κρίσιμα ζητήματα.

- Η περιβόητη ελληνοτουρκική προ-σέγγιση με ερωτήματα για το τι αυτή

δρομολογεί υπό την αμερικάνικη σκέπη και καθοδήγηση. Τα ερωτήματα γίνονται εντονότερα μετά την εκλογική ήττα του Ερντογάν, που χρήζει στήριξης από τη Δύση. Η επίσκεψή του στον Μπάιντεν - στον οποίο θα «μεταφέρει» τα δεδομένα της συνάντησής του με τον Πούτιν που θα προηγηθεί - είναι ένα μέτρο της σημασίας και του ιδιαίτερου ρόλου που έχει η Τουρκία για τις ΗΠΑ-Δύση. Είναι ένα μέτρο που απομακρύνει ακόμα περισσότερο τις μωροφιλοδοξίες της ελληνικής πλευράς (για Αιγαίο, ΑΟΖ κ.λπ.), ενώ φέρνει και πιο κοντά τη θεσμοθέτηση της διχοτομικής «λύσης» στην Κύπρο.

- Η διαρκώς μεγαλύτερη εμπλοκή της χώρας στον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία, στην οποία η διοίκηση Μπάιντεν δεν θέλει να χρεωθεί προεκλογικά κι άλλες αποτυχίες και πόσο μάλλον ήττα. Σε αυτή τη βάση ενδεχομένως κέντρα των ΗΠΑ αναζητούν την σε κάποιο βαθμό «αντικατάσταση» των μπλοκαρισμένων κονδυλίων του Κογκρέσου, με υπηρεσίες των προθύμων τους. Όπως αυτά που γράφονται ότι ζητούνται από την ελληνική πλευρά (π.χ. αποστολή των ρώσικων S-

300 με βεληνεκές που φτάνει σε μεγάλο βάθος μέσα στη Ρωσία). Αυτά όμως παράγουν γερμανικές αντιρρήσεις και σοβαρά προβλήματα με την ΕΕ, ενώ παράλληλα και η γαλλική πλευρά έχει τις δυσαρέσκεις της μετά την ακύρωση της παραγγελίας των γαλλικών κορβετών.

- Αντίστοιχα προβλήματα διαμορφώνονται και στη νότια πλευρά της χώρας, με τη μεγάλη εμπλοκή της στη σιωνιστική σφαγή και στην πολεμική παρουσία της Δύσης στην Ερυθρά Θάλασσα, καθώς κοντά στον «άξονα» με την Αίγυπτο «έρχεται» και η Τουρκία αντί να «απομονώνεται» από αυτόν, όπως φαντασιωνόταν η ελληνική πλευρά. Παράλληλα, και στα Βαλκάνια εκτός από τη Σερβία που ήδη αναφέραμε και με τους «ΝΑΤΟϊκούς συμμάχους» (Αλβανία, Βουλγαρία) όχι μόνο δεν λύνονται ζητήματα, αλλά αντίθετα αυξάνονται και τροφοδοτούνται εντάσεις.

Σε όλη αυτή την... περικύκλωση αποτυχιών στους λεγόμενους «εθνικούς στόχους» -όπως η άρχουσα τάξη τους ορίζει- πρέπει να προστεθούν τα ζητήματα της «μοιρασιάς» του ταμείου Ανάκαμψης, το σφίξιμο των οικονομικών λουριών από την Κομισιόν, η άρνηση οικονομικής βαθμίδας από την (αμερικάνικη) Moody's, που συμπίεζαν ακόμα περισσότερο το αφήγημα της «ανάπτυξης», αλλά και το πραγματικό εύρος της άρχουσας τάξης.

Το πώς θα εξελιχθούν όλα αυτά και το καθένα από αυτά τα ζητήματα μένει να το δούμε στο επόμενο διάστημα και ενώ διαρκώς «φορτώνονται» οι συνθήκες πολέμου και έντασης στην περιοχή και μαζί με αυτές οι συνθήκες ύφεσης και κρίσης διεθνώς. Το βέβαιο είναι ότι συσσωρεύονται όροι νέων περιδινήσεων για τη χώρα και ότι όλοι αυτοί οι όροι «συναντούν» ένα πολιτικό σύστημα απαξιωμένο από τον λαό και με περιορισμένες δυνατότητες να αφομοιώσει και να ελέγξει πολιτικά τη δίκαιη οργή του και την απέχθειά του. Γι' αυτό και οι ευρω- ▶

**ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την Έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl

► εκλογές έχουν ανακηρυχθεί από τις δυνάμεις του συστήματος σε «κρίσιμη μάχη», καθώς δίπλα στην πάγια επιδίωξή τους να παρουσιαστεί στον λαό ως μονόδρομος η ΕΕ και συνολικά η ιμπεριαλιστική εξάρτηση, επιπλέον επιδιώκεται να στοιχηθεί ο λαός στα κόμματα του συστήματος και να περιοριστεί ο κατακερματισμός. Η στοιχισή αυτή επιδιώκεται να γίνει σε ακόμα πιο δεξιά και αντιδραστική κατεύθυνση, έτσι ώστε να περιοριστούν οι απώλειες προς τα ακροδεξιά. Δεν πρόκειται απλώς για ένα «εκλογικό» ζητούμενο. Το κυβερνητικό κόμμα και οι μνηστήρες της δεύτερης θέσης, που φιλοδοξούν να συγκροτήσουν τον δεύτερο πυλώνα, στην πραγματικότητα απαιτούν από τον λαό να συμμορφωθεί, να υποταχτεί «για πάντα» στην εξαθλίωση, στον εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα, στη μετατροπή της χώρας σε προπύργιο πολέμου των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ.

Πολιτικό ρεύμα αγώνων και χειραφέτησης

Όλα τα παραπάνω εξελίσσονται την ίδια ώρα που λαός και νεολαία έχουν εκφράσει -κόντρα σε εχθρούς και ψεύτικους φίλους- με μαζικούς όρους την αγωνιστική τους διάθεση, την ανάγκη τους να παλέψουν αποφασιστικά για τα δίκια τους. Όλες οι κινητοποιήσεις και οι ξεσηκωμοί των τελευταίων μηνών, φοιτητών, αγροτών, εργαζομένων, αναζητούν συνέχεια και κλιμάκωση, γιατί για διαρκώς μεγαλύτερα τμήματα λαού και νεολαίας γίνεται κατανοητό πως «για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε», πως δεν υπάρχει άλλος δρόμος για τον λαό και τη νεολαία έξω από τη μαζική αντίσταση και διεκδίκηση. Εξάλλου, η ίδια η πραγματικότητα και σε κάθε επίπεδο και ζήτημα επιβεβαιώνει αυτή την αναγκαιότητα. Η ΕΛΣΤΑΤ (χωρίς να μετράει ανέργους, αστέγους, μετανάστες) βρίσκει πως ο ένας στους τέσσερις στην Ελλάδα βρίσκεται σε κίνδυνο φτώχειας, ένας εργάτης σκοτώνεται στη δουλειά του κάθε δύο μέρες, εργοστάσια κλείνουν, για τον βιαστή-μαστροπό η εισαγγελέας προτείνει αθώωση και η καταδίκη του περνά οριακά με τις ψήφους των δικαστών να είναι αθωωτικές! Εκμετάλλευση, βαρβαρότητα, σκοταδισμός, για να υπηρετηθεί το κέρδος των μεγάλων αφεντικών, για να αναπαραχθεί η κοινωνία του ζόφου!

Απέναντι σε αυτή την τάση αγώνων είναι που το σύστημα και η κυβέρνηση του αναπτύσσει τη βιομηχανία δώξεων ενάντια σε κάθε αγωνιστή, συνδικαλιστή, ενάντια σε κάθε «φωνασκία» (όπως την ορίζουν οι νέοι ποινικοί κώδικες) που καταγγέλλει τον ζόφο και διεκδικεί δικαιώματα και ζωή για τον εργαζόμενο, για τον νέο, για τη γυναίκα του λαού, που ανακηρύσσεται επίσημα σε εμπόρευμα και αναλώσιμο είδος!

Δίπλα σε αυτή τη βιομηχανία δώξεων, άξιοι παραστάτες της οι ηγεσίες σε ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ σε Ομοσπονδίες, σε Εργατικά Κέντρα αλλά και σε σωματεία. Η ΓΣΕΕ δεν απεργούσε στις 28/2, η ΑΔΕΔΥ δεν καλεί στην απεργία της 17/4! Όλοι μαζί -και με την πολύτιμη βοήθεια των δυνάμεων του συμβιβασμού, όπως η ηγεσία του ΚΚΕ- θέλουν να καταστείλουν και να πνίξουν στο γέννημά του το νέο κύμα αγώνων και μαζικής πάλης. Όλοι μαζί και ο καθένας με τα «επιχειρήματά» του και από τη σκοπιά του, θέλουν να πείσουν τον λαό και τη νεολαία πως η

«μεγάλη μάχη» και οι «απαντήσεις» για τη ζωή τους βρίσκονται στην ευρωκάλπη! Σε αυτή τη συμμόρφωση ανταποκρίνεται και η πολύ μεγάλη πλειοψηφία των δυνάμεων που αναφέρονται στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά. Έχουν επιδοθεί σε προεκλογικές ζυμώσεις και διεργασίες και επιχειρούν να πείσουν εαυτούς και αλλήλους πως αφού οι ίδιοι ορίζουν τη συμμετοχή στις ευρωεκλογές ως «μεγάλη μάχη για τον λαό και τη νεολαία», έτσι θα είναι!

Στην αντίθετη κατεύθυνση από αυτούς τους εκβιασμούς και τις κατασκευές βρίσκεται η υπεράσπιση των αγωνιστικών διαθέσεων των μαζών, η δυνατότητα για νίκες και κατακτήσεις και η διαμόρφωση των όρων της προοπτικής τους. Λαός και νεολαία χρειάζεται να χειραφετηθούν από τα αντιδραστικά διλήμματα, από τους εκβιασμούς για τα ποσοστά «που θα πάρει ο Μητσοτάκης», ο κάθε επίδοξος διαχειριστής του συστήματος, το κάθε υποψήφιο συμπλήρωμά του. Χρειάζεται να χειραφετηθούν από τους εκβιασμούς για τη διάταξη του επίσημου πολιτικού συστήματος και οι αγωνίες τους να μην ανακυκλώνονται στη μια ή στην άλλη επιδίωξη για τη διαμόρφωσή του. Όπως χρειάζεται να χειραφετηθούν από τις αυταπάτες για τη «σημασία» που τάχα θα έχει το «μεγάλο ποσοστό» ή το «μεγάλο νόμμο ψηφών» που στο όνομα της ... Αριστεράς θα πάρει στην ευρωκάλπη η α ή η β δύναμη. Τα επώδυνα αποτελέσματα αυτών των εκβιασμών και των αυταπατών τα ζει ο λαός και η νεολαία εδώ και δεκαετίες!

Το ΚΚΕ(μ-λ) αγωνίζεται ώστε μέσα στον λαό και στη νεολαία οι αναζητήσεις στην κατεύθυνση της μαζικής πάλης και του αγώνα να διαμορφωθούν σε ένα **διακριτό πολιτικό ρεύμα**, που θα συγκροτείται στη βάση αυτών των στοιχείων χειραφέτησης απέναντι στις δυνάμεις του συστήματος και κόντρα στις πολιτικές υποταγής, συμμόρφωσης και συμβιβασμού, που κυριαρχούν στις δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά. Ένα πολιτικό ρεύμα που είναι αναγκαία προϋπόθεση για να τραβηχτούν ευρύτερα τμήματα εργαζομένων και νεολαίας στις μάχες που απαιτούνται απέναντι στην άγρια καπιταλιστική επίθεση, την ιμπεριαλιστική εξάρτηση, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Ένα πολιτικό ρεύμα που όχι μόνο δεν θα υποκλίνεται στη βιομηχανία των δώξεων, αλλά θα πρωτοστατεί στις πραγματικές μαζικές απαντήσεις που απαιτούνται για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων στην οργάνωση και την πάλη των μαζών. Ένα ρεύμα που για να έχει πολιτική ισχύ, χρειάζεται να έχει ισχυρές βάσεις στήριξης μέσα στις εστίες αντίστασης και διεκδίκησης, μέσα στους μαζικούς χώρους εργαζομένων, νεολαίας και λαϊκών γειτονιών.

Για την υπέρθεση αυτού του στόχου θα δώσουμε με τους ευρύτερους δυνατούς όρους την πολιτική μάχη της αποχής από την ευρωκάλπη, της εναντίωσης στον εκβιασμό του ευρωμονόδρομου και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της χώρας. Αλλά βέβαια ο στόχος αυτός δεν αφορά μόνο στην παρούσα πολιτική συγκυρία. Αφορά στις συνθήκες και τις απαιτήσεις της εποχής μας, που ακόμα περισσότερο από τις πολλές προηγούμενες δεκαετίες, δεν «ξεγελιούνται» με κόλπα και συμβιβασμούς. Απαιτούν την οικοδόμηση πραγματικών απαντήσεων, για να διαμορφώνονται όροι και προοπτική για την υπόθεση της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Αποψη

Στις 4 Απρίλη του 1949 στην Ουάσιγκτον υπογράφηκε η ιδρυτική Συνθήκη του ΝΑΤΟ από 12 χώρες, με επικεφαλής τις ΗΠΑ. Η πιο επιθετική και δολοφονική μηχανή του πλανήτη έπαιρνε σάρκα και οστά, για να προστατέψει τον ελεύθερο κόσμο από τον κομμουνισμό, αλλά και να προωθήσει τα γεωστρατηγικά συμφέροντα των ΗΠΑ και του δυτικού στρατοπέδου σε ολόκληρη την περιοχή της Ευρώπης και όχι μόνο.

Στη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου το ΝΑΤΟ έκανε δεκάδες ...θερμές επεμβάσεις σε όλον τον πλανήτη χύνοντας ποτάμι το αίμα των λαών: Κορέα (μόλις έναν χρόνο μετά την ίδρυσή του), Γουατεμάλα, Ιράν, Λίβανος, Κογκό, Κούβα (που έφτασε στο παρά πέντε ενός πυρηνικού ατυχήματος), Ινδονησία (με τη δολοφονία περισσότερων από 1.000.000 κομμουνιστών), Καμπότζη (με 2.000.000 νεκρούς), Χιλή (η ανατροπή του Αλιέντε και η εγκαθίδρυση του αιμοσταγούς καθεστώτος του Πινοσέτ), Άγιος Δομίνικος,

75 χρόνια ΝΑΤΟ 75 χρόνια χούντες πόλεμοι, επεμβάσεις Επιτακτική ανάγκη η πάλη ενάντια στα γεράκια του πολέμου

Μέση Ανατολή (στήριξη και ενίσχυση του Ισραήλ εναντίον των Αράβων), Νικαράγουα, Γρενάδα, Παναμάς. Ο πόλεμος στο Βιετνάμ, που κράτησε σχεδόν μια δεκαετία και έληξε με την ήττα του ΝΑΤΟ και των Αμερικάνων. Και βέβαια, η στήριξη της στρατιωτικής δικτατορίας στην Ελλάδα το 1967 και της απόπειρας πραξικοπήματος και της εισβολής της τούρκικης χούντας στην Κύπρο το 1974.

Μετά τις ανατροπές του '90-91 η Συμμαχία επεκτάθηκε προς τα ανατολικά, εντάσσοντας τα κράτη που προϋπήρχαν ή προέκυψαν από τη διάλυση του Ανατολικού Μπλοκ και ήταν ως τότε μέλη του Συμφώνου της Βαρσοβίας. Η Δύση είχε κερδίσει τον Ψυχρό Πόλεμο, οπότε το ΝΑΤΟ ήταν υποχρεωμένο να ...αναδιατυπώσει τη στρατηγική του. Ο «Άξονας του κακού» χρησιμοποιήθηκε για να συμπεριλάβει οποιονδήποτε μπορεί να θεωρούσε η Δύση ως εχθρό ή αντίπαλο.

Το νέο δόγμα, που διατυπώθηκε στα 50χρονα το 1999, επέτρεπε στις στρατιωτικές δυνάμεις της Συμμαχίας να επεμβαίνουν παντού στον κόσμο σε περιπτώσεις κρίσεων και διακινδύνευσης της ασφάλειας (π.χ. τρομοκρατία, οργανωμένο έγκλημα).

Στην πραγματικότητα, η περικύκλωση της Ρωσίας, που παρέμενε ο στρατηγικός αντίπαλος των ΗΠΑ, ήταν ένας από τους βασικούς στόχους των αμερικανο-ΝΑΤΟϊκών. Αυτόν υπηρετούσαν οι κυριότερες στρατιωτικές επεμβάσεις της περιόδου, οι βομβαρδισμοί της Γιουγκοσλαβίας, η επέμβαση στο Ιράκ και ο πόλεμος που κράτησε πάνω από δέκα χρόνια, η επέμβαση στο Αφγανιστάν μετά τους «δίδυμους πύργους» και ο πόλεμος στη Συρία. Παράλληλα, οι επεμβάσεις σε Σομαλία, Σουδάν και Λιβύη έδειχναν πως και με το νέο δόγμα οι Αμερικάνοι και το ΝΑΤΟ έχυαν το αίμα των λαών.

Η περικύκλωση της Ρωσίας περνούσε και από την Ουκρανία. Μετά από μια πορεία πολιτικών και στρατιωτικών επε-

βάσεων, τέθηκε το ζήτημα της ένταξής της στη Συμμαχία. Με την αντίδραση της Ρωσίας, την επίθεσή της στην Ουκρανία τον Φλεβάρη του 2022, ξεκίνησε ο πρώτος πόλεμος στην Ευρώπη μετά τον Β' Παγκόσμιο. Ένας πόλεμος που όξυνε τις αντιθέσεις Ρωσίας-Δύσης σε τέτοιο βαθμό που να διατυπώνονται ακόμα και απόψεις που έφερναν πιο κοντά έναν πυρηνικό όλεθρο.

Το ΝΑΤΟ μετράει ήδη ένα κέρδος από τον πόλεμο αυτόν, δύο νέα μέλη, τη Φινλανδία πριν έναν χρόνο και τη Σουηδία πριν έναν μήνα. Έτσι, κλείνει κι άλλη μια «τρύπα» στην περικύκλωση...

Στο στρατηγικό δόγμα που αποφασίστηκε τον Απρίλη του 2022, το ΝΑΤΟ χαρακτήρισε τη Ρωσία ως τη «σημαντικότερη και άμεση απειλή στην ασφάλεια των Συμμάχων και στην ειρήνη και τη σταθερότητα στην Ευρωατλαντική περιοχή» και την Κίνα ως «πρόκληση για τα συμφέροντα, την ασφάλεια και τις αξίες μας». Οι αντίπαλοι γίνονται ξανά συγκεκριμένοι.

Σε όλη αυτήν την πορεία, η ελληνική αστική τάξη στάθηκε πιστός σύμμαχος των φονιάδων των λαών, πρόθυμη να τους παραδώσει δρόμους, λιμάνια και αεροδρόμια, γη και ύδωρ (και αέρα!), και να μετατρέψει τη χώρα μας σε ορμη-

τήριο για τις δολοφονικές πολεμικές τους επιχειρήσεις. Οι εικόνες της Θεσσαλονίκης του 1999 και της Αλεξανδρούπολης του 2021, τα πολεμικά πλοία που ελλιμενίζονται στη Σούδα, το ΝΑΤΟϊκό Στρατηγείο στη Λάρισα, τα ελικόπτερα που σταθμεύουν στο Στεφανοβίκειο και τόσα άλλα είναι οι κίνδυνοι για τον λαό μας.

Το μόνιμο αφήγημα της κυβέρνησης της ΝΔ για τη στάση της Ελλάδας στον πόλεμο της Ουκρανίας είναι ότι «βρισκόμαστε στη σωστή πλευρά της ιστορίας». Πρόκειται για την ιστορία της υποταγής στους ισχυρούς, της θυσίας μιας ολόκληρης χώρας και του λαού της στις ορέξεις τους.

Η ιστορία που οφείλει να γράψει ο λαός μας είναι εκείνη των αγώνων του ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, ενάντια στους Αμερικάνους και το ΝΑΤΟ. Εκείνη της σύγκρουσης και της αναμέτρησης με την ντόπια αστική τάξη και τα στηρίγματά της, εκείνη της αλληλεγγύης με τους λαούς όλου του κόσμου, ενάντια στον φασισμό και τον ρατσισμό.

Τα συνθήματα που φωνάζει ο λαός μας 75 χρόνια τώρα είναι πάντα επίκαιρα: Έξω το ΝΑΤΟ και οι Αμερικάνοι, Έξω οι Βάσεις και τα πυρηνικά. Και θα γίνονται ακόμα πιο επίκαιρα και επιτακτικά όσο η απειλή του πολέμου, η απειλή μιας ακόμα σφαγής θα κρέμεται πάνω από τα κεφάλια των λαών του κόσμου, και του δικού μας.

Οι λαϊκές μάζες έχουν επανειλημμένα δείξει ότι όποτε τους δίνεται η ευκαιρία δεν διστάζουν να κατέβουν στο δρόμο ενάντια στα γεράκια του πολέμου. Κι έτσι η ανάπτυξη του αντιπολεμικού και αντιιμπεριαλιστικού κινήματος δεν είναι μόνο μια αναγκαιότητα στην εποχή μας, δεν είναι μόνο το κορυφαίο καθήκον των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά, αλλά είναι πάνω απ' όλα μια πραγματική δυνατότητα!

Προκλητική μεθόδευση! Ξεκινά απ' την αρχή η δίκη των διαδηλωτών των Σεπολίων

Τον Μάη του 2022, με μία πρωτοφανή πολιτική μεθόδευση, ακυρώθηκε όλη η δικαστική διαδικασία που είχε ξεκινήσει τον Οκτώβριο του 2021, στην οποία είχαν συρθεί η φοιτήτρια Λυδία Καττή, ο φοιτητής Ορέστης Καττής (που τους συνέλαβαν με βιαιοπραγίες, μαζί με τον πατέρα τους, Δημήτρη Καττή, στην είσοδο της πολυκατοικίας όπου μένουν, στα Σεπόλια), ο φοιτητής Νικόλας Καβακλής και ο εργαζόμενος Μάκης Λιβάνης. Οι αγωνιστές αυτοί κατηγορούνταν για συμμετοχή στην απαγορευμένη διαδήλωση της επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, στις 17 Νοέμβρη 2020, με κατηγορίες του τύπου «διατάραξη κοινής ειρήνης, απειθεία, πρόκληση απλής σωματικής βλάβης, εξύβριση, παραβίαση μέτρων Covid, επικίνδυνη σωματική βλάβη και αντίσταση κατά της αρχής».

Όταν, κατά τη διάρκεια όλης της δικαστικής διαδικασίας, στις 6 συνεδριάσεις που έγιναν, κατέρρεαν όλες οι κατηγορίες και διαφαινόταν πόσο στημένο και έωλο ήταν το κατηγορητήριο, μέσα κι απ' τις αντιφάσεις των «μαρτύρων» αστυνομικών, κι ενώ αναμενόταν η τελική απόφαση, στις 17 Μάη '22 η δίκη διακόπηκε και με απόφαση του Αρείου Πάγου παύτηκε η πρόεδρος του δικαστηρίου (!) και ορίστηκε να ξεκινήσει απ' την αρχή (!!!), με νέα σύνθεση, ακυρώνοντας, βέβαια, και όλα όσα είχαν κατατεθεί, ειπωθεί και ξεμπροσταστεί. Καταγγέλλαμε τότε πως με πραξικοπηματικό τρόπο επιδιώκουν να την «ξαναστήσουν» και να την προετοιμάσουν καλύτερα, με άλλους δικαστές, άλλο εισαγγελέα και γραμματέα.

Την Πέμπτη 4 Απρίλη θα ξεκινούσε η δίκη στα δικαστήρια της Ευελπίδων, η οποία πήρε τελικά αναβολή, λόγω ωραρίου, για τις 5/12/2024. Μια ακόμα δίκη ποινικοποίησης της πολιτικής δράσης, όπου το «μαγειρέμα» της βγάζει μάτι! Το πλατύ κίνημα συμπαραστάσης και αλληλεγγύης στους διωκόμενους αγωνιστές, που είχε εκφραστεί έντονα όλο το διάστημα της προηγούμενης δίκης, πρέπει να συνεχίσει και να δυναμώσει, με μόνιμη απαίτηση την αθώωση όλων των κατηγορούμενων αγωνιστών! Όπως και όλων των συλληφθέντων και δικαζόμενων για τον ίδιο λόγο αγωνιστών (για συμμετοχή στην πορεία της 17ης Νοέμβρη, στη Θεσσαλονίκη, των 62 συλληφθέντων της 6ης Δεκεμβρίου του 2020 στην Αθήνα, των συλληφθέντων της 6ης Δεκεμβρίου στα Χανιά και όπου αλλού).

Καταστολή, ξανά, στο Καστέλι Χανίων

Το πρωί της Δευτέρας 1/4, διμοιρίες των ΜΑΤ και «ειδικοί φρουροί» εισέβαλαν στην Κατάληψη Rosa Negra, στο Καστέλι Χανίων, και προχώρησαν σε 15 προσαγωγές και σε κατάσχεση αντικειμένων. Είναι η δεύτερη φορά που επιχειρούν να εκκενώσουν την κατάληψη αυτή (δύο παλιά κτίρια, αυτά της παλιάς Μεραρχίας και των παλιών φυλακών, ιδιοκτησίας του Πολυτεχνείου Κρήτης και μισθωμένα σε ιδιωτική εταιρεία, που έχουν καταληφθεί από αναρχικές συλλογικότητες τα τελευταία 16 χρόνια), με στόχο να παραδώσουν τα κτί-

δημοκρατικά δικαιώματα

Η αφίσα για την οποία υποβλήθηκε το πρόστιμο

Οι κινητοποιήσεις έφεραν αποτέλεσμα Ακυρώθηκε το πρόστιμο του Δήμου Αθήνας στο ΚΚΕ(μ-λ) για αφισοκόλληση

Με σχετικό του έγγραφο, με τίτλο «Ακύρωση επιβολής διοικητικών κυρώσεων για αυθαίρετη τοποθέτηση διαφημιστικών εντύπων σε στύλους δημοτικού φωτισμού», ο Δήμος της Αθήνας ακύρωσε τα δύο πρόστιμα, ύψους 5.400 ευρώ, που επέβαλε στο ΚΚΕ(μ-λ) κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου των βουλευτικών εκλογών του Ιούνη του 2023, για αφισοκόλληση. Η επίσημη αιτιολογία, βέβαια, της ακύρωσης ήταν η «αναρμοδιότητά» του. Στην ακύρωση έπαιξαν ρόλο οι συγκεντρώσεις, στις οποίες πρωτοστάτησε το ΚΚΕ(μ-λ) μ' αυτό το στόχο, οι καταγγελίες της πολιτικής φίμωσης μέσω της προσπάθειας οικονομικής αφαίμαξης για αφισοκόλληση (όταν μάλιστα, η Οργάνωσή μας αρνείται, μόνιμα, να πάρει την κρατική επιχορήγηση), η παράσταση διαμαρτυρίας στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας (14/2), για ένα πρόστιμο που το ΚΚΕ(μ-λ) αρνήθηκε να πληρώσει. Επιστρατεύτηκε ξανά η «αιτιολογία» της ρύπανσης/αφισορύπανσης, σε μια πόλη - και σε μια χώρα όπου το κεφάλαιο, οι βιομηχανίες του, η επιδίωξη του μέγιστου καπιταλιστικού κέρδους, η αδιαφορία για τη ζωή του λαού, των εργαζόμενων και της νεολαίας, οι αντιλαϊκές πολιτικές των κυβερνήσεων, ο εξαρτημένος χαρακτήρας του ντόπιου συστήματος καταστρέφουν καθημερινά τη ζωή του λαού, ρυπαίνουν τον αέρα που αναπνέει, μολύνουν ακτές, θάλασσες και ποτάμια, καίνε τα δάση, βομβαρδίζουν με ακτινοβολίες, τσιμεντοποιούν, στο όνομα της λεγόμενης «ανάπτυξης».

Η ακύρωση των προστίμων συνοδεύτηκε, μάλιστα, από τη «δυσαρέσκεια» των πιο αντιδραστικών πλευρών, που φωνασκούσαν πως η αφισοκόλληση «βρωμίζει» την πόλη. Η διάδοση, δηλαδή, ιδεών στις συνειδήσεις του λαού (που δεν είναι... διαφήμιση), η κατάδειξη του χαρακτήρα και της φύσης του σάπιου αυτού συστήματος, το κάλεσμα σε οργάνωση και αγώνα, σαν τη μοναδική διέξοδο για το λαό απέναντι στα κάθε είδους απατηλά κηρύγματα, «βρωμίζει!» Η πραγματικότητα είναι πως όλοι οι συστημικοί εκφραστές φοβούνται τις ιδέες αυτές, το κάλεσμα σε αντιστάσεις και διεκδικήσεις, την προοπτική αυτή για το λαό! Και κάνουν το παν για να καταστείλουν τη διάδοσή τους, να την απαγορεύσουν, να την ποινικοποιήσουν! Το ίδιο συμβαίνει και με την ανάρτηση πανό, τη συνθηματογράφηση, ακόμα και με το μοίρασμα προκηρύξεων ή και με τη διάδοση μέσω διαδικτύου (εκεί, βλέπετε, δεν «στέκει» ως αιτιολογία η ρύπανση, αλλά επιστρατεύεται η «συκοφαντική δυσφήμιση»). Πλάι στην ποινικοποίηση των διαδηλώσεων (για τη ρύθμιση της «κυκλοφορίας των οχημάτων», λένε), της απεργίας (που κρίνουν «παράνομη και καταχρηστική» όποτε εκτιμήσουν), πλάι στον έλεγχο των συνδικάτων και την ποινικοποίηση του ταξικού συνδικαλισμού (Νόμος Χατζηδάκη) ή τον «οικονομικό» και φορολογικό έλεγχο δημοτικών κινήσεων και συλλογικοτήτων.

Η επιτυχία της ακύρωσης των προστίμων δεν πρέπει να οδηγήσει, βέβαια, σε επανάπαυση και στο να χαθεί η «μεγάλη εικόνα» της φασιστικοποίησης, ενώ ο αγώνας για την ακύρωση και του αντίστοιχου προστίμου που επέβαλε στο ΚΚΕ(μ-λ) η Περιφέρεια Αττικής (ύψους 18.000 ευρώ) πρέπει να συνεχιστεί. Να καταργηθούν επίσης και όλα τα πρόστιμα που έχουν επιβληθεί σε άλλες δυνάμεις (ΚΚΕ, ΜΕΡΑ25) για αφισοκόλληση. Κάθε ανάλογη επιδίωξη επιβολής προστίμων, στο μέλλον, θα μας βρει απέναντι.

για στην εταιρεία Belvedere, για δημιουργία ξενοδοχειακής μονάδας στο «φιλέτο» αυτό. Μια ανάλογη κατασταλακτική επιχείρηση είχε πραγματοποιηθεί το Σεπτέμβριο του 2020, αλλά τον Ιούνη του 2021 έγινε ανακατάληψη. Η «επιχείρηση» αυτή έχει σαν βασικό στόχο την τρομοκράτηση της νεολαίας, την αποστολή ευρύτερων μηνυμάτων εκφοβισμού του λαού, μέσα στο συνολικότερο πλαίσιο φασιστικοποίησης, αξιοποιώντας και τον πολιτικά εύλωτο και προβληματικό χαρακτήρα του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου.

Υπόθεση βασανισμού και δολοφονίας Βασίλη Μάγγου Νέα δίωξη σε 6 -τελικά- αστυνομικούς με αναβαθμισμένες κατηγορίες

Μετά από απόφαση του ανακριτή Πλημμελειοδικών Βόλου και της εισαγγελέα Εφετών Λάρισας, 6 αστυνομικοί θα παραπεμφθούν σε δίκη, κατηγορούμενοι για τη δολοφονία του αγωνιστή Βασίλη Μάγγου, αποτέλεσμα του άγριου ξυλοδαρμού και βασανισμού του τον Ιούνη του 2020. Οι αστυνομικοί (4 της ΟΠΚΕ και 2 της Υποδιεύθυνσης Ασφάλειας) παραπέμπονται με τις κατηγορίες για «βασανιστήρια κατά συναυτουργία και κατά συρροή», για «επικίνδυνη σωματική βλάβη κατά συναυτουργία και κατά συρροή», για «έκθεση κατά συναυτουργία» και «παράνομη κατακράτηση κατά συναυτουργία». Η νέα αυτή δίωξη διαφέρει απ' την μέχρι στιγμής δίωξη... «θωπείας», όπου διώκονταν μόνο 3 αστυνομικοί και μόνο για το... πλημμέλημα της «επικίνδυνης σωματικής βλάβης» (η δίκη αυτή έχει αναβληθεί για τον Σεπτέμβριο). Στην εξέλιξη αυτή, σίγουρα, έχει παίζει ρόλο το επίμονο και μαζικό κίνημα που έχει αναπτυχθεί, τόσο στο Βόλο όσο και πανελλαδικά, για σχεδόν 4 χρόνια, το οποίο, μαζί με τον πατέρα του δολοφονημένου, Γιάννη Μάγγο, αντιστέκεται στη συγκάλυψη του κρατικού αυτού εγκλήματος. Να θυμίσουμε πως ο Βασίλης Μάγγος είχε συλληφθεί σε συγκέντρωση αλληλεγγύης σε συλληφθέντες μιας μεγάλης διαδήλωσης ενάντια στη δημιουργία του εργοστασίου της ΑΓΕΤ-Lafarge, για την καύση σκουπιδιών στο Βόλο, που χτυπήθηκε άγρια από τα ΜΑΤ. Καμιά ωστόσο επανάπαυση δεν πρέπει να υπάρξει. Ο αγώνας, τόσο για τη δικαίωση του δολοφονημένου αγωνιστή και την καταδίκη των φυσικών αυτουργών όσο και, κύρια, ενάντια στην ίδια την πηγή και την αιτία των κρατικών αυτών εγκλημάτων, ενάντια στην πολιτική αυτού του συστήματος και των κυβερνήσεων του και τη φασιστικοποίηση, μπορεί και πρέπει να ενταθεί.

Άρνηση χορήγησης βίζας σε παλαιστίνιο δικηγόρο

Ο Παλαιστίνιος δικηγόρος Fouad Baker ζήτησε βίζα απ' το ελληνικό κράτος, στο Προξενείο της Ελλάδας στη Βυρτιό του Λιβάνου, προκειμένου να μιλήσει σε Διεθνές Συμπόσιο στη μνήμη της τουρκάλας αγωνίστριας δικηγόρου Ebru Timtik, που θα γίνει στην Αθήνα στις 5-7 Απρίλη. Χωρίς καμιά αιτιολόγηση, δεν του χορηγήθηκε βίζα... Ο νούν νοεϊτό.

Δολοφονία της 28χρονης στους Αγίους Αναργύρους Οι γυναικοκτονίες δεν είναι μια στιγμή!

Αγώνας ενάντια στο σύστημα που τις δημιουργεί και τις καλύπτει!

Για μια ακόμα φορά γίναμε θεατές-αναγνώστες μιας είδησης που τείνει να γίνει καθημερινή. «Γυναικοκτονία στους Αγίους Αναργύρους: Ο δράστης -πρώην σύντροφός της- είχε στήσει καρτέρι και την περίμενε έξω από το Αστυνομικό Τμήμα!!!». Μόλις είχε πάει να τον καταγγείλει για παρενόχληση, ζήτησε περιπολικό να τη συνοδεύσει στο σπίτι της διότι φοβόταν, της είπαν ότι δεν είχαν και της υπέδειξαν να καλέσει την Άμεση Δράση, άλλωστε τα περιπολικά δεν είναι ταξί!

Την επόμενη κιόλας μέρα πραγματοποιήθηκε μαζική συγκέντρωση καταγγελίας έξω από το Α.Τ. Αγίων Αναργύρων, τον τόπο δολοφονίας της 28χρονης. Οι αστυνομικές δυνάμεις ήταν ισχυρές στον χώρο της συγκέντρωσης, αλλά μάλλον εμφανίστηκαν ετεροχρονισμένα ή μάλλον αυτός ήταν ο σκοπός;

Είναι εμφανείς οι «προτεραιότητες» των αρχών και της αστυνομίας. Μπορεί να δει κανείς πολλά περιπολικά έξω από σχολεία και σχολές που τελούν υπό κατάληψη, έξω από υπουργεία που πραγματοποιούνται διαδηλώσεις, σε χώρους δουλειάς κατά τη διάρκεια απεργίας των εργαζομένων. Με τον τρόπο αυτό μας κάνουν κατανοητό ότι ο σκοπός τους δεν είναι να προστατεύουν τους πολίτες από πραγματικούς κινδύνους, αλλά να λειτουργούν ως κατασταλτικός μηχανισμός ενάντια στον λαό που αγωνίζεται.

Έχουν ΜΕΓΑΛΗ ευθύνη, λοιπόν, «αι

αρχαί» του τόπου. Είχαν τη δυνατότητα να προστατεύουν την κοπέλα ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΟ ΕΚΑΝΑΝ.

Δεν φταίει η κακή εκπαίδευση, δεν φταίνει τα πρωτόκολλα, δεν φταίνει η άπειρη αξιωματικός υπηρεσίας ή ο παραβατικός και υπό απόταξη μπάτσος

φρουρός του τμήματος. Δεν φταίει ούτε καν ότι κάμποσοι από αυτούς υπηρετούν σε υπηρεσίες ασφαλείας των υψηλών προσώπων της αστικής τάξης. Ούτε καν η υποστελέχωση των Α.Τ. Η αδιαφορία και το μίσος απέναντι στον λαό

διδάσκεται στους μπάτσους από την πρώτη μέρα της καλά σχεδιασμένης εκπαίδευσής τους. Άλλωστε, πώς θα μπορούσαν να υπηρετήσουν καλύτερα το σύστημα, που θεωρεί τους λαϊκούς ανθρώπους αναλώσιμους και χρήσιμους όσο είναι ικανοί προς εκμετάλλευση

κεκριμένα, στη χώρα μας, για το 2024 η 28χρονη Κυριακή ήταν το πέμπτο θύμα. Παρατηρούμε ότι ολοένα η γυναίκα γίνεται θύμα ενδοοικογενειακής βίας. Κάτα διαστήματα έχουν γραφτεί διάφορες, φασιστικού τύπου δικαιολογίες, όπως «τα ήθελε» ή «προκαλούσε». Γενικά και πάντα «όλες οι γυναίκες προκαλούν τη μοίρα τους». Δεν αρκούν, όμως, για να κρύψουν την τεράστια ευθύνη του συστήματος για τη θέση της γυναίκας και κάθε «αδύναμου» ή μειονοτικού στην κοινωνία.

Η αύξηση των γυναικοκτονιών δείχνει ότι η θέση της γυναίκας χειροτερεύει. Μια σειρά κατακτήσεις που την αφορούν ή αμφισβητούνται ή αναιρούνται. Η επίθεση στα δικαιώματα των εργαζόμενων έχει ως πρώτο θύμα τις γυναίκες. Η γυναίκα βγαίνει πρώτη στην ανεργία, αντιμετωπίζει πρώτη την εργοδοτική αυθαιρεσία, είναι πρώτη στην ελαστική απασχόληση, αμείβεται λιγότερο από τους άντρες συναδέλφους της.

Η βαρβαρότητα του συστήματος και των μηχανισμών του, η απάνθρωπη αντιμετώπιση και ιδεολογία είναι αυτή που σπλίζει το χέρι του κάθε δολοφόνου. Είναι αυτή που βάζει τους λύκους να φυλάνε τα πρόβατα, που απαξιώνει κάθε αξία και δίνει άλλοθι σε βιαστές και μαστροπούς. Σε όλη αυτή την επίθεση, είναι αναγκαίο να αγωνιστούμε τόσο ενάντια στους φυσικούς αυτουργούς όσο και στο ίδιο το σύστημα που τους δημιουργεί και τους δικαιώνει!

Θεσσαλία - Λάρισα

Επιτακτική η ανάγκη ενίσχυσης της αντιιμπεριαλιστικής - αντιπολεμικής κατεύθυνσης στο κίνημα

Η στήριξη της κυβέρνησης της ΝΔ στην προώθηση των αμερικάνικων συμφερόντων, όπως η εμπλοκή της χώρας στην επέμβαση των ΗΠΑ-ΕΕ-Βρετανίας στην Ερυθρά Θάλασσα και στον πόλεμο στην Ουκρανία, έχει μετατρέψει τη Θεσσαλία σε πλατφόρμα εξόρμησης των φονιάδων των λαών.

Από τη μια, τα κομάντο ζουν και κυκλοφορούν ανάμεσά μας. Έχουν φέρει τους φονιάδες δίπλα στα σπίτια μας και θα πρέπει να είμαστε και ευχαριστημένοι μιας και η παρουσία τους -μέσα σε όλα- τονώνει και την τοπική οικονομία. Ένα μέμα τυλιγμένο σε μεταξωτές κορδέλες μιας και η εργατική τάξη και ο λαός βιώνουν καθημερινά στο πετσί τους την πολιτική τής ακρίβειας και της φορομνησίας.

Από την άλλη, μετατρέπουν τη χώρα σε στόχο, σε μαγνήτη για τα όπλα των αντιπάλων τους. Όταν οι ανταγωνισμοί και η αντιπαράθεση των ιμπεριαλιστών πιάσει κόκκινο, οι βάσεις των αντιπάλων τους δεν μπορεί παρά να αποτελούν στόχο για να πλήξουν τον εχθρό. Έτσι, όταν ακούμε και από τα πλέον επίσημα χείλη ότι η απειλή ενός Γ' παγκοσμίου πολέμου μάς χτυπάει την πόρτα, μπορεί εύκολα κανείς να φανταστεί το τι μπορεί αυτό να σημαίνει για μια χώρα που έχει μετατραπεί σε μια απέραντη στρατιωτική βάση!

Η 1η Στρατιά στη Λάρισα έχει γίνει ένα από τα κέντρα επιχειρήσεων των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών στην επέμβασή τους στην Ερυθρά Θάλασσα, στο πλαίσιο

της επιχείρησης «ΑΣΠΙΔΕΣ». Μια εμπλοκή που για λογαριασμό του ντόπιου κεφαλαίου βάζει το λαό και τη χώρα σε επικίνδυνα μονοπάτια. Η παρουσία των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ στη χώρα μόνο διαφύλαξη της ειρήνης και προστασία του λαού και των εργαζομένων δεν μπορούν να προσφέρουν. Αντιθέτως, αποτελούν επικίνδυνο και αδιάστακτο παράγοντα καθώς δεν θα διστάσουν ακόμη και να μας θυσιάσουν όπως θυσιάζεται ένα πiónι στο σκάκι προκειμένου να κερδηθεί η παρτίδα!

Ο τρόπος με τον οποίο οι φονιάδες προσπαθούν να δείξουν τις δήθεν ευαισθησίες τους στην τοπική κοινωνία από τη μια και ο τρόπος με τον οποίο η κυβέρνηση της ΝΔ προσπαθεί να διασφαλίσει την απρόσκοπτη... εργασία τους από την άλλη αποτελούν κατάφωρη κοροϊδία και πρόκληση για το λαό και τη νεολαία!

Το πανηγυράκι που έστησαν τα κομάντο στις 27/3, μια συναυλία από τη Στρατιωτική Ακαδημία των Ηνωμένων Πολιτειών West Point, για να δείξουν την καλλιτεχνική φύση τους στους Λαρισαίους με ελεύθερη είσοδο(!), δεν πέρασε απαρατήρητο. Όπως δεν πέρασε απαρατήρητη και η προσπάθεια των δυνάμεων καταστολής να προφυλάξουν τη φιέστα των Αμερικάνων από τους διαδηλωτές που συγκεντρώθηκαν έξω από τη συναυλία, ύστερα από κάλεσμα του Εργατικού Κέντρου Λάρισας, και βρέθηκαν αντιμέτωποι με τις ασπίδες, τα χημικά και τις κρότου λάμψης.

Ως ΚΚΕ(μ-λ) συμμετείχαμε μαζί με άλλες οργανώσεις και συλλογικότητες σε σύσκεψη που καλέστηκε από το Μέτωπο Λαϊκού Αγώνα - «Κώστας Βιδάλης» για μια αντιπολεμική - αντιιμπεριαλιστική κινητοποίηση σε πανελλαδικό-πανθεσσαλικό επίπεδο στη Λάρισα, που θα καταγγείλει την εμπλοκή στα πολεμικά σχέδια των αμερικάνων και ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών και τη μετατροπή της Λάρισας σε ορμητήριο πολέμου των φονιάδων των λαών.

Η συγκέντρωση και πορεία που πραγματοποιήθηκε το Σάββατο στις 30/3 με τη συμμετοχή εκατοντάδων διαδηλωτών από όλη τη Θεσσαλία αλλά και από Αθήνα και Θεσσαλονίκη ήταν συγκροτημένη, με τη νεολαία να κυριαρχεί, βροντοφωνάζοντας στο κέντρο και τις γειτονιές της πόλης αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα. Η παρουσία των δυνάμεων καταστολής ήταν έντονη, με περίπου 10 κλούβες των ΜΑΤ που ακολουθούσαν την πορεία από παράλληλους δρόμους, ενώ μεγάλος όγκος των ΜΑΤ, με πλήρη εξάρτηση, βρισκόταν στο δρόμο προς στην 1η Στρατιά, εμποδίζοντας τους διαδηλωτές να πορευθούν προς το κέντρο επιχειρήσεων. Η πορεία συνέχισε προς την Κεντρική Πλατεία της Λάρισας συγκροτημένα όπου και κατέληξε.

Είναι γεγονός ότι αυτή η κινητοποίηση αποτέλεσε ένα θετικό βήμα στην κατεύθυνση της συγκρότησης ενός αντιπολεμικού - αντιιμπεριαλιστικού κινήματος στην

περιοχή της Θεσσαλίας. Παρά το θετικό χαρακτήρα της κινητοποίησης δεν μπορούμε να μη σημειώσουμε ότι κάποιες συλλογικότητες έχουν μια λαθεμένη αντίληψη απέναντι σε ιμπεριαλιστικές δυνάμεις πρώτης γραμμής όπως η Ρωσία.

Αν κάτι έχει ουσία για εμάς, είναι να υπογραμμίσουμε το εξής: ΟΙ ΛΑΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ! Τελεία. Χωρίς υποσημειώσεις, χωρίς παρενθέσεις. Αυτό σημαίνει πως στην πάλη τους οι λαοί, ακόμη και αυτοί που βιώνουν με τον πιο αιματηρό, τον πιο βάνουσο τρόπο τα αποτελέσματα των ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστών, δεν έχουν να περιμένουν τίποτα και από κανέναν προστάτη. Πόσο μάλλον από μια ιμπεριαλιστική δύναμη! Συμμαχίες ανίερους με δυνάμεις του κεφαλαίου οδηγούν με μαθηματική (και κυρίως ταξική και πολιτική) ακρίβεια σε νέους κύκλους εκμετάλλευσης, καταπίεσης και αίματος. Όσοι το έκαναν στο παρελθόν έβαλαν το κεφάλι τους στον ντορβά! Όπως η αντίθεση του κεφαλαίου με την εργατική τάξη και τον κόσμο της δουλειάς, έτσι και η αντίθεση των ιμπεριαλιστών με τους λαούς, είναι ΑΣΥΜΦΙΛΙΩΤΗ. Η ενίσχυση της αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής πάλης, αν δεν έχει ταξικό πρόσημο, χάνει τα επαναστατικά της χαρακτηριστικά, ξεδοντιάζεται και καταλήγει σε στήριξη της μιας ιμπεριαλιστικής δύναμης απέναντι στην άλλη.

Βαθαίνει χωρίς τέλος η εμπλοκή στον άδικο πόλεμο! Ο λαός στο στόχαστρο

Λίγες μέρες μετά την πρόσφατη επεισοδιακή συνάντηση Ζελένσκι-Μητσοτάκη στην Οδησό, που σημαδεύτηκε από τη ρωσική πυραυλική επιδρομή και τις προειδοποιητικές δηλώσεις της εκπροσώπου του υπουργείου Εξωτερικών της Ρωσίας, ένα tweet του Ζελένσκι ήρθε να δώσει μονάχα μια ιδέα για το περιεχόμενο των συνομιλιών που πραγματοποιήθηκαν εκεί, αλλά και για το μέγεθος των εκδουλεύσεων που παρέχει το ντόπιο αστικό πολιτικό σύστημα στα αμερικανοΝΑΤΟϊκά αφεντικά του. Ο Ζελένσκι επικαλέστηκε τις συζητήσεις του με τον έλληνα πρωθυπουργό και έκανε λόγο για την ανάγκη εφαρμογής των διμερών συμφωνιών που συνήφθησαν, καθώς και για τη σημασία της ενίσχυσης της ουκρανικής αεράμυνας. Δεν είναι καθόλου τυχαίο, μάλιστα, που επέλεξε να κάνει αυτήν την τοποθέτηση την ώρα που λάμβανε χώρα η σύνοδος κορυφής της Ε.Ε. με βασικό αντικείμενο τη συνέχιση και αναβάθμιση της στήριξης που οι χώρες της προσφέρουν στο ουκρανικό καθεστώς.

Και μπορεί ο Μητσοτάκης να έσπευσε να διαψεύσει κατηγορηματικά τον Ζελένσκι, δηλώνοντας ότι δεν υπήρξε καμία «εν κρυπτώ» συμφωνία, αλλά τα ερωτηματικά για το περιεχόμενο της συνάντησης παραμένουν. Το σίγουρο είναι ότι η κυβέρνηση της ΝΔ δεν κινείται αυτόνομα στο συγκεκριμένο πεδίο, αλλά αναλαμβάνει να φέρει σε πέρας ρόλους για λογαριασμό των πατρώνων της στη Δύση. Αμέσως μετά τις παραπάνω δηλώσεις, άλλωστε, εμφανίστηκαν δημοσιεύματα στον αστικό Τύπο σύμφωνα με τα οποία βρίσκεται σε εξέλιξη διαπραγμάτευση για την υπογραφή «μνημονίου κατανόησης» ανάμεσα σε Ελλάδα και

Ουκρανία.

Εδώ και καιρό, επίσης, επανέρχεται ξανά και ξανά η φημολογία για τις εξελισσόμενες διεργασίες για την παράδοση στην Ουκρανία των ρωσικών οπλικών συστημάτων S-300 και Tor-M1 που διαθέτει η Ελλάδα, που ακόμα και με τη μορφή σεναρίου έχει δεχτεί τα προειδοποιητικά πυρά του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Από την έναρξη της ρωσικής εισβολής, εξάλλου, και την κλιμάκωση της σύγκρουσης ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ -διαμέσου του υποτελούς καθεστώτος Ζελένσκι- με τη Ρωσία στην Ουκρανία, ο κα-

τάλογος των παραχωρήσεων όπλων και πυρομαχικών από τη χώρα είναι ατελείωτος, ενώ όλο και περισσότερο αναβαθμίζεται ο ρόλος της Αλεξανδρούπολης για τη διαμετακόμιση πολεμικού υλικού και στρατιωτικού προσωπικού κοντά στο μέτωπο του πολέμου.

Σαν να μην έφταναν τα παραπάνω, η κυβέρνηση της ΝΔ, με τη συναίνεση του συνόλου της αστικής αντιπολίτευσης, προχωράει στην αποστολή νέων παρτίδων εξοπλισμού στην Ουκρανία διαμέσου της Τσεχίας, στις οποίες περιλαμβάνονται και βλήματα που περιέχουν τον εξαιρετικά φονικό, απαγορευμένο από

διεθνείς συμβάσεις και υπεύθυνο για μαζικά εγκλήματα πολέμου λευκό φώσφορο! Δεν είναι να απορεί κανείς, λοιπόν, για τον εξαιρετικά επιθετικό τόνο του ρωσικού υπουργείου Εξωτερικών προς την Ελλάδα, με αφορμή την απουσία πρόσκλησης στις εκδηλώσεις για την 25η Μαρτίου, που έκανε λόγο για «άνευ ορίων εκθρική εκστρατεία» της κυβέρνησης Μητσοτάκη απέναντι στη Ρωσία! Κάθε μέρα που περνάει αποδεικνύεται ότι η χώρα έχει μετατραπεί για τα καλά σε στόχο των αντίπαλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων των αφεντικών της, στη

βρίσκεται η συμμετοχή της ντόπιας άρχουσας τάξης στο έτερο πολεμικό μέτωπο, της Μέσης Ανατολής, και η στήριξη που παρέχει στη σφαγή του λαού της Παλαιστίνης, με τη φρεγάτα «Υδρα» να έχει ενταχθεί στις πολεμικές επιχειρήσεις στην Ερυθρά Θάλασσα, οι άξονες με το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ υπό την εποπτεία των ΗΠΑ καλά κρατούν και το σύνολο της χώρας έχει παραχωρηθεί προς χρήση για κάθε ανάγκη των αμερικανοΝΑΤΟϊκών αφεντικών. Δεν υπάρχει απαίτηση των «προστατών» της που να μην είναι διατεθειμένη να ικανοποιήσει η εξαρτημένη αστική τάξη της χώρας, προσδοκώντας ανταλλάγματα στην αντιπαράθεσή της με την ανταγωνίστρια τουρκική και επιδιώκοντας να εκπληρώσει μωροφιλοδοξίες για την αναβάθμιση του ρόλου της. Σε αυτή τη βάση, συνεχώς βαθαίνει την εμπλοκή της χώρας στη φωτιά του πολέμου και οι κίνδυνοι για την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία να βρεθούν στη διακεκαυμένη ζώνη διαρκώς μεγαλώνουν.

Μόνο η λαϊκή πάλη μπορεί να βάλει φραγμό στα εφιαλτικά σχέδια! Η οικοδόμηση αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος αναδεικνύεται ξανά σε ανάγκη ζωής, για να σταματήσει η εμπλοκή της χώρας στα πολεμικά μέτωπα, για να πάψει η διαδικασία μετατροπής της σε προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, για να μη γίνει η νεολαία «κρέας για τα κανόνια τους». Αλλά και για να υπηρετηθεί η επαναστατική προοπτική, η κατεύθυνση της εξόδου από ΝΑΤΟ και ΕΕ, η συνολική αναμέτρηση με τα δεσμά της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και την καπιταλιστική εκμετάλλευση.

βάση των επιλογών της εξαρτημένης ντόπιας άρχουσας τάξης.

Και όλα αυτά συμβαίνουν, μάλιστα, με φόντο τη γιγαντιαία κούρσα εξοπλισμών και τις εν εξελίξει πολεμικές προετοιμασίες όλων των ιμπεριαλιστών για μια γενικευμένη αναμέτρηση. Η «σωστή πλευρά της ιστορίας», που διατυμπανίζουν σύσσωμοι οι εκπρόσωποι της εγχώριας κεφαλαιοκρατίας για να εξωραϊσουν την πλήρη υποταγή τους στις επιταγές των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, σέρνει τους λαούς ξανά πίσω προς τους χειρότερους εφιάλτες της ανθρώπινης ιστορίας.

Την ίδια στιγμή, σε πλήρη εξέλιξη

Η ρεβάνς της κυβέρνησης και η... «αχώνευτη» νεολαία

Το φοιτητικό κίνημα μετά από πολλά χρόνια βγήκε στο προσκήνιο. Οι φοιτητές ξαναμπήκαν μαζικά στις γενικές τους συνελεύσεις. Έγιναν κομμάτι τους και καθόρισαν τις αποφάσεις αγώνα που πάρθηκαν. Ξανασυζητήσαν, προβληματίστηκαν, αντιπαράτεθηκαν με τη συστημική έκφραση μέσα στους συλλόγους τους. Κατέβηκαν κατά χιλιάδες στους δρόμους, στήριξαν με τις αποφάσεις τους τις πολύμηνες καταλήψεις. Με τις ελλείψεις και τις αδυναμίες που αναγκαστικά θα είχε μια τέτοια προσπάθεια, μετά από τόσα πολλά χρόνια απουσίας κινητοποιήσεων και συλλογικών διαδικασιών. Το φοιτητικό κίνημα, ωστόσο, έδειξε πως (ξανά) κάνει τα πρώτα του βήματα. Θα σκοντάψει, θα μάθει, θα νικήσει.

Οι φοιτητές που δεν ήξεραν τι είναι ο Σύλλογος, η Γενική Συνέλευση, που στην καλύτερη (;) ξέραν πως τις καταλήψεις τις κάνουν λίγοι αριστεροί. Οι ίδιοι έμαθαν «απότομα». Αυτοί γέμισαν τα αμφιθέατρα ασφυκτικά, στήριξαν την κατάληψη σαν μέσο της πάλης τους, έδειξαν επιμονή κάθε Πέμπτη για δύο μήνες να βρίσκονται στον δρόμο, στις διαδηλώσεις. Μέσα από τις συλλογικές διαδικασίες, μέσα από την εμπλοκή στην πάλη, μετατοπίζονται συνειδήσεις. Αυτό η κυβέρνηση το γνωρίζει καλά και δεν μπορεί να το χωνέψει. Για

αυτό από την πρώτη στιγμή λύσσαξε να καταστείλει τον αγώνα. Στην αρχή με τις απειλές για χαμένα εξάμηνα και χαμένες εξεταστικές μέσω καθηγητάδων και πρυτανικών αρχών. Στη συνέχεια κινητοποιώντας τη ΔΑΠ και όλο τον μηχανισμό της. Και αφού αυτά δεν έδειξαν να λειτουργούν, έστειλε τους μπάτσους της να εκκενώνουν καταλήψεις, να χτυπάνε τις διαδηλώσεις και από δίπλα τα σκυλιά της των ΜΜΕ να συκοφαντούν τη νεολαία. Για να φτάσουμε στην τηλε-εξεταστική και τα «σκόντα» της επίσημης φοιτητικής αριστεράς (ΚΝΕ, ΕΑΑΚ), που φρόντισε όσο περνούσε από το χέρι της, να μην υιοθετηθεί μαχητική στάση αντιμετώπισής της, αυτή της αποχής.

Μετά την ψήφιση του νόμου Πιερρακάκη και την υποχώρηση των κινητοποιήσεων της φοιτητικής νεολαίας ενάντια του, η κυβέρνηση βρήκε την ευκαιρία και εξαπέλυσε ένα νέο κύμα διώξεων και τρομοκρατίας. Η αστυνομία περικύκλωσε τον χώρο της Δ' ΦΕΠΑ και του Γεωπονικού εν όψει συναυλίας, εισέβαλε σε χώρο εστίων, απείλησε φοιτητές στην Πάτρα για την ανάρτηση πανό. Το αποκορύφωμα ήταν η εισβολή στη ΣΘΕ του ΑΠΘ με τις 49 συλλήψεις φοιτητών και οι πειθαρχικές διώξεις αγωνιστών στο Πολυτεχνείο της Πάτρας. Οι διώξεις αυτές έχουν διπλό ρόλο. Από τη μία, ο εκδι-

κητικούς τους χαρακτήρας λειτουργεί σαν τη ρεβάνς που έχει ανάγκη το σύστημα, ώστε να δείξει την πυγμή του. Πλάι σε αυτό, βρίσκεται το μήνυμα που θέλει να εμπέδωθεί από τη νεολαία. Ότι έκανε λάθος που αμφισβήτησε την πολιτική του. Γίνεται φανερό πως όλο το νομικό οπλοστάσιο που έχει ψηφίσει η κυβέρνηση, αλλά και αυτό που βρήκε έτοιμο από τις προηγούμενες, θα το εφαρμόζει όποτε βρίσκει το κίνημα σε θέση υποχώρησης. Στόχος της να βάλει ταφόπλακα στις αγωνιστικές διαθέσεις, να «κλείσει» την κουβέντα για συ-

νέχιση του αγώνα μέχρι την ανατροπή του νόμου.

Οι φοιτητική νεολαία πρέπει να περιφρουρήσει τους αγώνες της. Είναι δική της υπόθεση και όχι κάποιων επιφανών πρυτάνεων ή «αντιπολιτευόμενων» πολιτικών παραγόντων. Ο πιο ουσιαστικός τρόπος αλληλεγγύης στους διωκόμενους είναι η ανάπτυξη ενός μαχητικού φοιτητικού κινήματος, που θα παλεύει για την ανατροπή του νόμου. Η οικοδόμηση αυτής της πάλης είναι όρος προστασίας των αγωνιστών της.

Αποχή από τη φάρσα των ευρωεκλογών, συμμετοχή στους εργατικούς – λαϊκούς αγώνες

Η θέση του ΚΚΕ(μ-λ) εδώ και σαράντα χρόνια (από το 1984) για ενεργητική Αποχή από τη φάρσα των ευρωεκλογών αποτελεί από τη μία καταγγελία των ιμπεριαλιστικών δεσμών της χώρας και του λαού από τις ευρωπαϊκές καγκελαρίες και από την άλλη ένα αγωνιστικό κάλεσμα στον εργαζόμενο λαό να αντιπαλέψει αυτά τα δεσμά στην προοπτική της ανατροπής τους. Οι ευρωεκλογές για το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο δεν αποτελούν τίποτα άλλο παρά το προπέτασμα καπνού, το δημοκρατικό λούστρο για τον εξωραϊσμό μίας ιμπεριαλιστικής λυκο-συμμαχίας, παλιότερα της ΕΟΚ και σήμερα της ΕΕ, που φέρνει για την εργατική τάξη και τους λαούς την ένταση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, την εξαθλίωση, την καταστολή και τη φασιστικοποίηση, τους πολέμους και τις επεμβάσεις.

Αντίθετα, από το σύνολο σχεδόν της υπόλοιπης Αριστεράς στη χώρα μας οι ευρωεκλογές θεωρούνταν μία καλή ευκαιρία για εκλογική ενίσχυση καθώς η ψήφος του κόσμου είναι πιο «χαλαρή» από τις βουλευτικές και συνήθως έχει και χαρακτηριστικά διαμαρτυρίας. Οπότε και η συμμετοχή τους είναι επιβεβλημένη, σύμφωνα με την αντίληψή τους. Ανεξάρτητα από τις καταγγελίες για την ΕΕ και την πολιτική της, από το ΚΚΕ μέχρι τις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και άλλους της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, όλοι είναι έτοιμοι ή προετοιμάζονται για την «πολιτική μάχη» των ευρωεκλογών. Φυσικά δεν αναφερόμαστε σε κόμματα όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, η Νέα Αριστερά ή το ΜέΡΑ25, που είναι δυνάμεις υποταγμένες από θέση και φύση στην «ευρωπαϊκή ολοκλήρωση», αλλά σε δυνάμεις που εναντιώνονται στην ΕΕ και την ΟΝΕ και βάζουν ζήτημα είτε εξόδου, είτε διάλυσης, είτε αποδέσμευσης.

Το ερώτημα έχει τεθεί και άλλες φορές με αφορμή τις ευρωεκλογές, αλλά όχι μόνο αυτές, και μπορεί να ξανατεθεί και σήμερα. Τι είναι πιο ισχυρό πολιτικά και ταξικά για τα συμφέροντα του εργαζόμενου λαού; Η συμμετοχή στις ευρωεκλογές για ένα καλό εκλογικό ποσοστό ή μία κοινή καμπάνια ΟΛΩΝ των δυνάμεων της Αριστεράς που είναι ενάντια στην ΕΕ, με κάλεσμα για ενεργητική Αποχή;

Το ερώτημα δεν είναι ούτε θεωρητικό ούτε αυθαίρετο. Πατάει στην πραγματικότητα των επιπτώσεων που βιώνει ο εργαζόμενος λαός κάτω από τα δεσμά της ΕΕ, στη λεηλασία του πλούτου της χώρας από τα ευρωπαϊκά μονοπώλια, στην αποβιομηχάνιση, στην καταστροφή της φτωχομεσαίας αγροτιάς, στην αντιδραστική επίθεση στην εκπαίδευση. Η ντόπια κεφαλαιοκρατική αστική τάξη και τα αστικά κόμματα έχουν συνδέσει την τύχη τους, την αύξηση των κερδών και την ενίσχυση της κυριαρχίας τους με την ιμπεριαλιστική εξάρτηση από ΗΠΑ και ΕΕ σε βάρος της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας. Και θέλουν να επιβάλουν στον εργαζόμενο λαό την αντίληψη και την πεποίθηση ότι κάθε σκέψη για έξοδο από την ΕΕ θα φέρει δήθεν την οικονομική καταστροφή και αντιδημοκρατικές εξελίξεις. Όταν είναι αυτές οι δυνάμεις που καταστρέφουν τις ζωές των εργαζόμενων, των αγροτών, της νεολαίας, όταν είναι αυτές οι δυνάμεις που στους κόλπους τους δυναμώνουν ο φασισμός, ο ρατσισμός και ο αντικομμουνισμός.

Ποιος άλλος είναι ο δρόμος που κρατάει ανοικτό το ζήτημα της πάλης ενάντια στην ΕΕ εκτός από αυτόν των αγωνιστικών κινητοποιήσεων ενάντια στις επιπτώσεις της πολιτικής της και την έμπρακτη πολιτική αμφισβήτηση των «θεσμών» της; Είναι νωπές ακόμα οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις των αγροτών τό-

σο στη χώρα μας όσο και σε όλη την Ευρώπη ενάντια στην Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ) της ΕΕ που φέρνει φτώχεια και εξαθλίωση. Είναι νωπός ακόμα ο φοιτητικός ξεσηκωμός ενάντια στο νόμο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια που αποτελούσε και απαίτηση της ΕΕ.

Στην πράξη, η συμμετοχή στις ευρωεκλογές δεν είναι τίποτα άλλο από μία αποδοχή της υπάρχουσας κατάστασης που καθορίζεται τόσο από τον ντόπιο αστισμό όσο και από τους ιμπεριαλιστές επικυρίαρχους. Πολύ περισσότερο, αποτελεί μία στάση που δεν θέλει να θέσει σε μαζική αμφισβήτηση και να βάλει πολιτικό ζήτημα μετωπικής σύγκρουσης με μία «εμβληματική» θέση της αστικής τάξης και του αστικού πολιτικού συστήματος που την υπηρετεί. Βέβαια, οι ευθύνες δεν είναι οι ίδιες για όλους, αλλά ανάλογες της δύναμης του κάθε πολιτικού χώρου και του ρόλου που θα μπορούσε να παίξει σε αντίθετη κατεύθυνση, με μεγαλύτερες αυτές του ΚΚΕ, που ενώ βγάζει τη μία διακήρυξη μετά την άλλη, προσαρμόζεται στην αστική νομιμότητα της συμμετοχής στις ευρωεκλο-

γές, δείχνοντας έτσι για ακόμα μια φορά τις πραγματικές διαθέσεις του απέναντι στο σύστημα. Και φάνηκε ξεκάθαρα με τον αποκάλυπτο τρόπο που κινήθηκε για να επιβάλει το κλείσιμο τόσο των αγροτικών κινητοποιήσεων όσο και των φοιτητικών αγώνων προς χάρη της «πολιτικής μάχης» των ευρωεκλογών.

Έχοντας μπει στην προεκλογική περίοδο για τις ευρωεκλογές της 9 Ιούνη, η ντόπια αστική τάξη και το αστικό πολιτικό σύστημα, εκτός από τον εξωραϊσμό της ΕΕ, δίνουν και χαρακτήρα επίσημου εκλογικού γκάλοπ για την αντιμετώπιση της εσωτερικής πολιτικής αστάθειας που οξύνεται. Απέναντι σε αυτές τις επιλογές είναι ανάγκη να ξεσκεπαστούν τόσο ο αντιδραστικός χαρακτήρας της ΕΕ όσο και να προβληθεί μαζικά η προοπτική να σπάσουν τα δεσμά της εξάρτησης. Την κατεύθυνση αυτή μπορεί να ενισχύσει η σύμπληξη ενός μετώπου αριστερών πολιτικών οργανώσεων σε μια κοινή αγωνιστική καμπάνια ενάντια στην ΕΕ και την ιμπεριαλιστική εξάρτηση, ενάντια στη φτώχεια, την ανεργία και τον πόλεμο.

Διόρθωση από τη Σύνταξη

Στο προηγούμενο φύλο της εφημερίδας στο άρθρο «Πλατιά Αποχή στις Ευρωκάλπες, μαζική αντίσταση στην πολιτική της ΕΕ» (σελίδα 12-13) ο δαίμων του τυπογραφείου αφαίρεσε μια ολόκληρη δευτερεύουσα πρόταση.

Αντί της λανθασμένης πρότασης:

«Το ΚΚΕ(μ-λ) από θέση αρχής καλεί σε αποχή από τις εκλογές κοροϊδία της ΕΕ»,

η σωστή πρόταση είναι:

«Το ΚΚΕ(μ-λ), αναλύοντας τον ρόλο της ΕΕ και του ευρωκοινοβουλίου και όχι από θέση αρχής όσον αφορά τις εκλογές γενικώς, καλεί σε αποχή από τις εκλογές κοροϊδία της ΕΕ».

Βάση μαμούθ των ΗΠΑ στην Ρουμανία: άλλος ένας κρίκος στην αλυσίδα περικύκλωσης της Ρωσίας

Τη μεγαλύτερη στρατιωτική βάση στην Ευρώπη φτιάχνουν οι ΗΠΑ στη Ρουμανία. Η περιοχή βρίσκεται στη νοτιοανατολική Ρουμανία, στις ακτές της Μαύρης θάλασσας. Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, η στρατιωτική βάση θα έχει έκταση 30.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, που περίπου αντιστοιχεί με την έκταση της νήσου Ανάφη, θα έχει δύναμη 10.000 στρατιωτών, ενώ το κόστος κατασκευής εκτιμάται ότι θα ανέλθει περίπου στα 3 δισ. δολάρια.

Η νέα βάση μαμούθ διαδέχεται σε γεωπολιτική βαρύτητα τη στρατιωτική βάση που διατηρούν οι ΗΠΑ στο Ράμσταϊν της Γερμανίας, που ως σήμερα είναι η μεγαλύτερη βάση στην Ευρώπη, με δεδηλωμένη εδώ και χρόνια την πρόθεσή τους για τη μεταφορά του κύριου όγκου της στα Βαλκάνια. Στο πλαίσιο της αναδιάταξης των στρατιωτικών τους δυνάμεων, στη νέα βάση θα μεταφερθεί η επιμελητεία, αλλά και ανθράκωπινο δυναμικό από τη Γερμανία.

Είναι ηλίιο φαινόμενο ότι αυτή η απόφαση προκύπτει και καθορίζεται από τις ανάγκες που παράγει, για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, το πολεμικό μέτωπο στην Ουκρανία. Η νέα στρατιωτική βάση στήνεται λίγα μόλις

χιλιόμετρα από τα ρουμανο-ουκρανικά σύνορα και ταυτόχρονα με άμεση πρόσβαση στη Μαύρη Θάλασσα. Είναι χαρακτηριστική η αντίδραση της Ρωσίας, με τον Αντιπρόεδρο της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Ρωσικής Γερουσίας να δηλώνει ότι «το σχέδιο αυτό συνιστά απειλή για το Βουκουρέστι», υπογραμμίζοντας ότι όσο μεγαλύτερη είναι η «αντιρωσική» στρατιωτική βάση και όσο πιο κοντά στα ρωσικά σύνορα, «τόσο πιο πιθανό είναι να γίνει ένας από τους πρώτους στόχους για επιθέσεις αντιπαιών».

Προφανώς, η απόφαση των ΗΠΑ για το νέο στρατιωτικό μεγαθήριο στη Ρουμανία συνδέεται με τον πόλεμο στην Ουκρανία. Ταυτόχρονα, όμως, οι στόχοι μιας τέτοιας απόφασης υπερβαίνουν ακόμη και μια τελική έκβαση του συγκεκριμένου πολέμου. Κατά βάση εδράζονται στον συνολικότερο γεωπολιτικό σχεδιασμό των ΗΠΑ και συνδέονται με τον στρατηγικό τους στόχο. Όπως άλλωστε, το σύνολο της ιμπεριαλιστικής τους παρέμβασης στην ευρύτερη περιοχή που, ιδιαίτερα στη νέα φάση που άνοιξε ο πόλεμος στην Ουκρανία, προωθεί και υπηρετεί αυτή την κατεύθυνση ως επιτακτική ανάγκη. Δηλαδή, την περικύκλωση

της Ρωσίας και το στεγανό σφράγισμα της γραμμής περικύκλωσης.

Κρίκοι της αλυσίδας της ιμπεριαλιστικής παρέμβασης είναι η ένταξη της Σουηδίας και της Φιλανδίας στο ΝΑΤΟ, η μεγαλύτερη πρόσδεση των χωρών της Βαλτικής και της Πολωνίας στο πολεμικό άρμα των ΗΠΑ, αλλά και μιας σειράς εξαρτημένων χωρών στο τόξο της περικύκλωσης Βαλκάνια, ΝΑ Μεσόγειος, Μ. Ανατολή, Κ. Ασία, που στοιχίζονται και ευθυγραμμίζονται στον γεωπολιτικό σχεδιασμό των ΗΠΑ.

Χαρακτηριστικό, επίσης, ότι στις αρχές Μαρτίου εγκαινιάστηκε στην Αλβανία η νέα αεροπορική Βάση του ΝΑΤΟ, με τον Ε. Ράμα να δηλώνει: «Είναι μια βάση που θα προσθέσει άλλο ένα στοιχείο ασφάλειας στην περιοχή μας των Δυτικών Βαλκανίων, η οποία όπως όλοι ξέρουμε είναι μια περιοχή που κινδυνεύει από την απειλή και τις νεοϊμπεριαλιστικές φιλοδοξίες της Ρωσικής Ομοσπονδίας», ενώ ήδη γίνονται συζητήσεις για την κατασκευή ναυτικής Βάσης στο Πόρτο Ρομάνο, στις ακτές της Αδριατικής.

Οι ΗΠΑ διατηρούν ένα τεράστιο δίκτυο στρατιωτικών βάσεων σε όλο τον πλανήτη. Καμία άλλη ιμπεριαλιστική χώρα δεν έχει αυτή τη δυνατότητα,

ακόμη και αν οι βάσεις τους μετρηθούν αθροιστικά. Με στοιχεία του 2021 οι ΗΠΑ έχουν 750 βάσεις σε 80 χώρες. Η συντήρηση αυτού του στρατιωτικού δικτύου απαιτεί ένα αστρονομικό οικονομικό κόστος εκατοντάδων δισ. δολαρίων ετησίως. Αυτό υποχρεώνει τις ΗΠΑ να πιέζουν από την μια τους συμμάχους να πληρώνουν τις υποχρεώσεις τους στο ΝΑΤΟ και από την άλλη να αναδιατάξουν τη στρατιωτική τους δύναμη και παρουσία, χωρίς ωστόσο να παραιτούνται από καμία γωνιά του πλανήτη.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία εγκαινίασε μια νέα εφιαλτική φάση για την ανθρωπότητα. Οι δηλώσεις του Ν. Τουσκ είναι χαρακτηριστικές: «Ξέρω ότι ακούγεται καταστροφικό, ιδίως για τη νέα γενιά, αλλά πρέπει να συνηθίσουμε το γεγονός ότι έχει αρχίσει μια νέα εποχή: η προπολεμική εποχή». Το επιβεβαιώνουν μια σειρά από διαφορετικούς παράγοντες. Ένας από αυτούς είναι η στρατιωτικοποίηση των οικονομιών, που διαμορφώνει μια αντιδραστική κατάσταση για τη ζωή των λαών, την ίδια στιγμή που οι ιμπεριαλιστές προετοιμάζονται για τον πόλεμο.

Νέα Δημοκρατία Φθορά και αναταράξεις

Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση της ΝΔ, ως διαχειριστής του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, αντιμετωπίζει τις συνέπειες της 5ετούς πλέον διακυβέρνησής της. Τόσο σε σχέση με το λαό όσο και αναφορικά με τα εντός κι εκτός της χώρας κέντρα που τη στηρίζουν. Τα προβλήματα συσσωρεύονται μαζί με τη λαϊκή δυσφορία που αυξάνεται και αυτό που τη «σώζει» είναι ότι δεν υπάρχει, προς ώρας, ισχυρή εναλλακτική αστική διακυβέρνηση.

Από πλευράς λαϊκού παράγοντα, είναι καταγραμμένες πλέον οι διαθέσεις, στο μέτρο που του δίνεται η δυνατότητα, σε μια σειρά χώρους και κοινωνικά στρώματα. Νεολαία, αγρότες, μικρομεσαίοι, εργαζόμενοι και εργάτες έχουν στείλει τα ανάλογα «σημάτα». Το αν δεν γενικεύεται μια αγωνιστική κατάσταση έχει να κάνει με το ποιο ηγούνται ή ελέγχουν τους αγώνες που ξεσπούν και όχι με τις «ικανότητες» του κυβερνητικού επιτελείου. Από «τα μέσα» γίνεται η... Βρόμικη δουλειά!

Αξίζει να σταθούμε, ωστόσο, στα συστημικά διαχειρίσιμα ζητήματα που «σέρνονται» το τελευταίο διάστημα. Τέμπη, υποκλοπές, διαρροή και χρήση προσωπικών δεδομένων ψηφοφόρων είναι τα τελευταία επεισόδια με βάση τα οποία διαμορφώνεται η επικαιρότητα. Ελλείψει ουσιαστικής πολιτικής διαφοροποίησης στα βασικά θέματα, τα αστικά και ρεφορμιστικά κόμματα -από δεξιά και «αριστερά»- τα έχουν κάνει σημαία τους. Απ' ό,τι όλα δείχνουν, με αυτά και ανάλογα θα βαδίσουν όλοι τους προς τις ευρωκάλπες. Είναι ένας γνωστός και δοκιμασμένος τρόπος, τα άγχη των αστών και των ιμπεριαλιστών προσατών τους να «γίνονται» θέματα συζήτησης στους κόλπους του λαού, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν τον αφορά.

Τελευταίο, αλλά όχι έσχατο, όπως όλα δείχνουν, επεισόδιο αποτέλεσαν οι παραιτήσεις δύο ακόμη κορυφαίων κυβερνητικών στελεχών, μετά την «κοινωνική συνάντηση» που είχαν με τον γνωστό μεγαλοεπιχειρηματία και μεγαλοπαράγοντα. Είχε προηγηθεί δημοσίευμα της εφημερίδας «Το Βήμα της Κυριακής» που «αποδείκνυε» το μοντάζ ηχητικών ντοκουμέντων αμέσως μετά το έγκλημα των Τεμπών με στόχο τη θεμελίωση του κυβερνητικού αφηγήματος περί «ανθρώπινου λάθους». Ακολούθησε η κατάθεση πρότασης μομφής από το ΠΑΣΟΚ, που στηρίχθηκε από σύσσωμη την αντιπολίτευση, η απόρριψή της από τη Βουλή και το μήνυμα που φέρεται ότι απέ-

στειλε η σύζυγος του πρωθυπουργού προς τον ίδιο επιχειρηματία, που όμως ο ίδιος αρνείται ότι υπήρξε! Μυστήριο...

Πάντως, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος και ο διευθυντής του Γραφείου Τύπου του Μητσοτάκη μίλησαν για οργανωμένη προσπάθεια οικονομικών συμφερόντων να πλήξουν την κυβέρνηση. Ο τελευταίος έκανε λόγο, μάλιστα, για προσπάθεια «να κοντύνει» ο πρωθυπουργός! Δεν είναι ό,τι καλύτερο, φυσικά, για τη ΝΔ το κλίμα που έχει διαμορφωθεί. Είναι σίγουρο ότι θα επιδράσει και στο εκλογικό της αποτέλεσμα στις 9 Ιούνη. Δεν είναι, ωστόσο, καθόλου παράδοξο να υπάρχει κόντρα κάποιων επιχειρηματιών με την κυβέρνηση, στο βαθμό που προκρίνονται κάποιοι άλλοι για τις «business as usual».

Το πακέτο και η μοιρασιά των δισεκατομμυρίων ευρώ του Ταμείου Ανάκαμψης αποτελεί μήλον της έριδος για τους επίδοξους μνηστήρες. Με αυτό, ωστόσο, «κάνει παιχνίδι» η ιμπεριαλιστική ΕΕ! Όση γκρίνια κι αν εκφράζεται από κάποιους από αυτούς, οι «κουτόφραγκοι» θέτουν τους όρους τους. Ένα από τα βασικά ζητήματα που θέτουν, με τον όχι και τόσο κομψό τρόπο τους, είναι και η έντονη δυσανεμία τους από το γεγονός ότι η βάρκα της εξάρτησης της Ελλάδας έχει γείρει υπερβολικά, με τη διακυβέρνηση Μητσοτάκη, προς τους αμερικανούς ανταγωνιστές και συμμάχους τους. Γι' αυτό μένει ανοιχτή και η έρευνα της Ευρωπαϊκής Εισαγγελέας, με πρόσημα τα θέματα του επονομαζόμενου «κράτους δικαίου» της χώρας μας. Τους έπιασε ο πόνος για τη δημοκρατία και την ισονομία!

Τα λεφτά, επομένως, είναι πολλά και δεν μπορούν να μοιράζονται ετεροβαρώς (με μια έννοια, «άλλος να δίνει και άλλος να παίρνει»), μα κυρίως το πολιτικό-γεωπολιτικό αποτύπωμα της χώρας να αποκλίνει των επιδιώξεων του γαλλογερμανικού άξονα. Στην εξίσωση μπήκαν στη συνέχεια και οι εφημερίδες «Εστία» και «Documento» με ταυτόχρονα ανάλογα δημοσιεύματά τους. Μία (ακρο)δεξιά και μία φιλοσύριζα έκδοση δείχνουν να «συντονίζονται». Μετά από όλα αυτά, είναι... βέβαιο ότι ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με «επιχειρηματικά συμφέροντα»! Ο καθένας «κατατροπώνει» τους άλλους και όλοι μαζί υπηρετούν την «όλη» άρχουσα τάξη, τις ΗΠΑ και την ΕΕ.

Το μέγαρο Μαξίμου, πάντως, προσπαθεί με κάθε τρόπο να αλλάξει την πολιτική ατζέντα. Ένας από αυτούς υπήρξε η ανακοίνωση του νέου κατώτα-

του μισθού που αφορά περίπου 560.000 μισθωτούς του ιδιωτικού τομέα και τα συνδεδεμένα με αυτόν επιδόματα. 70 μέρες πριν από τις ευρωεκλογές και όλως τυχαίως. Κατά τα άλλα, η ΝΔ ξιφουλκεί κατά του... λαϊκισμού! Άμεσα ήρθαν τα «φαρμακερά βέλη» τριών επιχειρημάτων: 1,5 εκατομμύριο μισθωτοί δεν είδαν την παραμικρή αύξηση, όπως και μισό εκατομμύριο εργαζόμενοι στο Δημόσιο και πάνω από 2,2 εκατομμύρια συνταξιούχοι. Παρά τα ψίχουλα, μιας και η ακρίβεια είναι υπερπολλαπλάσια, η οικονομική επιτροπή της Βουλής «είδε», παρακαλώ, αλόγιστες αυξήσεις!

Εν τούτοις, η επίθεση στο λαό συνε-

χίζεται αμείωτη και σε όλα τα μέτωπα. Οι ενδοαστικές και ενδοϊμπεριαλιστικές φαγωμάρες δεν ξεστράτίζουν τόσο την κυβέρνηση όσο τα υπόλοιπα αστικά κόμματα. Από εκεί, άλλωστε, όλοι τους περιμένουν νεύμα επικύρωσης ή ανάληψης ρόλου. Κάτω από αυτό το πρίσμα, το μαστίγιο караδοκεί για να συνενώσει τους απειθαρκούς και ο λαός βρίσκει την πολιτική της φασιστικοποίησης σε κάθε του βήμα. Η εξαίρεση της νίκης στην υπόθεση της 12χρονης ήταν αποτέλεσμα της κινηματικής πίεσης και των ψήφων των ενόρκων και όχι των τακτικών δικαστών! Για να μην ξεχνιόμαστε...

Κενές θέσεις εργασίας στον τουρισμό Αναγκαία η αγωνιστική ανάδειξη των αναγκών των εργαζόμενων στον κλάδο

Σε μεγάλη ανησυχία βρίσκονται οι μεγαλοεπιχειρηματίες και τα κυβερνητικά επιτελεία, μπροστά στο πρόβλημα που έχει προκύψει με βάση τις χιλιάδες κενές θέσεις εργασίας που ήδη καταγράφονται στον τουρισμό, οι οποίες δεν καλύπτονται, παρ' όλο που η έναρξη της τουριστικής σεζόν είναι προ των πυλών. Μάλιστα, η ανησυχία μεγαλώνει καθώς κυβέρνηση και κεφάλαιο προσδοκούν η φετινή χρονιά να καταγράψει νέο ρεκόρ τερικ επίσκεψη τουριστών απ' το εξωτερικό. Πώς θα βρεθούν τα φτηνά εργατικά χέρια που θα βγάλουν τη δουλειά ώστε να λειτουργήσει ομαλά η «βαριά βιομηχανία»;

Όσο κι αν το ξορκίζουν, αναδεικνύεται όλο και πιο έντονα το ζήτημα των απάνθρωπων συνθηκών εργασίας που έχουν επικρατήσει στον τουρισμό τα τελευταία χρόνια. Ατέλειωτες ώρες δουλειάς και εντατικοποιημένοι ρυθμοί, τη στιγμή που οι απολαβές είναι ελάχιστες, ενώ τους μήνες που ακολουθούν της τουριστικής σεζόν, οι εργαζόμενοι είναι χωρίς εισόδημα. Αυτό είναι το υπόβαθρο που οδήγησε μαζικά εποχικούς υπαλλήλους ν' αναζητήσουν εργασία σ' άλλους κλάδους. Με δεδομένη όμως την αδιαλλαξία της κυβέρνησης σε σχέση με το προχώρημα της αντεργατικής πολιτικής και τη διατήρηση των μισθών στα τάρταρα, παρά τις προπαγανδιστικού χαρακτήρα δηλώσεις πε-

ρί ενίσχυσης των συλλογικών συμβάσεων (άλλωστε υποτίθεται πως είναι υποχρεωτική η ΣΣΕ στον κλάδο), έχει ανοίξει όλη η συζήτηση σε σχέση με τη διαχείριση του προβλήματος.

Η αναζήτηση φτηνής εργασίας σε μετανάστες εργαζόμενους από χώρες όπως Ινδία, Αρμενία, Μολδαβία, Φιλιππίνες κ.ά. είναι μια κάποια λύση για το κεφάλαιο, μιας κι οι εργαζόμενοι αυτοί θα δουλεύουν με όρους σκλαβιάς, κάτω απ' την πίεση της φτώχειας, της εξαθλίωσης, αλλά και της βίαιης απέλασής τους αν βρεθούν χωρίς δουλειά. Παρ' όλα αυτά, ακόμα κι η λύση αυτή έχει δημιουργήσει αντιπαραθέσεις και τριγμούς στα πλαίσια του αστικού πολιτικού μπλοκ, αφού έχουν ενισχύσει φωνές που μιλούν για «παράνομους» μετανάστες που θα λάβουν άδεια παραμονής στη χώρα, και ιδιαίτερα σε συνάρτηση με το δημογραφικό.

Για ακόμη μια φορά λοιπόν, αναδεικνύονται οι πιο μαύρες και αντιδραστικές φωνές, την ώρα που το αναγκαίο είναι ν' αναδειχθούν οι πραγματικές ανάγκες και τα αιτήματα των εργαζόμενων του κλάδου. Τόσο οι ντόπιοι, όσο κι οι μετανάστες εργαζόμενοι θα δουν καλύτερες μέρες μόνο μέσα απ' τον κοινό τους αγώνα για δουλειά και ζωή με δικαιώματα, κόντρα στην εκμετάλλευση και κόντρα στην καλλιέργεια του ρατσισμού και του διαχωρισμού τους.

Παλλασιθιώτικο μέτωπο ενάντια στο κλείσιμο των νοσοκομείων!

Στις 28 Μάρτη στο Σεληνάρι Λασιθίου, το οποίο βρίσκεται στα όρια μεταξύ των νομών Λασιθίου και Ηρακλείου, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση για τα νοσοκομεία του νομού και της περιθαλής γενικότερα. Την πρωτοβουλία για τη διοργάνωση της κινητοποίησης πήραν οι επιτροπές αγώνα Αγίου Νικολάου, Ιεράπετρας & Σητείας ως συνέχεια των πολύ μαζικών συγκεντρώσεων που έγιναν το προηγούμενο διάστημα σε κάθε πόλη ξεχωριστά.

Το αποτέλεσμα του παλλασιθιώτι-

κου συλλαλητηρίου κρίνεται, σε γενικές γραμμές, πολιτικά και οργανωτικά θετικό καθώς στηρίχθηκε από δεκάδες σωματεία, συλλόγους και φορείς και ως ζήτημα προπαγανδίστηκε και ανοιχθηκε πλατιά στις τοπικές κοινωνίες. Από πολιτικής άποψης, σημαντικό βήμα ήταν ότι οι τοπικιστικές αντιλήψεις οι οποίες προβάλλονταν στο παρελθόν και λειτουργούσαν διασπαστικά και ως εμπόδιο στην ανάδειξη του προβλήματος, έπειτα από συζητήσεις στο πλαίσιο των επιτροπών αγώνα, μπήκαν στην άκρη και αναδείχθηκε το κλείσιμο των νοσο-

Σε παροξυσμό η επίθεση της κυβέρνησης ΠΟΕΔΗΝ και ΟΕΝΓΕ δηλώνουν υποταγή στη «νομιμότητα» και αναβάλλουν τον αγώνα

Απ' τις εκλογές του καλοκαιριού και μετά, η επίθεση της κυβέρνησης στο δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη και στα δικαιώματα των εργαζομένων στα νοσοκομεία έχει ανεβάσει στροφές. Μπορεί η αιχμή της επίθεσης να είναι τα απογευματινά χειρουργεία, ωστόσο δεν υπολείπονται σε σημασία και τα υπόλοιπα μέτρα.

Ένα μέτρο που έχει ανοίξει με καταιγισμό μέτρων είναι αυτό του φαρμάκου. Η δήλωση του υπουργού ότι 3 στα 4 ογκολογικά φάρμακα συνταγογραφούνται άσκοπα, είναι αποκαλυπτική για τις προθέσεις της κυβέρνησης. Τι πρέπει να συμπεράνει ο πολίτης; Ότι είναι καθήκον της κυβέρνησης να περιορίσει αυτή τη συνταγογράφηση για να μην υπάρχουν «άσκοπα» έξοδα. Να περιμένουμε λοιπόν μέτρα περιορισμού της πρόσβασης σε τέτοια (και άλλα) φάρμακα.

Εκτός, όμως, απ' τον περιορισμό της πρόσβασης, η κεντρική ιδέα είναι: ο λαός να πληρώνει περισσότερα. Με την έναρξη της χρονιάς είχαμε τις νέες «ασφαλιστικές τιμές», δηλαδή το ποσό που αποζημιώνει ο ΕΟΠΥΥ, ενώ τη διαφορά ασφαλιστικής και εμπορικής τιμής τη χρεώνει ο ασθενής. Αυτό οδήγησε σε άμεση εκτόξευση του μηνιαίου κόστους αγοράς φαρμάκων και γέννησε αντιδράσεις, ακόμα κι απ' τους φαρμακοποιούς, που γίνονταν αποδέκτες των παραπόνων των πελατών τους. Η παρέμβαση του υπουργείου να μειώσει, σ' ένα ποσοστό, την επιβάρυνση, έγινε για καθαρά επικοινωνιακούς λόγους, με τους φιλοκυβερνητικούς εκπροσώπους των φαρμακοποιών να λιβανίζουν την ηγεσία του υπουργείου για την «άμεση αντίδραση». Φυσικά είναι αφελές να πιστεύει κάποιος ότι το υπουργείο δεν είχε γνώση των αυξήσεων που θα προκαλούσαν απ' τις αποφάσεις αυτές. Ή ότι, στην εποχή που η ακρίβεια στραγγίζει τα εισοδήματα του λαού, είναι αμελητέα οποιαδήποτε αύξηση στο κόστος ειδών πρώτης ανάγκης όπως είναι τα φάρμακα. Ιδιαίτερα δε στις περιπτώσεις που η αγορά του φθηνότερου φαρμάκου δεν είναι δυνατή, κυρίως λόγω ελλείψεων, η επιβάρυνση μπορεί να φτάνει τις δεκάδες ευρώ. Κι ενώ θα αποφέρει πάνω από 40 εκατομμύρια (όπως υπολογίζουν) στα κρατικά ταμεία, οι μεγάλοι κερδισμένοι είναι τα φαρμακευτικά μονοπώλια, που θα ωφεληθούν με μείωση της «υποχρεωτικής επιστροφής» (το γνωστό claw-back), πολλών δεκάδων (ίσως και εκα-

τοντάδων) εκατομμυρίων.

Στη συνέχεια, αφού άρθηκε η απαγόρευση εξαγωγών που υποχρέωνε τις φαρμακευτικές εταιρίες να στοκάρουν φτηνά ευρείας χρήσης σκευάσματα ώστε να μην παρατηρούνται ελλείψεις, (τι έκπληξη!) εμφανίστηκαν ελλείψεις. Και ο υπουργός δήλωσε: «ένας κύριος λόγος έλλειψης φαρμάκων είναι οι χαμηλές τους τιμές». Φυσικά, γιατί το κεφάλαιο προφανώς θ' αναζητήσει τις αγορές με τις πιο συμφέρουσες τιμές, αδιαφορώντας για τις ανάγκες των ασθενών. Όπως ήταν αναμενόμενο, η κυβέρνηση έβγαλε απ' το μανίκι της τον άσο που θα λύσει το πρόβλημα: τα φτηνά φάρμακα να μην είναι τόσο φτηνά. Έτσι κάθε εταιρία μπορεί πρώτα να ζητήσει να βγάλει τα φτηνά φάρμακα απ' τη συνταγογράφη-

ση («θετική λίστα»), ώστε και ν' απαλλάσσεται ο ΕΟΠΥΥ απ' τη συμμετοχή του αλλά και να αυξήσει την τιμή έως και 20%. Δηλαδή ο ασφαλισμένος θα πληρώνει ολόκληρη την αξία και σε υψηλότερη τιμή.

Ταυτόχρονα με τις ρυθμίσεις για τους «ανεργούς» ΑΜΚΑ, τους «προσωπικούς γιατρούς» (που μπορεί και να αναγκάζεται να πληρώνει ο ασθενής), τα χαράτσια στις εξετάσεις, την ερημοποίηση των κρατικών νοσοκομείων και την εισαγωγή των επί πληρωμή χειρουργείων, δημιουργείται συνολικά ένα δυσώδυνο τοπίο για τη δυνατότητα του λαού να έχει την αναγκαία περίθαλψη.

Δεν αποτελεί πρόβλεψη για το μέλλον αλλά διαπίστωση για το παρόν ότι ο ασθενής, είτε ασφαλισμένος εργαζόμενος είτε συνταξιούχος είτε ανασφάλιστος, πρέπει να βάλει βαθιά το χέρι στην τσέπη για ν' αγοράσει το δικαίωμα στην υγεία.

Και την ίδια στιγμή που τα επί πληρωμή απογευματινά ιατρεία θεωρούνται

δεδομένα σε σημαντικό βαθμό και εισάγονται και τα απογευματινά χειρουργεία, το υπό συζήτηση νομοσχέδιο ανοίγει τον δρόμο τόσο για την άσκηση ιδιωτικού έργου απ' τους νοσοκομειακούς γιατρούς όσο και την είσοδο των ιδιωτών στο κρατικό νοσοκομείο. Μέτρα που μας γυρνάνε πολλές δεκαετίες πίσω, στην εποχή που τα κρατικά νοσοκομεία ήταν ουσιαστικά φτωχοκομεία, εκτός απ' τις περιπτώσεις που οι ιδιωτικές και οικονομικές σχέσεις γιατρού-ασθενούς έδιναν τη δυνατότητα αξιοπρεπούς περίθαλψης. Απ' τη μια οι ασθενείς θα ψάχνουν την οικονομικά συμφέρουσα λύση στο πρόβλημα υγείας τους ανάλογα με την οικονομική τους δυνατότητα και απ' την άλλη οι γιατροί θα κυνηγούν πελατεία για να συμπληρώσουν το εισόδημά

βάσεις τους έληξαν 30/3. Χιλιάδες εργαζόμενοι εκβιάζονται, έμμεσα αλλά και άμεσα, να συμμετέχουν στην ολόημερη λειτουργία. Οι αναμικτές αυξήσεις έχουν ήδη εξανημιστεί απ' την ακρίβεια και η ΠΟΕΔΗΝ παραπέμπει σε απεργία στις 16 Μάη.

Στο μεταξύ η ΟΕΝΓΕ καλεί τις πρωτοβάθμιες ενώσεις να τη στηρίξουν σε προσφυγή ενάντια στην ΚΥΑ για τα απογευματινά χειρουργεία. Ένα μέτρο που χτυπάει τα βασικά εργασιακά δικαιώματα των γιατρών του ΕΣΥ, όπως ο καθορισμένος χρόνος εργασίας και ξεκούρασης, οι αξιοπρεπείς αποδοχές, και το δικαίωμα του λαού σε δωρεάν περίθαλψη, κατά την ομοσπονδία θ' απαντηθεί στις αίθουσες των δικαστηρίων από την «αδέκαστη» δικαιοσύνη. Να φανταστούμε ότι οι πολιτικές δυνάμεις που βρίσκονται στο τιμόνι της ομοσπονδίας δηλώνουν και την εμπιστοσύνη τους στην τρίτη εξουσία και την... αμεροληψία της. Και ταυτόχρονα δηλώνει «σε ετοιμότητα» να παρέμβει σε «περιπτώσεις που παραβιάζεται ή έχει ήδη παραβιαστεί ακόμα και η σχετική ΚΥΑ».

Έτσι, σε μια περίοδο που έχει ξεδιπλωθεί η επίθεση της κυβέρνησης, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, αντί για αγωνιστικές κινητοποιήσεις, προσφεύγουν στα δικαστήρια, υποκλινόμενες στην αστική νομιμότητα και σπέρνοντας αταπάτες για τον ρόλο των θεσμών του συστήματος. Η μαζική αγωνιστική διεκδικητική πάλη δεν υπάρχει στο οπτικό τους πεδίο. Η πλατιά ενεργοποίηση των χιλιάδων εργαζομένων αυτού του κρίσιμου για τον λαό κλάδου είναι έξω απ' την πολιτική τους λογική. Ο ρόλος που διεκδικούν, του συμβουλάτορα της κυβέρνησης με «ολοκληρωμένα σχέδια» για τη «διάσωση του ΕΣΥ», δεν αναγνωρίζει στους εργαζόμενους ούτε τη δυνατότητα ούτε την αρμοδιότητα να παλέψουν για τα δικαιώματά τους. Κι αν θέλουν ως έναν βαθμό την παρουσία των εργαζομένων, αυτή περιορίζεται στον ρόλο του «κομπάρσου», που αναμένει τ' αποτελέσματα των «επαφών» των συνδικαλιστών με κυβερνητικά στελέχη.

Απέναντι σ' αυτή την κυρίαρχη πολιτική κατεύθυνση βρίσκεται η προοπτική για τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία. Τον αγώνα τους θα τον συγκροτήσουν και θα τον μαζικοποιήσουν στη βάση της υπεράσπισης των δικαιωμάτων τους. Και με τον λαό στο πλευρό τους, στον αγώνα για ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους.

κομείων ως κοινό πρόβλημα το οποίο απαιτεί κοινό αγώνα. Επίσης, ως δεύτερο ζήτημα που τέθηκε είναι ότι με βάση τη γενική εικόνα που επικρατεί σε όλη την Κρήτη και σε όλη την Ελλάδα, στο στόχαστρο πρέπει να μπει η πολιτική του συστήματος που σε αυτή τη φάση εκφράζεται από την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Τέλος, οι διεκδικήσεις που προβλήθηκαν και αναδεικνύονται το τελευταίο διάστημα έχουν να κάνουν με την οικονομική ενίσχυση των νοσοκομείων και την ανάγκη να δώσει η κυβέρνηση πραγματικά κίνητρα ώστε να μην υπάρχουν κενές θέσεις ιατρών αλλά και να προκηρυχθούν νέες θέσεις προκειμένου να μπορούν να λειτουργήσουν όλα τα νοσοκομεία του νομού και να μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες του

κόσμου.

Αυτή η κινητοποίηση στο Λασιθί είναι η τέταρτη που γίνεται μέσα σε ένα χρόνο και γίνεται με μαζικούς όρους. Μαζί με τις τρεις προηγούμενες, οι οποίες έγιναν κατά τόπους, δεν είναι υπερβολή να διαπιστώσουμε ότι συμμετείχαν μερικές δεκάδες χιλιάδες κόσμου σε έναν και μόνο νομό, για το ίδιο θέμα. Αυτό που συμβαίνει από τη μια είναι έκφραση της αγανάκτησης του κόσμου, από την κατάρρευση που έχει προκληθεί μετά και τις τελευταίες νομοθετικές ρυθμίσεις για το νέο ΕΣΥ, αλλά και αποτέλεσμα της οργανωτικής δουλειάς που γίνεται από τις επιτροπές αγώνα όλο αυτό το διάστημα και αποτέλεσαν τον πυρήνα και την κινητήρια δύναμη. Οι «Δρόμοι Αντίστασης στο Λασιθί»

συμμετείχαν και παρενέβησαν στο συλλαλητήριο αλλά και στις επιτροπές αγώνα που έγιναν μέχρι και τη διοργάνωσή του, επιμένοντας στην άποψη του ενιαίου αγωνιστικού μετώπου όλων των πόλεων και ενάντια σε λογικές προτασεολογίας για το πώς θα θέλαμε να είναι το σύστημα υγείας στο νομό και γενικά σε αποπροσανατολιστικές και διασπαστικές λογικές.

Σίγουρα ο δρόμος είναι μακρύς και εκ του αποτελέσματος αποδεικνύεται ότι δεν είναι και της μίας ριζιάς. Αυτό το έχει αντιληφθεί ο κόσμος που συμμετέχει, αλλά παρόλα αυτά επιμένει γιατί βλέπει ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος για να μην υποβαθμιστούν τα νοσοκομεία και οι παρεχόμενες υπηρεσίες από αυτά. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος για να

μη βάλει και σε αυτό το θέμα το χέρι βαθιά στην τσέπη. Αυτός είναι ο δρόμος για να μην πεθάνει αβοήθητος γιατί δεν υπήρχαν γιατροί, γιατί δεν υπήρχαν φάρμακα, γιατί δεν υπήρχε σύντομα ραντεβού και πάει λέγοντας. Η πίεση που ασκείται στην κυβέρνηση είναι φανερή από τον εκνευρισμό και τη δήθεν υποτίμηση των κινητοποιήσεων από τον Άδωνη Γεωργιάδη, που το μόνο που έχει να προβάλλει είναι η λογική του 42%.

Η συνέχεια θα είναι επίσης σε αγωνιστική κατεύθυνση και θα έχει ως στόχο τη διοργάνωση Παγκρήτιου Συλλαλητηρίου στο Ηράκλειο με τη συμμετοχή και των άλλων πόλεων.

Κανένας εργάτης της ΛΑΡΚΟ χωρίς δουλειά, κανένας εργάτης χωρίς δικαιώματα

Μαζική συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα έξω απ' το υπουργείο Οικονομικών από σωματεία και συλλογικότητες με βασικό αίτημα να κρατήσουν τη δουλειά τους οι 850 εργάτες της ΛΑΡΚΟ, μιας και η τελευταία παράταση των συμβάσεών τους έληξε στις 31/3. Έπειτα απ' τη συνάντηση του σωματείου με κλιμάκιο του υπουργείου, δόθηκε εκ νέου παράταση ως τις αρχές του Μάη, η οποία -όπως δηλώθηκε- πρόκειται να είναι και η τελευταία.

Εδώ και αρκετά χρόνια, οι εργάτες δίνουν αγώνα ενάντια στην απαξίωση και το ξεπούλημα του εργοστασίου που μεθοδεύεται απ' τις εκάστοτε κυβερνήσεις, τόσο του ΣΥΡΙΖΑ όσο και της ΝΔ. Υπακούοντας πιστά στις μνημονιακές δεσμεύσεις για ιδιωτικοποίηση και τριχοτόμηση της ΛΑΡΚΟ για λόγους «εξυγίανσης και εκκαθάρισης της βιομηχανίας», το κράτος ακολούθησε το γνωστό μοτίβο που έχει εφαρμόσει και σε άλλες παραγωγικές μονάδες: αρχικά η υποβάθμιση μιας βιομηχανίας-φιλέτο, η μετατροπή της σε ζημιόγωνα ή/και ρυπογόνα και στη συνέχεια το ξεπούλημα σε ιδιώτη «για ένα κομμάτι ψωμί».

Η διαδικασία υποβάθμισης της ΛΑΡΚΟ υλοποιείται μέσω του καθεστώτος «ειδικής διαχείρισης» εδώ και 2 χρόνια, όπου το εργοστάσιο είναι εκτός λειτουργίας, με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι της να βρίσκονται σε αναμονή με συνεχείς παρατάσεις, ζώντας με την αγωνία

της λήξης των ολιγόμηνων συμβάσεων και χωρίς τη δυνατότητα να εργαστούν.

Οι 850 εργάτες της ΛΑΡΚΟ κινδυνεύουν να βρεθούν στον δρόμο και αντίστοιχα κινδυνεύει να ερημώσει όλη η γύρω περιοχή που έπαιρνε ζωή απ' τους εργάτες και τις οικογένειές τους, και κανείς δεν δεσμεύεται για το τι θα απογίνουν. Ανά τα χρόνια, έχουν δοθεί πολλές υποσχέσεις, για να διασπάσουν και να αποπροσανατολίσουν τους εργάτες. Γι' αυτό δεν πρέπει να υπάρχει κανένας εφησυχασμός σχετικά με την παράταση, αλλιώς και ούτε με τις κούφιες υποσχέσεις για την απορρόφηση εργαζομένων σε εργασιακά κάτεργα. Το σχέ-

διο που προτείνεται είναι η απορρόφηση 267 εργαζομένων σε δήμους της περιοχής και μεταφορά 586 σε φορείς του υπουργείου Υγείας, της ΔΥΠΑ, του ΕΦΚΑ, για διάστημα τριών ετών. Πρόκειται για «τυράκι» στους εργαζόμενους, που εάν κι εφόσον υλοποιηθεί, θα αναγκάσει τους εργάτες να μετακομίσουν για να δουλεύουν κάτω από πολύ άσχημες εργασιακές συνθήκες, με μισθούς πείνας και σε εντελώς διαφορετικό αντικείμενο για μία μόνο Ζετία. Έπειτα, τους εύχεται «καλή ανεργία!».

Ο αγώνας των εργαζομένων θα πρέπει να επικεντρώνεται στη διατήρηση όλων των θέσεων εργασίας και εργασιακών δικαιωμάτων,

κόντρα στην πτωπάθεια και τις αυταπάτες των συνδικαλιστικών ηγεσιών, οι οποίες ζητούν απ' την κυβέρνηση «να κάνει σωστά τη δουλειά της» και να δεχτεί λύσεις-προτάσεις εξυγίανσης, που μάλλον «δεν έχει σκεφτεί» η ίδια. Οι προθέσεις της κυβέρνησης για το κλείσιμο της επιχείρησης είναι όμως γνωστές. Δεν περιμένει την «καλή πρόταση» και γι' αυτό, οι εκπρόσωποι του σωματείου, αν και «πανηγυρίζοντας για την επιτυχία», ανακοίνωσαν απλή παράταση των συμβάσεων των εργαζομένων για 40 μέρες. Οι εργάτες πρέπει να πάνε κόντρα στα προγράμματα πείνας της ΔΥΠΑ (πρ. ΟΑΕΔ), που είναι ωμή κοροϊδία κι έχουν στόχο να τους αποπροσανατολίσουν και τελικά να τους ξεφορτωθούν. Πρέπει ν' αγωνιστούν κόντρα στην αντεργατική-αντιλαϊκή πολιτική, που, πίσω απ' τις φλυαρίες περί «ανάπτυξης», κρύβει τη μαύρη πραγματικότητα της φτώχειας, της ανεργίας και της ερήμωσης.

Ο αγώνας των εργατών της ΛΑΡΚΟ είναι δικαίος, αφορά το σύνολο της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού και χρειάζεται την αμέριστη συμπαράσταση όλων, με αποφάσεις αλληλεγγύης και αγώνα κι από άλλους εργασιακούς κλάδους. Η επίθεση που βιώνουν οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ περιγράφει με τα πιο μελανά χρώματα το μέλλον που διαμορφώνει για όλους το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης.

«Ανάπτυξη» στην οικονομία, λουκέτα στα εργοστάσια

Λουκέτο μπαίνει συνολικά στον κλάδο της υαλοποιίας, αφού με μια αιφνίδια ανακοίνωση κλείνει το εργοστάσιο «Γιούλα», το μοναδικό σημείο παραγωγής προϊόντων γυάλινης συσκευασίας στη χώρα. Ο πολυεθνικός όμιλος BA Glass Group (πορτογαλικών συμφερόντων), που εξαγόρασε το 2017 την επιχείρηση της οικογένειας Βουλγαράκη με λειτουργία απ' το 1947, επικαλείται οικονομικές ζημιές και μεγάλο κόστος παραγωγής παρά τον ομολογημένο αυξημένο τζίρο. Θέλοντας να τελειώνει γρήγορα και χωρίς καθυστερήσεις τη δουλειά, η διοίκηση πρότεινε στους 300 εργαζόμενους που θα μείνουν στον δρόμο, την υπογραφή «οικειοθελών αποχωρήσεων» με αντάλλαγμα να πάρουν διπλάσια απ' την προβλεπόμενη αποζημίωση.

Λίγες μέρες αργότερα, η χαρτοποιία Sonoco Hellas ανακοίνωσε στους περίπου 100 εργαζόμενους πως ετοιμάζονται προγράμματα «εθελούσιων εξόδων» αφού τα δύο εργοστάσια σε Θεσσαλονίκη και Κιλκίς πρόκειται να κλείσουν μέχρι τον Ιούνιο. Η θυγατρική εταιρία της αμερικανικής Sonoco Alcore, κολοσσού της εύκαμπτης και χάρτινης συσκευασίας, με τη σειρά της και για να δικαιολογήσει το λουκέτο κάνει λόγο για υψηλό κόστος παραγωγής.

Μετά τις δύο ανακοινώσεις των λουκέτων και μάλιστα σε διάστημα λίγων ημερών, εμφανίστηκαν διάφορα δημοσιεύματα σε συστηματικά μέσα εκφράζοντας τον προβληματισμό τους σχετικά με τον «κίνδυνο» αποβιομηχάνισης της χώρας, καταγράφοντας τα συνεχή λουκέτα που προηγήθηκαν τα τελευταία 5 χρόνια σε σημαντικές βιομηχανίες όπως οι Crown Can, Πίτσος, Δέλτα, Schneider Electric κ.ά. Μάλλον «φοβήθηκαν» να δουν ακόμα πιο πίσω και ν' αναφερθούν στην περίοδο των μνημονίων όπου ξεδοντιάστηκε με συνοπτικές διαδικασίες η πλειοψηφία του δευτερογενούς τομέα, ή σωστότερα, ό,τι είχε απομείνει απ' αυτόν μέσα από μια διαδικασία δεκαετιών μείωσης της βιομηχανικής παραγωγής. Κατά καιρούς υπάρχουν επίσης άρθρα απολογητών του συστήματος μεν, σκεπτικιστών δε, σχετικά με το «παραγωγικό μοντέλο» της χώρας. Τελικά, κανείς απ' αυτούς δεν μπορεί να ερμηνεύσει πώς, παρά το γεγονός ότι οι δείκτες της «αγοράς» δείχνουν πως η οικονομία ακμάζει, στην πράξη η μια παραγωγική επιχείρηση κλείνει μετά την άλλη.

Ουσιαστικά πρόκειται για μια φαινομενική αντίφαση, με την όποια «ανάπτυξη» να είναι μονάχα στα λόγια, αφού

αυτό που στην πραγματικότητα συμβαίνει είναι σύμφυτο με το DNA της εξαρτημένης ντόπιας αστικής τάξης και του μεταπρατικού της χαρακτήρα. Είναι η ξεκάθαρη επιλογή ενός «παραγωγικού μοντέλου» που έχει σαν κύριο και σχεδόν μοναδικό πεδίο κερδοφορίας τον τριτογενή τομέα των υπηρεσιών, του τουρισμού και των logistics, κάνοντας εκδουλεύσεις στο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο. Οι λεγόμενες «επενδύσεις» σημαίνουν ξεπούλημα, εκμετάλλευση παραγωγικών δομών και στο «τέλος» λουκέτα, απολύσεις και ερημοποίηση ακόμα και ολόκληρων περιοχών.

Σε κάθε περίπτωση, αυτοί που πληρώνουν τα σπασμένα είναι οι εργαζόμενοι, τα αναλώσιμα εργαλεία στα χέρια του κεφαλαίου, όπου αφού αρχικά ξεζουμίζονται στη συνέχεια βλέπουν την πόρτα της ανεργίας, με το μέλλον τους να μοιάζει ακόμα πιο αβέβαιο όταν εγκλωβίζονται σε χρόνια ομηρία. Χαρακτηριστική είναι η αντιμετώπιση των εργατών στα Ναυπηγεία Σκαρμαγκακά, που βρίσκονται σε διαρκή αναμονή παρά την «επένδυση», περιμένοντας να μπουν σε εφαρμογή τα ειδικά προγράμματα του ΔΥΠΑ για επιδοτήσεις-ψίχουλα και προσλήψεις σε θέσεις σε Πολεμικό Ναυτικό, ΣΤΑΣΥ και ΟΣΥ. Παρόμοια για τους πρώην εργαζόμενους του εργοστασίου Shelman στη Χαλκίδα, χρειάστηκαν 10 χρόνια (!!!) για να φανεί κάποια εξέλιξη σχετικά με την καταβολή αποζημιώσεων.

Είναι τόσο αναβαθμισμένη η επίθεση του συστήματος που φτάνει στο σημείο ακόμα και μετά από μαζικές απολύσεις να μην αναγνωρίζεται κανένα δικαίωμα στους εργαζόμενους. Εξάλλου κι οι πρόσφατες νομοθετικές πρωτοβουλίες της κυβέρνησης (και ειδικά οι νόμοι-εκτρώματα Χατζηδάκη και Γεωργιάδη) περιέχουν διατάξεις που δίνουν την ευκαιρία στο κεφάλαιο να ξεσαλώνει όχι μόνο όταν ξεζουμίζει τους εργαζόμενους στους χώρους δουλειάς, αλλά κι όταν τους πετάει στον δρόμο, προς αναζήτηση καλύτερων όρων κερδοφορίας.

Τα λουκέτα ανάλογα με τις ορέξεις της εργοδοσίας, η εργαλειοποίηση των εργατών κι ο εργασιακός μεσαίωνας μπορούν ν' ανατραπούν μόνο μέσα απ' τον δρόμο του αγώνα. Η εργατική τάξη κι ο λαός να συσπειρωθούν και να υπερασπιστούν θέσεις εργασίας, εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, βάζοντας μπροστά τα κοινά ταξικά τους συμφέροντα, απέναντι στην αντιλαϊκή κι αντεργατική πολιτική της εκμετάλλευσης, της εξάρτησης και της εξαθλίωσης.

ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Μεγαλώνει διαρκώς

Η λίστα των νεκρών και σακατεμένων εργατών όλο και μεγαλώνει, υπενθυμίζοντας σε όλους την αξία που δίνει το κεφάλαιο στη ζωή των εργατών. Μόνο τις τελευταίες 2 εβδομάδες γίνανε γνωστά πολλά εργοδοτικά εγκλήματα με εργάτες νεκρούς και βαριά τραυματισμένους.

Στις 21/03, νεκρός έπεσε 39χρονος εργάτης στο Καλοχώρι Θεσσαλονίκης, που εκτελούσε εργασίες φορτοεκφόρτωσης σε υπαίθριο χώρο εταιρείας όταν έσπασε η ξύλινη βάση που συγκρατούσε μεταλλικούς σωλήνες, με αποτέλεσμα να τον πηλακώσει ένας απ' αυτούς.

Την ίδια μέρα, εργάτης ίδιας ηλικίας που εργαζόταν σε εργοτάξιο σε υπό κατασκευή αιολικό πάρκο κοντά στο Σέλι Ημαθίας πέφτει νεκρός, χωρίς να είναι γνωστές περισσότερες πληροφορίες.

Στις 30/03 σημειώνεται ακόμα ένα περιστατικό μ' έναν νεκρό συγκολλητή στα Ναυπηγεία Χαλκίδας στην Εύβοια, όταν εξάρτημα απ' την μπουκαπόρτα караβιού όπου εργαζόταν έσπασε, με αποτέλεσμα η τεράστια και βαριά πόρτα να πέσει και να τον καταπλάκώσει. Ο νεκρός εργάτης ζούσε στην Ελευσίνα, ήταν 42 χρονών, είχε 2 παιδιά και δούλευε Σάββατο στη Χαλκίδα, ως μέλος συνεργείου που είχε αναλάβει τις εργασίες συντήρησης του πλοίου.

Στις 28/03 τραυματίστηκε σοβαρά 59χρονος οικοδόμος στα Τρίκαλα, που εργαζόταν σε νεοανεγειρόμενη οικοδομή μετά από πτώση. Αντίστοιχα στις 29/03 τραυματίζεται επίσης σοβαρά 40χρονος εργάτης στην Πτολεμαΐδα, που εργαζόταν σε νεόδμητη οικοδομή όταν έπεσε από σκαλωσιά δεύτερου ορόφου. Από σκαλωσιά είχε πέσει και 46χρονος βοηθός τεχνίτη στις 12/03 στο Ηράκλειο Κρήτης, κατά τη διάρκεια εργασιών

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ

Η 1η ΜΑΗ να είναι ημέρα απεργίας! Ημέρα διαδήλωσης! Ημέρα αγώνα!

Πρωτομαγιά 2024
ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ
ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ!

Την Τρίτη 7 Μαΐου μεταφέρεται η υποχρεωτική αργία της Πρωτομαγιάς, σύμφωνα με δήλωση της υπουργού Εργασίας Μικαηλίδου. Η μεταφορά γίνεται για να μη διαταραχθεί η οικονομική δραστηριότητα!

Αντί η συζήτηση για την Πρωτομαγιά να ανοίξει από τις δυνάμεις που αναφέρονται στον λαό, για άλλη μια χρονιά την πρωτοβουλία παίρνει το σύστημα, που τοποθετείται και αποφασίζει με τους δικούς του όρους φυσικά. Την ίδια στιγμή, απ' τη μεριά των συνδικαλιστικών ηγεσιών κυριαρχούν για άλλη μια φορά τα αδιάφορα σφυρίγματα και οι αφηρημένες τοποθετήσεις.

Η προσπάθεια υποβιβασμού της Πρωτομαγιάς σε επίσημη αργία είναι πάγια και διαχρονική. Περνάει και μέσα από τη μεταφορά της, φέτος, την Τρίτη 7/1, ώστε να προκύψει ένα τετραήμερο αργιών ενισχύοντας το κλίμα διακοπών κόντρα στον αγωνιστικό και ταξικό εορτασμό της. Η κυβερνητική αιτιολόγηση της μεταφοράς του εορτασμού εναρμονίζεται πλήρως με το κλίμα των ημερών και την ανακοίνωση της αύξησης ψίχουλα του βασικού μισθού, προσαρμοσμένη πάντα στα δημοσιο-

νομικά όρια! Διασκεδάζουν τις εντυπώσεις και ταυτόχρονα επιδιώκουν οι μισθοί να είναι της πείνας ώστε να μη διαταράσσονται τα δημοσιονομικά και ταυτόχρονα οι «αγώνες» να διεξάγονται εικονικά και σε αργίες για να εξελίσσεται απρόσκοπτα η οικονομική δραστηριότητα!

Ιδιαίτερα φέτος έχει κάθε λόγο η κυβέρνηση και το σύστημα που υπηρετεί να επιτεθεί στη μέρα αγώνα της εργατικής τάξης. Η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στη φτώχεια. Παράλληλα η εκμεταλλευτική πολιτική κι η επίθεση αφαιρεί τα πιο βασικά δικαιώματα με διαρκή χτυπήματα (περίθαλψη, εκπαίδευση, εργασιακά). Οι πολεμικές εξελίξεις και το βάθεμα της μπερλιαστικής εξάρτησης της χώρας φανερώνει μια σκοτεινή κι επικίνδυνη προοπτική για τον λαό και τη νεολαία. Σ' ένα τέτοιο κλίμα και στην ένταση της αντιλαϊκής πολιτικής βρίσκει τη βάση που αναπτύσσεται η διαρκώς αυξανόμενη λαϊκή οργή. Όσο κι αν στοχεύουν να την ανακόψουν μέσα από τις διώξεις, την καταστολή, τις αντιδραστικές αλλαγές στον ποινικό κώδικα, το ξύλο, είναι σίγουρο πως παίζουν με τη φωτιά.

Από τους εκπαιδευτικούς και τους αγρότες, μέχρι το φοιτητικό κίνημα και τη μαζική λαϊκή οργή για το έγκλημα στα Τέμπη, που ενισχύθηκε απ' την ανέχεια και εκφράστηκε στη μαζική απεργία στις 28 Φλεβάρη, γίνεται εμφανές πως υπάρχουν όροι για ανάπτυξη της μαζικής αντίστασης και σύγκρουσης με τις δυνάμεις του συστήματος. Αυτό το αγωνιστικό κλίμα, όσο κι αν στοχεύουν να το στριμώξουν και να το περιορίσουν σε ήρεμα νερά εκτονώνοντάς το με την ψήφο στις ευρωκάλπες, είναι σίγουρο πως θα συνεχίσει να ψάχνει έκφραση στο δρόμο.

Αυτά τα δεδομένα τα γνωρίζει καλά η ηγεσία της ΓΣΕΕ. Τι να πει για την Πρωτομαγιά όταν έχει κάνει ό,τι περνά από το χέρι της για να απογοητευτεί και να υποταχθεί στην επίθεση του συστήματος ένα ολόκληρο δυναμικό που θέλει να παλέψει; Η απουσία από την απεργία στις 28 Φλεβάρη ήταν μια ακόμα υπονομευτική και διαλυτική στάση, όπως όλες οι κινήσεις της τα τελευταία χρόνια. Μάλιστα όλη αυτή η απουσία συνοδεύτηκε και με την απόφαση για απεργία στις 17 Απρίλη! Μια απόφαση για απεργία μίνες μετά, με στόχο όμως

την «άμεση»(!) αντιμετώπιση των προβλημάτων των εργαζομένων από την ακρίβεια.

Τις αγωνιστικές δυνατότητες των εργαζομένων και της νεολαίας όμως έχει διαβάσει και το ΠΑΜΕ - ΚΚΕ. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο είναι πολύ προσηκτικό στις κινήσεις του. Ως γνήσιο ρεφορμιστικό κόμμα το ΚΚΕ, που κουβαλάει όλα τα χαρακτηριστικά της αριστεράς του συμβιβασμού και της ήττας, ψάχνει με κάθε τρόπο να εμφανίσει την εκλογική προοπτική διατηρώντας ένα αγωνιστικό προφίλ. Ήδη από τις αρχές του χρόνου όρισε τις μάχες για τον λαό με βασικούς σταθμούς την απεργία στις 28 Φλεβάρη, την Πρωτομαγιά και στο βάθος ο τελικός προορισμός οι ευρωεκλογές! Η απόδειξη ότι δεν στοχεύει να διαταραχθεί αυτό το πρόγραμμα αποσπασματικών απεργιών τουφεκιών (με την προσθήκη στις 17 Απρίλη από ΓΣΕΕ) είναι η συνεισφορά του στο κλείσιμο των αγροτικών και φοιτητικών κινητοποιήσεων. Πάνω απ' όλα όμως είναι η σταθερή λειτουργία των συνδικάτων με όρους εικόνας και σφραγίδας. Με αποφυγή κάθε ανοιχτής διαδικασίας εμπλοκής της βάσης των σωματείων.

Σ' ένα τέτοιο πολιτικό και κινηματικό περιβάλλον, η Ταξική Πορεία θα παλέψει με όλες τις δυνάμεις της ώστε όχι απλά να μην υποβιβαστεί η Πρωτομαγιά σε μια αργία, αλλά για να ενταχθεί σε μια πορεία δυναμώματος της λαϊκής αγωνιστικής διάθεσης. Να γίνει μέρα αγώνα, μέρα ενίσχυσης των αντιστάσεων και διεκδικήσεων.

ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ, 3/4/2024

η μαύρη λίστα

σκυρόδεσps στο δημοτικό κλειστό γυμναστήριο του δήμου Μινώα Πεδιάδος.

Οι εργάτες γνωρίζουν καλά ότι καθημερινά θέτουν τη ζωή τους σε κίνδυνο για το μεροκάματο. Συνεχώς έρχονται στο φως περιστατικά με υπαίτιο το κεφάλαιο, που δεν ενδιαφέρεται για τίποτα άλλο πέρα απ' το κέρδος. Γι' αυτό οι εργάτες δουλεύουν εξοντωτικά ωράρια με συνεχόμενα 10ωρα και 12ωρα, μαζί και τα σαββατοκύριακα, χωρίς να τηρούνται τα μέτρα ασφαλείας και προστασίας τους. Προφανώς κι η εκάστοτε εργοδοσία, συχνά με τη βοήθεια των δικαστηρίων, μεταφράζει τις ελλείψεις σε προστασία και τα εξοντωτικά ωράρια σε «απροσεξίες» και «ανθρώπινα λάθη» για να μεταφέρει τις εγκληματικές ευθύνες της στις πλάτες των θυμάτων της και να συνεχίσει απρόσκοπτα να μεγιστοποιεί τα κέρδη της.

Η λίστα των νεκρών και σακατεμένων αυξάνεται συνεχώς. Ο μόνος δρόμος που έχουν οι εργάτες κι ο λαός για να υπερασπιστούν τη ζωή τους είναι ν' αντισταθούν συλλογικά και να διεκδικήσουν ανθρώπινους ρυθμούς και συνθήκες εργασίας. Τίποτα δε μας χαρίστηκε, μόνος δρόμος η οργάνωση, η αντίσταση κι ο αγώνας σε κάθε χώρο εργασίας.

ΑΥΞΗΣΗ - ΚΟΡΟΪΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΤΩΤΑΤΟ ΜΙΣΘΟ

Οι αντοχές της οικονομίας ή οι αντοχές των εργαζομένων;

Με μία αύξηση-κοροϊδία προσπαθεί η κυβέρνηση να διασκεδάσει την οργή των εργαζομένων που ζουν καθημερινά τη λεηλασία του εισοδήματός τους. Η αύξηση των 50 ευρώ μικτά στον κατώτατο μισθό που ανακοίνωσε ο Κυρ. Μητσοτάκης αποτελεί μία ακόμη πρόκληση για τα εργατικά στρώματα, καθώς έχει ήδη εξανεμιστεί από την καθημερινή ακρίβεια που γεννά η αντιλαϊκή πολιτική.

Τι να πρωτοκαλύψει κάποιος με την αύξηση των περίπου 39 ευρώ (καθαρά) τον μήνα; Τις συνεχόμενες αυξήσεις στα τρόφιμα και τα είδη πρώτης ανάγκης; Τους φουσκωμένους λογαριασμούς ενέργειας; Τα υπέρογκα ενοίκια; Τα καύσιμα που οι τιμές τους έχουν εκτοξευτεί; Την αυξημένη δόση του δανείου; Και πόσο μάλλον όταν αυτή η αύξηση είναι απλά ένα μπάλωμα σε όσα έχει ΗΔΗ χάσει ο εργαζόμενος.

Βέβαια, η κυβέρνηση κομπάζει για την αύξηση αυτή, η οποία μάλιστα, σύμφωνα με το Γραφείο Προϋπολογισμού της Βουλής, «βρίσκεται οριακά μέσα στις δυνατότητες της οικονομίας, αν δεν τις ξεπερνάει!» Το «πάρκανε» δηλαδή η κυβέρνηση προκειμένου να ικανοποιήσει τους εργαζόμενους!!!

Αυτό είναι το καπιταλιστικό σύστημα, αυτή είναι η οικονομία τους και αυτή είναι η πολιτική τους: Δεν έχει χώρο για τα εργατικά δικαιώματα· είναι περιττό (έως και «επικίνδυνο») το εργατικό «κόστος». Δεν «αντέχει» η καπιταλιστική οικονομία «υπέρογκες» αυξήσεις στους μισθούς. Γιατί έτσι μειώνεται το ποσοστό

κέρδους του καπιταλιστή. Γιατί έτσι δυσκολεύεται η «ανταγωνιστικότητα», δηλαδή η μειοδοσία σε μισθούς και δικαιώματα. Κυρίως όμως γιατί το εργατικό κίνημα δεν αποτελεί ισχυρό παράγοντα πίεσης. Γιατί ο συσχετισμός δύναμης υπέρ των δυνάμεων του κεφάλαιου είναι τέτοιος που του επιτρέπει να επιβάλει την πολιτική του, όσο δυσβάσταχτη κι αν είναι για τα πλατιά λαϊκά και εργατικά στρώματα.

Φυσικά, το Γραφείο Προϋπολογισμού της Βουλής αλλά και όσοι θριαμβολογούν για την αύξηση-κοροϊδία εσκεμμένα κρύβουν κάποια γεγονότα:

α) Κρύβουν το γεγονός ότι η αύξηση αυτή αφορά μόνο όσους αμείβονται με τον κατώτατο μισθό και κανέναν άλλο. Δεν αφορά όσους μετά από χρόνια δουλειάς έχουν το «προνόμιο» να αμείβονται με κάτι παραπάνω, οι οποίοι δεν θα δουν δεκάρα τσακιστή στην τσέπη τους (μέχρι να αγγίξουν και αυτοί το κατώτατο όριο).

β) Κρύβουν το γεγονός ότι είναι δεκάδες χιλιάδες οι εργαζόμενοι που ναι μεν αμείβονται με βάση τον κατώτατο μισθό, αλλά εργάζονται με ολιγόωρες ή ολιγοήμερες συμβάσεις. Σύμφωνα με το πληροφοριακό σύστημα «Εργάνη» το 13% των εργαζομένων είχαν μισθούς κάτω από 500 ευρώ!

γ) Κρύβουν το γεγονός ότι 122.375 εργαζόμενοι (και πολύ περισσότεροι χωρίς να το δηλώνουν) έκαναν και δεύτερη δουλειά το 2023 για να τα βγάλουν πέρα.

δ) Κρύβουν το γεγονός ότι ο νόμος Γεωρ-

γιάδη για τη δεύτερη εργασία είναι ανοιχτή ομολογία της άθλιας, αντεργατικής πολιτικής τους και των μισθών πείνας που έχει επιβάλει.

ε) Κρύβουν το γεγονός ότι -με στοιχεία της ICAP- το 2022 οι 500 πιο κερδοφόρες ελληνικές εταιρείες κατέγραψαν αύξηση 75% στα κέρδη τους, φτάνοντας τα 25,1 δισ. ευρώ!

Όμως, αυτό που δεν κρύβεται είναι η καθημερινή χειροτέρευση των όρων ζωής για τους εργαζόμενους. Η αδυναμία τους να καλύψουν βασικές ανάγκες. Η τάση φτωχοποίησής τους. Και αυτό είναι βέβαιο ότι δεν θα καλυφθεί από κυβερνητικές παρεμβάσεις. Ούτε φυσικά θα καλυφθεί από φαινές και αιτήματα του τύπου «ρήτρα αναπροσαρμογής των μισθών» που θέτουν οι ρεφορμιστές του ΠΑΜΕ, (δηλαδή μία αναδιατύπωση της περίφημης Αυτόματης Τιμαριθμικής Αναπροσαρμογής που έμπαινε επί ΠΑΣΟΚ) επαναφέροντας αυταπάτες περί αυτοματισμών ρύθμισης των μισθών, ενός μεγέθους που είναι καθαρά και ξάστερα ζήτημα ταξικού συσχετισμού και αγωνιστικής ταξικής διεκδίκησης.

Με τέτοιους όρους, μαζικής ταξικής πάλης, πρέπει να μπαίνει το ζήτημα των αυξήσεων στους μισθούς. Και μέσα από τέτοιους όρους θα μπορέσουν οι εργαζόμενοι να επιβάλουν το δικαίωμά τους σε μια αξιοπρεπή ζωή. Ένα δικαίωμα που δεν μπαίνει στο ζύγι με βάση τις αντοχές της καπιταλιστικής οικονομίας, αλλά προκύπτει απ' το ότι οι εργαζόμενοι είναι αυτοί που παράγουν τον πλούτο αυτής της κοινωνίας.

Παλαιστίνη-Μέση Ανατολή

Αγγίζονται οριακές καταστάσεις

Μια σειρά διπλωματικά, πολιτικά και στρατιωτικά γεγονότα δείχνουν πως στη Λωρίδα της Γάζας της ηρωικής Παλαιστίνης αγγίζονται πια οριακές καταστάσεις και μεγαλώνει η ανησυχία για το πού μπορούν να οδηγηθούν τα πράγματα. Με τη γενοκτονική πολιτική των βομβαρδισμών και της πείνας-δίψας, ασθενειών από την πλευρά του φασιστικού Ισραήλ να συνεχίζεται φυσικά απρόσκοπτα και να πολλαπλασιάζει την καταστροφή και το αίμα που χύνεται άφθονο στην παλαιστινιακή γη.

Η απόφαση του Σ.Α. του ΟΗΕ και η αντίδραση του Ισραήλ

Ας πάρουμε τα γεγονότα με τη σειρά. Οι ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές, πιεζόμενοι κι αυτοί από τη διεθνή κατακραυγή και για να σώσουν τα προσχήματα, βγάδουν μέσα στον Μάρτη ψήφισμα που για πρώτη φορά ζητά «άμεση κατάπαυση του πυρός που να οδηγεί σε μια βιώσιμη και διαρκή εκκευρία». Βέβαια, και για να μη θεωρήσει κανείς ότι έπαψαν να στηρίζουν τους φονιάδες, επιμένουν «στο δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα».

Εκείνες τις μέρες καταθέτουν και οι ΗΠΑ ένα ψήφισμα-παρωδία στο ΣΑ του ΟΗΕ, που ύστερα από πέντε μήνες κτηνωδών βομβαρδισμών- αναφέρεται στην «επιτακτική ανάγκη» για «άμεση και διαρκή εκκευρία», ένα φύλο συκής για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό που θέλει να τετραγωνίσει τον κύκλο. Ψήφισμα που βρίσκει το βέτο Ρωσίας και Κίνας οι οποίες χρεώνουν υποκρισία και κυρίως στήριξη της σφαγής στην Ουάσιγκτον. Εν τω μεταξύ, η έκτη σε σειρά περιοδεία του αμερικανού ΥΠΕΞ, Άντονι Μπλίνκεν, στη Μέση Ανατολή δεν καταφέρνει να συνετίσει τη σιωνιστική ηγεσία που διά στόματος Νετανιάχου δηλώνει προκλητικά πως «ελπίζουμε στη στήριξη των ΗΠΑ, αν αναγκαστούμε όμως θα το κάνουμε (σ.σ. την εισβολή στη Ράφα) μόνοι μας». Ενώ και η επίσκεψή του στο Ριάντ, παρά τις ανακοινώσεις για «σημαντική πρόοδο» στις συνομιλίες, με στόχο την εξομάλυνση των σχέσεων Ισραήλ-Σαουδικής Αραβίας και με αντάλλαγμα εγγυή-

σεις ασφαλείας των ΗΠΑ στη σαουδαρβική ηγεσία, αυτές έχουν μπλοκάρει από την άρνηση Νετανιάχου να αναγνωρίσει «παλαιστινιακό κράτος», όπως θέτει ως προαπαιτούμενο η ηγεσία της Σαουδικής Αραβίας.

Τελικά η διοίκηση Μπλίντεν παίρνει την απόφαση να απέχει από την ψηφοφορία και έτσι αφήνει να εκδοθεί για πρώτη φορά από την έναρξη της σιωνιστικής γενοκτονίας ψήφισμα του ΣΑ του ΟΗΕ που απαιτεί την «άμεση κατάπαυση του πυρός». Μια απόφαση που μπορεί να μην έχει τη δυνατότητα εφαρμογής, αλλά πολιτικά αφήνει ακάλυπτη τη φασιστική ηγεσία του Ισραήλ.

Η αντίδραση δεν άργησε να έρθει, με τον Νετανιάχου να ακυρώνει τις προγραμματισμένες επαφές ανώτερων αξιωματούχων του με τους ομολόγους τους στην Ουάσιγκτον, επαφές με κύριο επίδικο τη Ράφα. Φυσικά, παρά τις αντιδράσεις της σιωνιστικής ηγεσίας, λίγες μέρες μετά η αντιπροσωπεία των σιωνιστών επέστρεψε στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με την παλαιστινιακή αντίσταση από τις οποίες είχε αποχωρήσει.

Επίσης τις επόμενες μέρες ανακοινώθηκε και μια διαδικτυακή αμερικανο-ισραηλινή συνάντηση που θα επιχειρούσε αφενός να αποκαταστήσει τις σχέσεις των δύο πλευρών και αφετέρου να ανοίξει τη συζήτηση για τα σχέδια εισβολής των σιωνιστών στη Ράφα. Είναι φανερό πως από τη μια η ηγεσία των ΗΠΑ κλιμάκωσε την πολιτική πίεση στο Ισραήλ, εκτιμώντας -μάλλον σωστά- πως μια εισβολή στη Ράφα συγκεντρώνει πολλές πιθανότητες να είναι η θρυαλλίδα για μια γενική ανάφλεξη στην περιοχή, που θα τινάζει στον αέρα τους όποιους σχεδιασμούς της. Ειδικότερα, θεωρεί πως είναι απαραίτητα κάποια «καρότα» στα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα και φυσικά η αποτροπή της σιωνιστικής εισβολής στη Ράφα για να δρομολογηθεί η σταδιακή τους επανένταξη στα σχέδια των ΗΠΑ.

Από την άλλη, η σιωνιστική ηγεσία συνεχίζει να ελίσσεται στα όλο και πιο στενά περιθώρια που της αφήνει το μεγάλο αφεντικό, κάνει κάποιες τακτικές

αναδιπλώσεις χωρίς ωστόσο να δείχνει διατεθειμένη να κάνει πίσω.

Υπεραντιδραστική πολιτική τυχοδιωκτισμών, σφαγών, κατοχής και εκτοπισμού

Όπως έχουμε ξαναγράψει, θεωρούμε πως η σιωνιστική ηγεσία δεν αντλεί τη δυνατότητά της να αμφισβητεί τις εντολές του υπερατλαντικού αφεντικού της μόνο στη βάση της μεγάλης χρησιμότητας του Ισραήλ σαν υπερεξοπλισμένο, στρατοκρατούμενο φυλάκιο και βάση στήριξης των αμερικανικών συμφερόντων στη Μέση Ανατολή. Αυτή η δυνατότητά της φαίνεται να εκφράζει το γεγονός ότι συνεχίζει να «βρίσκει πλάτες» σε τμήματα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού που, σε διαφοροποίηση με τη διοίκηση Μπλίντεν, θέλουν να ανοίξουν το μέτωπο ενάντια στο Ιράν με κάθε τρόπο και θεωρούν πως η πολιτική της έντασης μπορεί πρόσκαιρα να βάλει απέναντι τις ηγεσίες των αντιδραστικών αραβικών καθεστώτων, αλλά κάτω από την πίεση και στη βάση των χαρακτηριστικών τους θα ενδώσουν και θα υποταχθούν τελικά στους αμερικανικούς σχεδιασμούς για την περιοχή.

Το χτύπημα - πρόκληση του Ισραήλ στην ιρανική πρεσβεία στη Συρία είναι, νομίζουμε, σε μια τέτοια κατεύθυνση. Η επίθεση με πυραύλους και η δολοφονία ιρανών αξιωματούχων αποτελεί μια κλιμάκωση των έως τώρα δολοφονιών στις οποίες επιδίδεται συστηματικά ο φασιστικός στρατός του Ισραήλ, αρκεί να σκεφτεί κανείς ότι επίθεση σε πρεσβεία λογαριάζεται ως επίθεση στην επικράτεια της χώρας στην οποία ανήκει αυτή.

Η αντίδραση της ηγεσίας του Ιράν ήταν φραστικά σκληρή, αλλά διαβάζοντας πίσω από τις γραμμές φαίνεται προς ώρας πως δεν «τσιμπάει» στη σιωνιστική πρόκληση και δεν θα απαντήσει «με το θυμικό». Η προβοκατόρική αυτή και φιλοπόλεμη επίθεση δημιούργησε μεγάλο εκνευρισμό πρώτα απ' όλα στην αμερικανική διοίκηση, που έσπευσε να δηλώσει πως δεν έχει καμιά ανάμιξη. Η Ρωσία

για πρώτη φορά, αν δεν κάνουμε λάθος, στα παραπάνω από 13 χρόνια που το Ισραήλ, λειτουργώντας σαν νταής της περιοχής, βομβαρδίζει περιοχές της Συρίας, μίλησε για επιθετική και απαράδεκτη ενέργεια, ενώ και η Κίνα καταδίκασε την επίθεση.

Σε συνέχεια των τυχοδιωκτικών και εμπρηστικών του κινήσεων, ο σιωνιστικός κατοχικός στρατός στόχευσε επίτηδες μια αμερικανική ανθρωπιστική αποστολή στον παραλιακό δρόμο της Λωρίδας της Γάζας, έξω και μακριά από τις περιοχές που διεξάγονται μάχες με την παλαιστινιακή αντίσταση αλλά και τις περιοχές των βομβαρδισμών. Η εν ψυχρώ δολοφονία μελών της αποστολής αυτής, μεταξύ αυτών και πολιτών δυτικών χωρών, φαίνεται να μεγάλωσε τις ρηγματώσεις μεταξύ του Ισραήλ και των ΗΠΑ-Δύσης, που βλέπουν τη σιωνιστική ηγεσία να τους «αδειάζει» και να τους εκθέτει ολοένα και περισσότερο, ενώ η δήλωση των σιωνιστών για «σοβαρό λάθος», που συνοδεύτηκε από ένα κυνικό «αυτά συμβαίνουν στον πόλεμο», μάλλον δεν βοήθησε και πολύ.

Εν τω μεταξύ, όπως αποκάλυψε η ισραηλινή εφημερίδα «Χααρέτζ», ο κατοχικός στρατός συνεχίζει την ισοπέδωση περιοχών στη Λωρίδα της Γάζας ώστε να δημιουργήσει μια «ζώνη ασφαλείας» στο 16% (!) των εδαφών της Γάζας, ενώ δημιουργεί μια τέτοια ζώνη στη μέση της Λωρίδας της Γάζας και συγκεκριμένα στο διάδρομο Νετζαρίμ, κόβοντάς την στη μέση. Όλα δείχνουν πως οι σιωνιστές ετοιμάζονται, σε περίπτωση που δεν μπορέσουν να προκαλέσουν μια νέα Νάκμπα, για μια μακρά περίοδο ενίσχυσης της κατοχής στην περιοχή.

Παράλληλα, στη Δυτική Όχθη κάθε μέρα αλλάζει επίπεδο η πολιτική εξανδραποδισμού του παλαιστινιακού λαού από τον κατοχικό στρατό και τους οργανωμένους σε παραστρατιωτικές ακροδεξιές ομάδες εποίκους: κατεδαφίσεις σπιτιών, καταστροφή ενεργειακών και άλλων υποδομών, δολοφονίες. Όπως επισημάναμε και στην αρχή: αγγίζονται οριακές καταστάσεις.

Γάζα

Κυνικοί οι σιωνιστές εγκληματίες, υποκριτές οι Δυτικοί

«Τέτοια συμβαίνουν σε καιρό πολέμου». Με αυτήν την πρόταση σχολίασε ο Νετανιάχου τη δολοφονία των 7 εργα-

ζόμενων της ΜΚΟ World Central Kitchen. Το κομβόι των οχημάτων της δέχθηκε επίθεση, «παρά τον συντονισμό των κινήσεών του με τον ισραηλινό στρατό» και αφού είχε παραδώσει πάνω από 100 τόνους ανθρωπιστικής βοήθειας. Ύστερα όμως από αυτή την επίθεση ανακοίνωσε πως σταματά τη δραστηριοποίησή της στην περιοχή. Η οργάνωση αυτή συμμετέχει στην αποστολή βοήθειας από την Κύπρο αλλά και στην κατασκευή προσωρινής αποβάθρας. Σύμφωνα με τον ΟΗΕ, ο λιμός εγκαθίσταται στη Λωρίδα της Γάζας. Τουλάχιστον 30 άνθρωποι έχουν πεθάνει από υποσιτισμό και αφυδάτωση, τα παιδιά είναι τα πιο ευάλωτα. Διεθνείς οργανισμοί κατηγορούν το Ισραήλ ότι διαπράττει εγκλημα πολέμου με το να χρησιμοποιεί την πείνα ως πολεμικό όπλο και το καλούν να σταματήσει να εμποδίζει την αποστολή ανθρωπιστικής

βοήθειας (τρόφιμα, καθαρό νερό, καύσιμα και φάρμακα), ανοίγοντας περισσότερα χερσαία περάσματα. Η Χαμάς ζήτησε από τις ξένες χώρες να σταματήσουν τις αεροπορικές ρίψεις δεμάτων με τρόφιμα και γεύματα καθώς πολλοί απελπισμένοι πνίγηκαν ή ποδοπατήθηκαν στην προσπάθειά τους να τα μαζέψουν.

Στόχος των σιωνιστών παραμένει η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Δημοσίευμα της ισραηλινής εφημερίδας Haaretz αναφέρει ότι επεκτείνεται η «νεκρή ζώνη» στη Γάζα, παράλληλα με τον φράκτη των συνόρων, σε περιοχή που είχε κηρύξει ο στρατός ως «παλαιστινιακή απαγορευμένη ζώνη» πριν από τον πόλεμο και θα καλύπτει το 16% της περιοχής της Λωρίδας της Γάζας. Επιπλέον με τη δημιουργία ενός διαδρόμου ελέγχου επιδιώκεται να ελεγχθεί η κυκλοφορία σε στρατηγικούς

δρόμους. Η κυβέρνηση του Ισραήλ και ο στρατός δεν πτοούνται από τις αντιδράσεις όσο απολαμβάνουν την ουσιαστική στήριξη - χρηματοδότηση από τις ΗΠΑ. Η Washington Post αποκάλυψε ότι, παρά τη δήθεν «κόντρα», η συνεργός της γενοκτονίας κυβέρνηση Μπλίντεν προμήθευσε «σιωπηρά» το Ισραήλ με νέες τεράστιες ποσότητες όπλων και πυρομαχικών.

Οι τελευταίες 15 ημέρες ήταν μια κόλαση για πολλές περιοχές. Στους προσφυγικούς καταυλισμούς (Τζαμπάλια) και στη Ράφα, η οποία αναμένεται να δεχτεί και σφοδρότερες επιθέσεις, στην Χαν Γιουνίς αλλά και στη βόρεια και κεντρική Γάζα σκοτώθηκαν τουλάχιστον 1.000 άμαχοι, ανεβάζοντας τον αριθμό των θυμάτων στις 33.000 περίπου.

Στο στόχαστρο για άλλη μια φορά μπήκαν τα νοσοκομεία. Στην Χαν Γιουνίς, το νοσοκομείο «Νάσερ» περικυκλώ-

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Ηταν ξημερώματα της 17ης Σεπτεμβρίου 1976, όταν μια ομάδα στρατιωτικών εισέβαλαν στο σπίτι της Εμίσε Μολέρ στη Λα Πλάτα, μια πόλη κοντά και νότια του Μπουένος Άιρες. Δεκαεπτά ετών τότε, μαθήτρια στο λύκειο Καλών Τεχνών, η Εμίσε συμμετείχε στην Ένωση Σπουδαστών Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (UES) και είχε πρωταγωνιστήσει έναν χρόνο νωρίτερα στην κινητοποίηση για τη διεκδίκηση του μαθητικού εισιτηρίου. Τον Αύγουστο του 1976, η στρατιωτική δικτατορία αποφάσισε να καταργήσει το επίδομα και αμέσως άρχισε το κυνηγητό, με σκοπό να συλληφθούν οι ηγέτες των σπουδαστών. Εκείνες τις ημέρες, με επικεφαλής τον διαβόητο συνταγματάρχη Ραμόν Καμπος, αρχηγό της επαρχιακής αστυνομίας του Μπουένος Άιρες, οι αρχές συνέλαβαν δέκα μαθητές, κυρίως μέλη της UES και της Γκεβαρικής νεολαίας. Από τους δέκα συλληφθέντες, η Μαρία Κλάουντια Φαλκόνε, η Μαρία Κλάρα Σιοκίνι, ο Οράσιο Ούγγαρο, ο Κλάουντιο ντε Άτσα, ο Ντανιέλ Ρασέρο και ο Φρανσίσκο Μουντανέρ παραμένουν έως και σήμερα επισήμως αγνοούμενοι. Μέλη μιας μεγάλης λίστας, 30.000 ντεσαπαρσίδος, δηλαδή αγνοούμενων συνδικαλιστών, κομμουνιστών, σοσιαλιστών και άλλων αγωνιστών, τους οποίους οι στρατιωτικοί δολοφόνησαν με διάφορους σκληρούς και απίστευτους τρόπους και ύστερα φρόντισαν να τους εξαφανίσουν. Από τους δέκα που πιάστηκαν με την κατηγορία πως υποστήριζαν τις ένοπλες ομάδες των αριστερών Περονιστών, τους Μοντονέρος ή τον μαρξιστικό Λαϊκό Επαναστατικό Στρατό, την γλίτωσαν τέσσερις. Οι Πάμπλο Ντίαζ, Γκουστάβο Καλότι, Πατρίσια Μιράντα και η Εμίσε Μολέρ, αφού πρώτα υπέστησαν βασανιστήρια σε διάφορα κέντρα κράτησης και πολύμηνες φυλακίσεις. «Η νύχτα των μολυβιών», όπως έμεινε γνωστή η σφαγή των μαθητών, αποτελεί μια από τις χαρακτηριστικές περιπτώσεις

μαζικών συλλήψεων και εξαφανίσεων στα χρόνια της τελευταίας και πιο σκληρής στρατιωτικής δικτατορίας στην Αργεντινή. Μια δικτατορία που κηρύχθηκε στις 24 Μαρτίου 1976, αλλά είχε ξεκινήσει στην ουσία νωρίτερα, όταν πέθανε ο Περόν και τοποθετήθηκε στην προεδρία η τρίτη σύζυγός του, Ιζαμπέλα. Η «Διαδικασία Εθνικής Αναδιοργάνωσης», όπως αυτοχαρακτηρίστηκε η κούντα με επικεφαλής τον στρατηγό Χόρχε Βιδέλα, υπήρξε ένα από τα πιο αιμοσταγή φιλοαμερικάνικα στρατιωτικά καθεστώτα στη Λατινική Αμερική. Βάστηξε μέχρι το 1983, όταν μετά την ήττα στον πόλεμο με τους Βρετανούς για τα νησιά Μαλβίνες το 1982, ξεκίνησε η αρχή του τέλους της. Από τις ημέρες του πρώτου, μετά την πτώση της, δημοκρατικά εκλεγμένου προέδρου Αλφονσίνι, άρχισε μια νέα σκληρή αναμέτρηση ανάμεσα στην αργεντινική ολιγαρχία με τους πολιτικούς της που επιδίωξαν να προστατεύσουν τους στρατιωτικούς από τη μία και τα θύματα μαζί με τις δημοκρατικές και αριστερές δυνάμεις από την άλλη, που αγωνίστηκαν (και συνεχίζουν να παλεύουν) για την τιμωρία των ενόχων.

Την περασμένη Τρίτη 26 Μαρτίου, οι τρεις δικαστές του Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου 1 στη Λα Πλάτα, ανακοίνωσαν τις ποινές για 11 στρατιωτικούς και κρατικούς υπαλλήλους που αποδείχθηκαν ένοχοι για εγκλήματα σε βάρος 611 Αργεντινών σε τέσσερα κέντρα κράτησης της πρωτεύουσας στα χρόνια της δικτατορίας. Πόσο Μπάνφιλντ, Πόσο Κίλμες, Ινφιέρνο Αβεγιανέδα και Μπριγκάδα Σαν Χούστο ήταν κέντρα τρόμου και βασανιστηρίων. Οι δέκα καταδικάστηκαν σε ισόβια κάθειρξη, ένας σε 25 χρόνια φυλάκιση και μόνο ένας αθώωθηκε. Άλλοι έξι κατηγορούμενοι πέθαναν στη διάρκεια της δίκης, ένας εκ των οποίων στη φυλακή, καταδικασμένος σε ισόβια για άλλα εγκλήματα. Το κατηγορητήριο στη «Δίκη των Ταξιαρχιών», όπως ονομά-

θηκε από στρατεύματα, ενώ το «Αμάλ» έχει τεθεί εκτός λειτουργίας, όπως ανακοίνωσε η παλαιστινιακή Ερυθρά Ημισέληνος. Στο νοσοκομείο «Αλ Ακ-σά» ομάδα ξένων γιατρών επιβεβαίωσαν ότι δεκάδες τραυματισμένα και υποσιτισμένα παιδιά πεθαίνουν κυριολεκτικά από την πείνα. Ανθρώπου νους όμως δεν χωράει τη θηριωδία στο νοσοκομείο «Αλ Σίφα». Το μεγαλύτερο νοσοκομείο της Γάζας δέχθηκε για άλλη μια φορά ισχυρή επίθεση. Ο ισραηλινός στρατός ανακάλυψε «μεγάλες ποσότητες όπλων» σε χώρους του νοσοκομείου. Ύστερα από πολιορκία 2 εβδομάδων απέσυρε τις δυνάμεις του αφού αντιμετώπισε «τρομοκράτες», «αποφεύγοντας να βλάψει προσωπικό και ασθενείς».

Μόνο ο Λευκός Οίκος εμφανίστηκε πρόθυμος να «χάψει» το παραμύθι. Εάν, λέει, επαληθευτούν οι πληροφορίες για τα πτώματα που βρέθηκαν στο νοσοκομείο «Αλ Σίφα», τότε είναι «πολύ ανησυχητικές». Επιλέγει να μη δώσει βάση στις μαρτυρίες και τις εικόνες δημοσιογράφων του Αλ Τζαζίρα αλλά και του Associated Press που επιβεβαι-

ώνουν τις παλαιστινιακές αρχές και τους γιατρούς και εξοργίζουν κάθε άνθρωπο. Βομβαρδισμένα και φλεγόμενα κτίρια, διαμελισμένα και διασκορπισμένα πτώματα, νεκροί και τραυματίες ασθενείς, νοσηλευτές και γιατροί (υπάρχουν αναφορές για 400 νεκρούς). Ορισμένα κτίρια έχουν καταστραφεί ολοσχερώς. Την ώρα που πυροσβέστες προσπαθούν να σβήσουν τις φωτιές, άλλοι προσπαθούν να εντοπίσουν επιζώντες στα χαλάσματα.

Αν μέχρι τώρα η περιθάλψη ήταν δύσκολη, τώρα δεν είναι υπερβολή αν κάποιος την τοποθετούσε στη σφαίρα του αδύνατου. Από τα 36 νοσοκομεία λειτουργούν μόνο τα 10 και αυτά στο ελάχιστο των δυνατοτήτων τους. Τουλάχιστον 9.000 ασθενείς πρέπει να μεταφερθούν σε άλλες χώρες.

Η υποκρισία διεθνών οργανισμών όπως ο ΟΗΕ, ο κυνισμός των ιμπεριαλιστικών χωρών και το δολοφονικό μένος των σιωνιστών δεν έχουν όρια. Όρια όμως δεν έχουν ούτε το σθένος, η δύναμη και ο ηρωισμός του παλαιστινιακού λαού.

Λα Πλάτα, Αργεντινή

Υπεράσπιση της μνήμης, αγώνας ενάντια στη βαρβαρότητα!

στηκε και η οποία ξεκίνησε τον Οκτώβριο του 2020, περιλάμβανε τα εγκλήματα της απαγωγής, της εξαφάνισης πολιτικών κρατούμενων, των δολοφονιών, των βασανιστηρίων, του βιασμού, της απαγωγής παιδιών και της εξαναγκαστικής άμβλωσης. Η ετυμηγορία προκάλεσε πανηγυρισμούς από τους εκατοντάδες Αργεντινούς που περίμεναν υπομονετικά μέσα και έξω από τη δικαστική αίθουσα. Ανάμεσά τους, μερικοί από τους επιζώντες πολιτικούς κρατούμενους και συγγενείς αγνοούμενων. Ξεχωρίζαν τρεις από την ομάδα των μαθητών της «νύχτας των μολυβιών». Ο Πάμπλο Ντίαζ, ο Γκουστάβο Καλότι και η Εμίσε Μολέρ, των οποίων οι ζωές σηματοδεύτηκαν ανεξίτηλα εκείνες τις σκληρές ημέρες.

«*Ας ξεκινήσουμε με την αλήθεια. Δεν υπήρξαν 30.000 αγνοούμενοι, ήταν 8.753!*», δήλωσε κυνικά ο νέος πρόεδρος της Αργεντινής σε τηλεοπτική προεκλογική συζήτηση, παραμονές του πρώτου γύρου των προεδρικών εκλογών, πέρυσι τον Οκτώβριο. «*Ήταν ένας πόλεμος (μεταξύ στρατού και ανταρτών) και συνέβησαν μερικές υπερβολές*», συμπλήρωσε. Στα βήματα του άλλοτε προέδρου Κάρλος Μένεμ, ο οποίος προστάτευσε με νύχια και με δόντια τους χουντικούς, ο Μιλίε εξαρχής έκανε σαφές πως θα αποπειραθεί να ξαναγράψει την ιστορία και να θάψει βαθιά στη λήθη και την ατιμωρησία τα εγκλήματα της στρατιωτικής δικτατορίας. Αφήνοντας απείραχτους ακόμη και εκείνους τους λίγους που έχουν οδηγηθεί με καθυστέρηση στα δικαστήρια και εκκρεμοδικεί η υπόθεσή τους. Ο νέος πρόεδρος, ορκισμένος αντικομμουνιστής, οπαδός ενός σκληρού νεοφιλελευθερισμού, πιστό όργανο της αργεντινικής ολιγαρχίας και των πολιτικών της Ουάσινγκτον, επιδιώκει να ξεριζώσει ακόμη και τις ελάχιστες ιστορικές μνήμες στις νέες γενιές, που δεν έζησαν τη δικτατορία. Με αυτό τον τρόπο πιστεύει πως θα είναι ευκολότερο να περάσει τη βαθιά επιθετική πολιτική

σε βάρος των εργαζόμενων, των ανέργων, των φτωχών, δηλαδή της κοινωνικής πλειοψηφίας. Να ξεθεμελιώσει κάθε κοινωνική κατάκτηση και κάθε κρατική πρόνοια για τους αδύναμους. Πρόκειται για έναν σύγχρονο βρώμικο πόλεμο, με τη βοήθεια των καθεστωτικών ΜΜΕ, ο οποίος έχει στόχο, παραγράφοντας το παρελθόν, να υποτάξει το παρόν και το μέλλον της χώρας σε μια αδιατάρακτη «δημοκρατική» δικτατορία της ολιγαρχίας του πλούτου. Ματαιοπονεί!

«Είναι 30 χιλιάδες και είναι παρόντες!». Στις 24 Μαρτίου, 48 χρόνια από την επιβολή της δικτατορίας, εκατοντάδες χιλιάδες Αργεντινοί, άνδρες και γυναίκες κάθε ηλικίας, έδωσαν μια πρώτη ηχηρή απάντηση στον ανιστόρητο Μιλίε. Ύστερα από πολλά χρόνια, οι συγγεντρώσεις ήταν πολυπληθείς, γεμίζοντας τις πλατείες και τους κεντρικούς δρόμους μεγάλων και μικρών πόλεων. Δεν ήταν μόνο η υπεράσπιση της ιστορικής αλήθειας αυτό που παρακίνησε χιλιάδες να κατέβουν, αλλά και η απειλή της κοινωνικής βαρβαρότητας που υπόσχεται ο Μιλίε. Στο Μπουένος Άιρες, η πορεία της Ημέρας Μνήμης, όπως είναι γνωστή, ξεπέρασε τις προσδοκίες των διοργανωτών. Η πρώτη προσυγκέντρωση ξεκίνησε μπροστά από την έδρα της διαβόητης ESMA, της σχολής Μηχανικών του Ναυτικού, που υπήρξε κέντρο ανακρίσεων και σήμερα είναι μουσείο και διέσχισε τη λεωφόρο Λιμπερταδόρ. Μαζί με άλλες προσυγκεντρώσεις, περπάτησαν προς την Πλάζα ντι Μάγιο, η οποία γέμισε ασφυκτικά, μαζί και οι γύρω κάθετοι δρόμοι και λεωφόροι, Αβενίδα Σαντα Φε, Αβενίδα ντι Μάγιο, Διαγονάλ Σουρ, Διαγονάλ Νόρτε κ.ά. Αν και για πρώτη φορά η κρατική τηλεόραση δεν μετέδωσε απευθείας εικόνες από το πλήθος, η φωνή του ακούστηκε σε όλη τη χώρα και έξω από αυτήν. «*Η μνήμη από μόνη της δεν αρκεί. Πρέπει να τη μετατρέψουμε σε αγώνα!*», δήλωσε ένας ηλικιωμένος διαδηλωτής, δείχνοντας σωστά το μέλλον.

Πηγές και προτάσεις

ΔΕΙΤΕ εικόνες μετά τη δικαστική απόφαση, www.laizquierdadiario.com/Lesa-humanidad-asi-se-vivio-el-veredicto-del-Juicio-Brigadas

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια σύντομη ιστορία για τους Μοντονέρος, thanpan.org/2008/04/19/montoneros-kai-peronismos/ ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ τη σελίδα των γιαγιάδων της Πλατείας του Μαΐου, www.abuelas.org.ar/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων που δημοσιεύονται στην έντυπη έκδοση.

Η σφαγή στο Crocus City Hall Το NATO θέλει πόλεμο με τη Ρωσία;

Στις 22 Μαρτίου, γύρω στις 8μμ, μια φρικτή επίθεση σημειώθηκε στο Κρασνογκόρσκ, (προάστιο στα βορειοανατολικά της Μόσχας), στον πολυχώρο Crocus City Hall. Τέσσερις ένοπλοι επιτέθηκαν στο κοινό ροκ συναυλίας, σκοτώνοντας 140 ανθρώπους και τραυματίζοντας άλλους τόσους. Στη συνέχεια έβαλαν φωτιά στο κτίριο και έφυγαν ανενόχλητοι. Ο αιφνιδιασμός ήταν απόλυτος, όπως σχεδόν πάντα γίνεται σε τέτοια «τυφλά χτυπήματα», και με όποιο περικάλυμμα και αν εμφανίζονται. Η σύλληψη των Τατζίκων εκτελεστών ήρθε σχετικά γρήγορα. 14 ώρες μετά την επίθεση.

Λίγες ώρες μετά, έχουμε τις πρώτες αντιδράσεις από τη Δύση, με δηλώσεις, που αναπαράγουν τα ΜΜΕ, πως πίσω από την επίθεση βρίσκεται το ISIS. Ο εκπρόσωπος του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ, Γουάτσον, είναι απόλυτος! Οι τρομοκράτες του Ισλαμικού Κράτους είναι αποκλειστικά υπεύθυνοι για την επίθεση, επιμένοντας πως η Ουάσινγκτον έχει «αδιαμφισβήτητες αποδείξεις» και είχε προειδοποιήσει τη Μόσχα (δύο εβδομάδες πριν κάλεσε Αμερικανούς πολίτες στη Ρωσία να αποφεύγουν δημόσιες συγκεντρώσεις). Οι πρώτες (και αδέξιες) αντιδράσεις της Δύσης δείχνουν μάλλον προσπάθεια συσκότισης παρά διαλεύκανσης.

Τις επόμενες μέρες, οι εικασίες καταλήγουν σε δύο εκδοχές. Ή ένα παρακλάδι ISIS, το ISIS-K, ήταν μοναδικά υπεύθυνο, ή η υπηρεσία στρατιωτικής κατασκοπείας της Ουκρανίας (GUR), με την κάλυψη Δυτικών μυστικών υπηρεσιών, ενορχήστρωσε τα πάντα. Τα μεγάλα ΜΜΕ της Δύσης τρέχουν το πρώτο σενάριο, ωστόσο είναι γνωστό πως, εδώ και πάνω από δύο δεκαετίες, υπάρχουν τεκμηριωμένες στενές επαφές ισλαμιστών με αγγλοσαξονικές μυστικές υπηρεσίες. Είναι γεγονός που αναγνωρίζεται δημόσια από υψηλόβαθμους Αμερικανούς αξιωματούχους. Αλλά και το ιστορικό της GUR (απομίμηση της CIA) και οι δεσμοί της με ριζοσπάστες ισλαμιστές δεν είναι άγνωστα. Επίσης, η GUR έχει αναλάβει την ευθύνη για όλες τις δολοφονίες δημόσιων προσώπων σε ρωσικό έδαφος και οργάνωσε τις πρόσφατες διασυνοριακές επιδρομές του λεγόμενου «Ρωσικού Σώματος Εθελοντών».

Η απαλλαγή της Ουκρανίας από κάθε εμπλοκή σε αυτή την τρομοκρατική επί-

θεση εξυπηρετεί το αφήγημα της Δύσης για τη νομιμότητα της μέχρι τώρα «άνευ όρων» στήριξης της Ουκρανίας. Όμως, για τη ρωσική ηγεσία είναι πλέον βεβαιότητα πως πίσω από τους μακελάρηδες κρύβεται ουκρανικός «δάκτυλος», σε συνεργασία με μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ και Βρετανία. Την εκδοχή της Ρωσίας, όπως φαίνεται, την υιοθετεί η Κίνα, αλλά και άλλοι σύμμαχοί της. Όχι μόνο για τις ιδιαιτερότητες της επίθεσης, αλλά και για τον χρόνο, τον τρόπο και τον στόχο. Πρόκειται για πράγματα που τα επισημαίνουν πολλοί Δυτικοί αναλυτές, αναφερόμενοι στη συνολική εκτέλεση του σχεδίου. Εντοπίζουν ένα είδος προχειρότητας (;) που υποδηλώνει ότι οι σχεδιαστές εκβίασαν την εκτέλεσή του.

Η στρατολόγηση εκτελεστών (με αντάλλαγμα χρήματα, ενώ ο ISIS ή τα πα-

υπηρεσίες έχουν αποτρέψει εκατοντάδες παρόμοιες απόπειρες όλα αυτά τα χρόνια, πράγμα που σημαίνει πως η τελευταία είχε στοιχεία που δεν ακολουθούν το «συνηθισμένο πρότυπο». Τελικά, η εμπλοκή του ISIS-K έχει λογική, μόνο στην ευχέρεια εύκολης εισόδου των εκτελεστών στη Ρωσία. Τέλος, εικάζεται ότι ο σχεδιασμός δεν τους ήθελε ζωντανούς, προκειμένου να καλυφθούν τα ίχνη. Και αυτό ίσως αλλάζει πολλά.

Και ενώ η ταλαιπωρημένη (από τα πολλά ανοικτά μέτωπα) κυβέρνηση Μπάιντεν πασχίζει να αποδείξει την «αθωότητα» του Κιέβου, εκεί δεν κρύβουν τη χαρά τους! Σχεδόν γιορτάζεται η σφαγή εκατοντάδων άοπλων Ρώσων πολιτών. Να σημειωθεί μια «περίεργη» εξέλιξη. Ο Ζελένσκι «καρατόμησε» ξαφνικά το (ακρο) δεξί του χέρι, Ντανίλοφ, γραμ-

Post. Στη συνέχεια ο Μπάιντεν τον απέπεμψε.

Αόριστες απειλές και συγκαλυμμένες ενέργειες ήταν σημάδια που προδίκαιαν ότι κάτι μεγάλο επρόκειτο να διαδραματιστεί στη ρωσική ενδοχώρα, στα πλαίσια του γενικότερου σχεδίου αποσταθεροποίησης της Ρωσίας.

Σε όλους είναι φανερό ποιος ελέγχει το καθεστώς του Κιέβου. Ότι συμβαίνει εκεί, και από εκεί, είναι σε γνώση, αν όχι σε άμεση εμπλοκή, των ΗΠΑ και NATO. Αυτό έχει και κάποιες αθέατες προεκτάσεις. «Ποιος» και «τι» ελέγχει εκεί από τις παραστρατιωτικές ομάδες; Και αυτό σήμερα ενδεχομένως να σχετίζεται με την ακραία αντιπαράθεση κέντρων εξουσίας στις ΗΠΑ, όπου η Ουκρανία αποτελεί μέρος της. Οι ΗΠΑ σήμερα δεν είναι απλά σε προεκλογική δίνη, αλλά και σε στρατηγική. Λίγη σημασία έχει σε ποιο βαθμό και πώς εμπλέκεται ο ISIS και οι Ουκρανοί στην επίθεση αυτή. Σημασία έχει ποια τετελεσμένα διαμορφώνει. Γιατί (αντικειμενικά) ως μέρος μιας «στρατιωτικής επιχείρησης», δεν είναι βέβαιο ότι έχει εξεταστεί και ως προς τις στρατηγικές επιπτώσεις της.

Ο κίνδυνος χασίματος της Ουκρανίας μπορεί να οδηγήσει τη Δύση ή σε τακτικές «ασύμμετρου πολέμου» ή σε άμεση εμπλοκή του NATO (ολόκληρου ή του μεγαλύτερου μέρους του). Όμως η δεύτερη εκδοχή χρειάζεται κάτι που να ωθήσει τη Ρωσία να επιτεθεί πρώτη. Η πρώτη εκδοχή περιλαμβάνει μια πληθώρα «εργαλείων», το ζήτημα ωστόσο είναι αν διαμορφώνεται και ανάλογη αφήγηση που να οδηγεί στο δεύτερο. Δηλαδή αν τα «ασύμμετρα χτυπήματα» αρκούν για να ωθηθεί η Ρωσία να επιτεθεί πρώτη και ως «επιτιθέμενη», να δώσει στη Δύση πρόσχημα για να διεξάγει «αμυντικό πόλεμο». Πάντως η Ρωσία όρισε ως νόμιμο στόχο κάθε πλήγμα στο έδαφός της ή στις περιοχές της Ουκρανίας που ελέγχει, το οποίο θα ξεκινά εκτός Ουκρανίας, όπως πυραυλικές ή αεροπορικές επιδρομές.

Όλα αυτά, όπως και δηλώσεις Δυτικών ηγετών το τελευταίο διάστημα, «... θα κάνουμε ό,τι χρειάζεται για μην κερδίσει η Ρωσία στην Ουκρανία», δείχνουν ότι κάποια κέντρα στη Δύση παίζουν με την ιδέα μιας μετωπικής αναμέτρησης, οδηγώντας τις εξελίξεις εκεί που δεν υπάρχει επιστροφή.

XB

ρακλάδια του στρατολογούν «μάρτυρες» για τέτοιες ενέργειες), η προσπάθεια να διαφύγουν μέσω Ουκρανίας, (γεγονός που έκανε τον ισχυρισμό της Ρωσίας για ουκρανική εμπλοκή, βάσιμο), αλλά και η χρησιμοποίηση ενός παρωχημένου προτύπου επικοινωνίας του ISIS-K, σηματοδοτούν πως αυτή η ομάδα δεν έπαιξε πρώτο ρόλο σε ό,τι συνέβη, υποδηλώνοντας ότι κάποιος άλλος διεκδίκησε αρχικά την ευθύνη στο όνομά τους, αλλά στη συνέχεια το ISIS-K χρησιμοποίησε για λόγους προβολής. Ο διαλυμένος ISIS (και όποιο παρακλάδι του) δεν θα μπορούσαν να είχαν προετοιμάσει μόνοι τους μια τέτοια τρομοκρατική επίθεση. Οι ρωσικές μυστικές και κρατικές υπηρεσίες γνωρίζουν σίγουρα περισσότερα. Και βέβαια πολύ περισσότερα οι αντίστοιχες των ΗΠΑ!

Η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Ασφαλείας FSB της Ρωσίας και άλλες συναφείς

ματέα του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας και Άμυνας. Αυτός όχι μόνο εξήρε την τρομοκρατική επίθεση, αλλά και χλεύασε τα θύματα και τη Ρωσία και απείλησε με περισσότερες τέτοιες σφαγές! Εκτός από τον Ντανίλοφ, υπάρχει επίσης ο επικεφαλής της SSU (Υπηρεσία Ασφαλείας της Ουκρανίας), Μαλιούκ, ο οποίος καυχιόταν ανοικτά για την οργάνωση τρομοκρατικών επιθέσεων που δολοφόνησαν δημόσια πρόσωπα της Ρωσίας. Νωρίτερα φέτος, ο επικεφαλής της HUR (στρατιωτική υπηρεσία πληροφοριών), Μπουντάνοφ, απείλησε ότι θα προχωρήσει «όλο και πιο βαθιά» στη Ρωσία. Αλλά και στις ΗΠΑ, πέρυσι, ο πρώην πρόεδρος του Γενικού Επιτελείου Στρατού, στρατηγός Μίλεϊ, προχώρησε σε παρόμοιες απειλές... «Δε θα πρέπει να υπάρχει κανένας Ρώσος που να κοιμάται χωρίς να αναρωτιέται αν θα του κόψουν τον λαιμό στη μέση της νύχτας», όπως έγραψε η Washington

Τουρκία

Μηνύματα και πραξικοπήματα στις δημοτικές εκλογές

Τα αποτελέσματα στις αυτοδιοικητικές εκλογές της 31ης Μάρτη στην Τουρκία έδωσαν μερικά σημαντικά μηνύματα για τη στάση των λαϊκών μαζών και τη συνέχεια των ενδοαστικών αντιπαραθέσεων. Το Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα (CHP) προηγήθηκε σε 15 μητροπολιτικούς δήμους, στην Κωνσταντινούπολη, τη Σμύρνη, την Άγκυρα, την Αττάλεια, τα Άδανα, τη Μερσίνα, το Αϊδίνιο, το Τεκιρντάγ, τη Μανίσα, την Προύσα, το Μπαλικεσίρ, το Ντενιζλί και το Εσκί Σεχίρ και σε 21 επαρχιακούς δήμους. Το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (AKP) επικράτησε σε 12 μεγάλες πόλεις και 12 επαρχιακούς δήμους. Οι επαρχιακοί δήμοι στους οποίους εξέλεξε δη-

μάρχους στις προηγούμενες εκλογές ήταν 45, μια απώλεια περίπου 50%. Για πρώτη φορά έχασε την πρωτιά στα παράλια της Μαύρης Θάλασσας, το Κιλίς και το Αντιγιάμάν. Από την άλλη, αυξήθηκε η αποχή και τα ακροδεξιά και φασιστικά ψηφοδέλτια παρουσίασαν μεγάλες απώλειες.

Η εφημερίδα Χουριέτ έγραψε χαρακτηριστικά: «Η μεγαλύτερη έκπληξη των εκλογών ήταν το γεγονός ότι πρώτη φορά το AKP, το κόμμα του Ερντογάν, χάνει την πρωτιά μετά τις γενικές εκλογές του 2002 και βγαίνει δεύτερο μετά το CHP, που είχε μείνει στο 25% για δεκαετίες... Το αποτέλεσμα αυτό είναι η έκφραση της όξυνσης που δημιουργείται από τον συνδυασμό πολλών παρα-

γόντων οικονομικών, πολιτικών και κοινωνικών συνθηκών που ισχύουν στη χώρα και επιπλέον παράγοντες που εκφράζονται δυναμικά ιδιαίτερα σε τοπικό επίπεδο. Τον μεγαλύτερο ρόλο διαδραμάτισαν οι οικονομικοί λόγοι με τη συνεχή μείωση της αγοραστικής δύναμης, υψηλό πληθωρισμό, φτώχεια που εξαπλώνεται, το κόστος ζωής που είναι εφιάλτης. Όταν η κατακόρυφη πτώση της αγοραστικής δύναμης πλήττει ακόμη μεσαία και ανώτερα στρώματα, η κατάσταση των φτωχών στρωμάτων είναι απελπιστική... Η νεολαία που δεν βλέπει προοπτική όλο και περισσότερο αναζητά λύση προς την αντιπολίτευση. Οι παρεμβάσεις στην ελευθερία τους και στον τρόπο ζωής τους, οι απαγορεύσεις ακό-

μη και μουσικών φεστιβάλ με ιστορία χρόνων. Η συγκέντρωση των εξουσιών σε ένα πρόσωπο, η ασφυξία οδήγησαν τον ψηφοφόρο να αναζητήσει διέξοδο στα κόμματα που μίλησαν για αυτά». Οι φιλοκυβερνητικές εφημερίδες Türkiye, Yeni Şafak, Posta κυκλοφόρησαν με επικριτικούς τίτλους για το AKP, αναφερόμενες κυρίως στα οικονομικά προβλήματα που βιώνει ο λαός.

Το DEM (Συνδυασμός του Κόμματος Ισότητας και Δημοκρατίας των Λαών - HDP) στις Κουρδικές περιοχές εξέλεξε δημάρχους σε όλους τους δήμους της επαρχίας Βαν. Ο υποψήφιος του μητροπολιτικού Δήμου, Abdullah Zeydan, ενώ εγκρίθηκε η υποψηφιότητά του από την Ανώτατη Εκλογική Επιτροπή, δυο μέρες

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Επειτα από 17 χρόνια (ενδεχομένως με ένα πολύ μικρό διάλειμμα στους ρυθμούς πτώσης των επιτοκίων) η Τράπεζα της Ιαπωνίας αποφάσισε να βάλει τέλος στην ανορθόδοξη πολιτική οικονομικής τόνωσης που ακολουθούσε. Τα μηδενικά και αρνητικά επιτόκια και την πολιτική ποσοτικής χαλάρωσης. Μια πολιτική που πήρε ακόμα εντονότερη τροπή μετά το 2016 και οδήγησε σε σχεδόν μηδενικά επιτόκια για 8 συναπτά χρόνια.

Συνεχίστηκε δε όταν ακόμα και όλο το παγκόσμιο οικονομικό «περιβάλλον» μετά το 2021, με την εκρηκτική άνοδο του πληθωρισμού, υποχρέωσε τις Κεντρικές Τράπεζες όλων των χωρών του κόσμου (και αυτής της Τουρκίας συμπεριλαμβανομένης ως το τελευταίο «κάστρο» χαμηλών επιτοκίων) να τη σταματήσουν. Εισερχόμενες στον αμφιλεγόμενο κύκλο απόδοσης των επιτοκίων που ζούμε ιστορικά αυτή την περίοδο...

Σε μια ευρέως αναμενόμενη απόφαση, η BoJ εγκατέλειψε μια πολιτική που εφαρμόστηκε από το 2016, που επιβάρυνε με 0,1% ορισμένα πλεονάζοντα αποθεματικά από αυτά που τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα στάθμευαν στην κεντρική τράπεζα. Η κεντρική τράπεζα εγκατέλειψε επίσης τον έλεγχο της καμπύλης αποδόσεων των ιαπωνικών κρατικών ομολόγων (YCC), μέσω επιλεγμένων και μαζικών αγορών, μια πολιτική που είχε εφαρμοστεί από το 2016 επίσης και η οποία περιόριζε τα μακροπρόθεσμα επιτόκια γύρω στο μηδέν.

Ωστόσο, «η κεντρική τράπεζα θα συνεχίσει να αγοράζει κρατικά ομόλογα αξίας «σε γενικές γραμμές το ίδιο ποσό» με πριν -επί του παρόντος περίπου 6 τρισεκατομμύρια γιεν το μήνα» γράφει η ηλεκτρονική έκδοση του «Οικονομικού Ταχυδρόμου».

Θα εγκαταλείψει όμως τις ρισκοκίνδυνες επενδύσεις:

Η BoJ αποφάσισε να διακόψει τις αγορές επικίνδυνων περιουσιακών στοιχείων, όπως τα διαπραγματεύσιμα αμοιβαία κεφάλαια (ETF) και τα ιαπωνικά επενδυτικά καταπιστεύματα ακινήτων. Επρόκειτο δηλαδή για χρηματοπιστωτικούς χειρισμούς και μηχανισμούς ώστε να παρέχεται φτηνή ρευστότητα στις ιαπωνικές επιχειρήσεις και στην ιαπωνική

οικονομία ευρύτερα. Κι αυτό κόντρα στο τεράστιο κρατικό-δημόσιο χρέος της χώρας, το μεγαλύτερο του κόσμου, αν το συγκρίνουμε με το ιαπωνικό ΑΕΠ!

Επρόκειτο επίσης όλα αυτά τα 17 χρόνια για ένα συνολικότερο οικονομικό πλαίσιο, μία κατεύθυνση που ήρθε να αντιμετωπίσει τη λεγόμενη «παγίδα αποπληθωρισμού», τη συνεχή πτώση τιμών και μισθών (αυτό το τελευταίο κατ' ανάγκη δεν ήταν... κακό) ως αποτέλεσμα της μεγάλης και έντονης κρίσης που είχε γνωρίσει η Ιαπωνία τη δεκαετία του '90. Μια κρίση που ξεκίνησε από τα ακίνητα αλλά σπειροειδώς επεκτάθηκε σε όλο το οικονομικό φάσμα και για την οποία -όπως και για την ταυτόχρονη κρίση της σοουδικής οικονομίας- δεν έχει γίνει ιδιαίτερη συζήτηση στα σαλόνια των οικονομικών αναλυτών.

Στην πραγματικότητα, ήταν η απώλεια του κύριου «συνομιλητή» της ιμπεριαλιστικής Δύσης στην «Ανατολή» ταυτόχρονα με την κινέζικη «ανάδυση» που επέδρασαν δυναμικά και παθητικά σε μια οικονομία χωρίς γεωγραφικό βάθος, που «υπερναπτύχθηκε» τις δεκαετίες του '70 και του '80. Γίνεται λόγος δηλαδή για μία μεγαλύτερη περίοδο που αγγίζει την τριακονταετία...

Ο πρώην πρόεδρος της κεντρικής τράπεζας των ΗΠΑ, Μπεν Μπερνάνκι, ήταν ισχυρός υποστηρικτής της δράσης της Τράπεζας της Ιαπωνίας (BoJ) πριν ακόμη γίνει Πρόεδρος της FED. «Η αντιμετώπιση του προβλήματος του αποπληθωρισμού θα απέφερε σημαντικά πραγματικά και ψυχολογικά οφέλη στην ιαπωνική οικονομία και ο τερματισμός του αποπληθωρισμού θα διευκόλυνε την επίλυση των άλλων προβλημάτων που αντιμετωπίζει η Ιαπωνία», είχε δηλώσει από το 2003, όταν ήταν ακόμη απλώς μέλος του διοικητικού συμβουλίου της Fed. Το διακύβευμα, είπε, δεν ήταν μόνο η οικονομική υγεία της Ιαπωνίας, «αλλά και, σε σημαντικό βαθμό, η ευημερία του υπόλοιπου κόσμου». Γράφει η «Ναυτεμπορική» στο άρθρο «η Ιαπωνία κέρδισε αυτό που ζητούσε επί 25 ολόκληρα χρόνια, αλλά αυτό δεν αρέσει σε κανέναν».

Με βάση το ιαπωνικό υπόδειγμα προχώρησε ο ίδιος αργότερα άλλωστε, ως επικεφαλής της FED, στο πρώτο κολοσσιαίο πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης

πριν τις εκλογές με απόφαση του υπουργείου Δικαιοσύνης του αφαιρέθηκαν τα πολιτικά δικαιώματα, ενώ τα είχε ανακτήσει το 2022. Υπέβαλε ένσταση και απορρίφθηκε. Εκλέχθηκε με πλειοψηφία 55%, αλλά η ανώτατη εκλογική επιτροπή ακύρωσε την εκλογή του και διόρισε δήμαρχο τον υποψήφιο του ΑΚΡ. Η Ένωση Δικηγόρων για την Ελευθερία κατήγγειλε το δικαστικό σώμα το οποίο σφετερίστηκε τη βούληση των κατοίκων του Βαν με ένα πολιτικό πραξικόπημα και κατέθεσε ένσταση. Με την απόφαση της περιφερειακής εκλογικής επιτροπής δόθηκε η έδρα στο δεύτερο κόμμα και η Ένωση ανακοίνωσε: «Καλούμε το δημοκρατικό καινό να στηρίξει τη βούληση του λαού του Βαν και τις κινητοποιήσεις».

Από την επόμενη ημέρα των εκλογών ξέσπασαν διαδηλώσεις σε πολλές

πόλεις πέρα από τις κουρδικές περιοχές, οι οποίες αντιμετωπίστηκαν με βία. Ένας νεκρός διαδηλωτής έπεσε στην επαρχία Σιρτ. Μπροστά στο ογκούμενο κύμα αγανάκτησης, οι κρατικές αρχές της επαρχίας Βαν απαγόρευσαν για 15 ημέρες τις διαδηλώσεις και η αστυνομία προχώρησε σε δεκάδες συλλήψεις. Απαγορεύσεις ανακοινώθηκαν και στο Μπίτλις. Από τη Σμύρνη μέχρι το Βαν, ο λαός αντιστέκεται, παρά την άγρια καταστολή, στα εκλογικά πραξικοπήματα του καθεστώτος.

Επί του πειστηρίου: Την Τετάρτη 3 Απριλίου η Ανώτατη Εκλογική Επιτροπή έκανε δεκτή την προσφυγή που κατέθεσε το DEM κάτω από το βάρος της ογκούμενης λαϊκής κατακραυγής και δέχθηκε την εκλογή του Αμπντουλάχ Ζεϊντάν.

Ιαπωνία

17 χρόνια μετά ή μήπως 30;

της Κεντρικής Τράπεζας των ΗΠΑ μετά την κρίση του 2008-2007.

Το 2013 ο Χαρουχίκο Κουρόντα διορίζεται από τον πρωθυπουργό Σίρο Άνζε επικεφαλής της BoJ, της Κεντρικής Τράπεζας της Ιαπωνίας, και εφαρμόζει ένα φιλόδοξο πρόγραμμα υποσχόμενος σε δύο χρόνια πληθωρισμό στο 2%. Ο προϋπολογισμός της Τράπεζας υπερπλάσιασθηκε όλα αυτά τα χρόνια αλλά ο δείκτης τιμών καταναλωτή είχε κολλήσει στο μηδέν.

Η BoJ δοκίμασε πρώτα εξαιρετικά χαμηλά επιτόκια και, όταν αυτό απέτυχε, μηδενικά επιτόκια και τελικά αρνητικά επιτόκια, αλλά οι μεγάλες επιχειρήσεις έμειναν... ασυγκίνητες γιατί διακρατούσαν μετρητά έτσι και αλλιώς, ενώ τα χαμηλά επιτόκια για χορηγήσεις δανείων δεν ήταν ό,τι καλύτερο για την κερδοφορία των τραπεζών.

Παρόλα αυτά, ο φόβος να βγει ο «άρρωστος» από τη μηχανική υποστήριξη συντηρούσε και επέκτεινε αυτή την πολιτική, όπως είδαμε στο πιο «κοντινό» χρονικά 2016.

Η πανδημία και οι επιπτώσεις της, η κατάρρευση των αλυσίδων εφοδιασμού, η ορμητική είσοδος του... πληθωρισμού στο οικονομικό προσκήνιο άλλαξαν τα

δεδομένα. Τώρα ο δείκτης τιμών καταναλωτή εκτινάχθηκε στο 4%, το μεγαλύτερο επίπεδο από το 1981.

Τα σακουλάκια του καφέ μπορούν να τα βρουν περίπου στην ίδια τιμή με πριν οι αυξανόμενοι επισκέπτες της ιαπωνικής πρωτεύουσας (παραδοσιακής και νεότερης), αλλά κατά 40% πιο... ελαφριά! Οι μισθοί, αν και γνώρισαν ονομαστικές αυξήσεις έπειτα από διαπραγματεύσεις με τα συνδικάτα, στην πραγματικότητα μειώθηκαν σε πραγματικές τιμές για είκοσι συνεχείς μήνες κατά 3% μέχρι τον περασμένο Νοέμβριο. Την ίδια περίοδο οι μεγάλες εταιρείες τροφίμων είδαν τα κέρδη τους να αυξάνονται κατά 33%.

«Οι άνθρωποι δεν είναι ανόητοι», λέει στο βρετανικό περιοδικό ο Jesper Koll του Monex Group και ένας από τους πιο γνωστούς οικονομολόγους της Ιαπωνίας. «Τα 30 χρόνια αποπληθωρισμού έφτασαν στο τέλος τους, αλλά οι Ιάπωνες έχουν τον πληθωρισμό που θέλουν;».

«Όχι, γιατί, όπως μπορούν να επιβεβαιώσουν οι εργαζόμενοι, σε κάθε πληθωριστική οικονομία οι μισθοί σχεδόν πάντα αυξάνονται πιο αργά από τις τιμές στα ράφια», γράφει στο ίδιο άρθρο η «Ναυτεμπορική» και είμαστε οι τελευταίοι που θα της δώσουμε... άδικο.

Αϊτή

Απειλή για νέα ιμπεριαλιστική επέμβαση

Όπως γράφαμε πριν από ενάμισι μήνα (ΠΣ 957), η Αϊτή βιώνει μια κατάσταση κλιμακούμενης οικονομικής, κυβερνητικής και ανθρωπιστικής κρίσης. Από την ημέρα της εκλογής του, τον Νοέμβρη του 2016, ο πρόεδρος Ζοβενέλ Μοϊζ εγκαθίδρυσε ένα καθεστώς τρομοκρατίας απέναντι στις εξεθλωμένες λαϊκές μάζες, που κατέβαιναν σε καθημερινές διαμαρτυρίες ενάντια στη φτώχεια και για υπεράσπιση των στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων που καταπατούνταν. Στο μεταξύ, η ελίτ των τσιφλικάδων πλούτιζε όλο και περισσότερο από τις εξαγωγές γεωργικών προϊόντων, κυρίως προς τις ΗΠΑ.

Ενώ η αντιδραστική κυβέρνηση φάνηκε αδύναμη να καθυποτάξει την αυξανόμενη λαϊκή διαμαρτυρία, που έπαιρνε σαφέστατα ταξικά χαρακτηριστικά, τη σκυτάλη πήραν οι εγκληματικές συμμορίες, που αποδείχθηκε πως ήταν το μακρύ χέρι των επίσημων κυβερνητικών οργάνων, κάτι σαν τα τάγματα θανάτου που μάζιζαν τις χώρες της Λατινικής Αμερικής στα μαύρα χρόνια των δικτατοριών. Μετά τη δολοφονία του Ζοβενέλ Μοϊζ (που μάλλον δεν έκανε αποτελεσματικά τη «δουλειά» που του είχε ανατεθεί), τον Ιούλιο του 2021, η χώρα της Καραϊβικής βυθίστηκε σε μια δίχως προηγούμενο κρίση, με επικράτηση του χάους, της ακυβερνησίας και της ανεξέλεγκτης δράσης των εγκληματικών συμμοριών.

Ο διορισμένος μεταβατικός πρόεδρος Αριέλ Ανρί δεν κατάφερε να βάλει τάξη στο ασταθές πολιτικό τοπίο και να σταματήσει τον «πόλεμο των συμμοριών», με τη βία να λαμβάνει διαστάσεις που θύμιζαν εμφύλια σύρραξη. Ο πρώην αστυνομικός Τζίμι Σεριζιέ, ευνοούμενος του Ζοβενέλ Μοϊζ και αρχηγός της διαβόητης συμμορίας G9, που είχε πρωτοστατήσει στις σφαγές των διαδηλωτών το 2018, ανέλαβε de facto την εξουσία στη χώρα. Όταν ο Αριέλ Ανρί ζήτησε τη συνδρομή διεθνούς δύναμης επέμβασης για αποκατάσταση της ομαλότητας, εξαναγκάστηκε σε παραίτηση στις αρχές Μαρτίου του τρέχοντος έτους, λίγο πριν τη λήξη της μεταβατικής του θητείας.

Τα διεθνή ιμπεριαλιστικά κέντρα, που βλέπουν να απειλείται η καθεστηκυία τάξη της νεοαποικίας, καταδίκασαν την επικράτηση των συμμοριών, των οποίων η δράση φαίνεται να ξεφεύγει από τον έλεγχό τους και απειλούν με επικείμενη επέμβαση. Ήδη συγκροτείται μια «συμμαχία των προθύμων» με επικεφαλής την Κένυα, αλλά με «μέντορα» τις Ηνωμένες Πολιτείες, έτοιμη να αναλάβει δράση για την αποκατάσταση της τάξης. Και ο λαός βρίσκεται μπροστά στο εξής δίλημμα: είτε θα αποδεχθεί την τρομοκρατία των συμμοριών που αλωνίζουν στις φτωχές γειτονιές, είτε θα υποστεί μια ξένη επέμβαση που θα μετατρέψει τη χώρα σε προτεκτοράτο. Η αστική τάξη της χώρας δεν έχει ακόμη επιλέξει οριστικά ποια φόρμουλα εξυπηρετεί καλύτερα τα συμφέροντά της, όμως και στις δύο περιπτώσεις η κατάσταση έχει εξελιχθεί σε «κατακλυσμιαία» (όπως χαρακτηρίστηκε από τον ΟΗΕ) και ο λαός δεν έχει άλλη διέξοδο παρά να συνεχίσει τις αγωνιστικές του κινητοποιήσεις.

«Όλη νύχτα εδώ» Γιατί έχει νόημα μια παράσταση για το Πολυτεχνείο;

Πριν από μερικούς μήνες έκλεισαν 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973. Ταυτόχρονα, εδώ και λίγες εβδομάδες, στο Θέατρο Τέχνης «Κάρολος Κουν» παίζεται μία παράσταση -η μοναδική παράσταση με αφορμή τα 50 χρόνια από την εξέγερση- βασισμένη στο βιβλίο του Ιάσονα Χανδρινού «Όλη νύχτα εδώ». Τρεις νέοι άνθρωποι, η ομάδα RMS ΜΑΤΑΡΟΑ, αποφάσισαν να φτιάξουν μία παράσταση που να μιλάει για τα γεγονότα εκείνων των ημερών και όχι μόνο.

Θα έλεγε κανείς ότι με την ανελέητη παρακάραξη της ιστορίας που αποπειράται -ευτυχώς όχι απολύτως επιτυχώς- να κάνει το σύστημα, θα είχε νόημα ακόμη και μία παράσταση που θα κατέγραφε τα ίδια τα γεγονότα του Νοέμβρη του 1973. Που θα επέτρεπε να αρθρωθούν στη σκηνή όλα τα ονόματα των νεκρών του Πολυτεχνείου, την ίδια στιγμή που διάφοροι «καλοπροαίρετοι» προσπαθούν να μας πείσουν ότι δεν υπήρξαν νεκροί. Που θα ανέφερε το σύνολο των οργανώσεων που συμμετείχαν στην εξέγερση, αλλά και την πάλη των δύο γραμμών που έλαβε θέση μέσα στο Πολυτεχνείο εκείνες τις ημέρες.

Η RMS ΜΑΤΑΡΟΑ όμως δεν μένει σε αυτό. Φροντίζει να πάρει θέση: πρώτα από όλα μιλώντας για την πραγματική διάσταση των συνθηκών που οδήγησαν στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, δίνοντας φωνή σε ανθρώπους που σχεδόν ποτέ δεν ακούγονται στα διάφορα αφιερώματα, αλλά επιπλέον βάζοντας την εξέγερση του Πολυτεχνείου στην πραγματική της διάσταση. Εκθέτοντας τολμηρά τα αντιιμπεριαλιστικά και αντικαπιταλιστικά της χαρακτηριστικά. Πρωτίστως όμως φροντίζει να πάρει θέση με το να συνδέσει την εξέγερση του Πολυτεχνείου με το σήμερα.

Η παράσταση τελειώνει με ένα αντάρτικο της Πελοποννήσου, την ίδια στιγμή που οι ηθοποιοί επί σκηνής γράφουν συνθήματα που αφορούν το σήμερα σε χαρτιά και τα απλώνουν στη σκηνή: Λευτεριά στην Παλαιστίνη, Δημόσια Δωρεάν Παιδεία, Δικαιοσύνη για τα θύματα των Τεμπών, Καμία μόνιμη, Δικαιοσύνη για τους δολοφονημένους από την αστυνομία Ρομά. Παίρνοντας το νήμα της αφήγησης από τους εξεγερμένους του Πολυτεχνείου, τρεις νέοι ηθοποιοί κάνουν ακριβώς αυτό που είναι επιτακτικά αναγκαίο και υπενθυμίζουν στο θεατή ότι για να κάνει κανείς πολιτικό θέατρο δεν αρκεί μια μουσειακή απεικόνιση παρελθοντικών γεγονότων, αλλά ότι το να μιλάμε για το χθες μάς αποκαλύπτει τα καθήκοντα του σήμερα και, κυρίως, του αύριο.

Όπως αναφέρει και ο σκηνοθέτης και επικεφαλής της ομάδας, Μάνος Βαβαδάκης, «Στη ζοφερή πραγματικότητα που ζούμε, η συλλογική μνήμη και η ιστορία μάς δίνουν τη δύναμη να παλέψουμε για την ομορφιά στη ζωή και την τέχνη μας».

Η παράσταση «Όλη νύχτα εδώ» θα συνεχίσει να παίζεται στο Θέατρο Τέχνης «Κάρολος Κουν» της οδού Φρυνίχου και μέσα στον Απρίλιο.

Το ΚΚΕ αποφάνθηκε: Η Χούντα δεν ήταν αμερικανοκίνητη. Πάλι λάθος έκανε ο λαός!

(τα βίντεο που αναφέρονται παρατίθενται στο τέλος του κειμένου)

«Έξω αι ΗΠΑ», «έξω το ΝΑΤΟ»

Επί 50 χρόνια, κάθε 17 Νοέμβρη, τα εμβληματικά συνθήματα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου ξαναγράφονται στην πύλη της οδού Πατησίων, αυτή που τότε συνέτριψαν τα τανκς, ενώ έχουν χαραχτεί βαθιά στη συλλογική μνήμη κάθε προοδευτικού ανθρώπου. Τα αντιαμερικανικά συνθήματα και οι θέσεις που απηχούν υιοθετήθηκαν από την εξεγερμένη νεολαία ακριβώς επειδή εξέφρασαν με ακρίβεια την αντίθεσή τους στον ιμπεριαλισμό και στο φασισμό και την αποφασιστικότητα τους να αγωνιστούν για την ανεξαρτησία της χώρας μας. 50 χρόνια μετά, ο τόμος Γ2 του Δοκίμιου Ιστορίας του ΚΚΕ αναθεωρεί τις παλαιότερες θέσεις του ίδιου του κόμματος για τα αίτια του απριλιανού πραξικοπήματος, αλλά κυρίως επιφέρει ένα πλήγμα στα «κοινώς παραδεδεγμένα» σημεία αναφοράς του κινήματος.

Σε μια συγκυρία σαν τη σημερινή, που ο ιμπεριαλισμός δείχνει τα δόντια του στους λαούς με τον πιο βάρβαρο τρόπο και η χώρα έχει μετατραπεί σε μια απέραντη βάση στην υπηρεσία των μεγαλύτερων φονικών μηχανών του πλανήτη, ο Περισσός αποφασίζει να «επισημοποιήσει» ουσιαστικά μια αναθεώρηση που έχει ξεκινήσει εδώ και καιρό και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το ΝΑΤΟ και οι Αμερικανοί δεν είχαν καμία εμπλοκή στην οργάνωση του πραξικοπήματος των Συνταγματαρχών.

Αναθεωρώντας την Ιστορία

Συγκεκριμένα, σε εκδήλωση - παρουσίαση του Γ2 Τόμου του Δοκίμιου Ιστορίας του Κόμματος (1967 - 1974), η Ελένη Μπέλλου, μέλος του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, δήλωσε ότι το κέντρο που οργάνωσε - επέβαλε τη δικτατορία «ήταν μέσα στην Ελλάδα, ήταν τμήμα της διοίκησης του Στρατού, του Ελληνικού Στρατού, όχι της ανώτερης διοίκησης (στρατηγών) ή του βασιλιά, αλλά συνταγματάρχων, ταγματάρχων, αξιωματικών. Το πραξικόπημα δεν έγινε από κάποιον ξένο κατασταλτικό μηχανισμό, όπως συχνά συνέβαινε π.χ. σε χώρες της Λατινικής Αμερικής, της Ασίας, με άμεση παρέμβαση των ΗΠΑ ή άλλων ισχυρών καπιταλιστικών κρατών. ΗΠΑ - ΝΑΤΟ δεν είχαν κάποια κρίση στις σχέσεις τους με την Ελλάδα ώστε να τους χρειαζόταν μία κυβέρνηση υποχείριο.» (video 1, 17:40) Αλίμονο! Δεν χρειάστηκε καν η επέμβαση αμερικανών πεζοναυτών, όπως έγινε σε χώρες της Λατινικής Αμερικής. Όσο για την παρουσία του διαβόητου βου στόλου στον Πειραιά, δεν ήταν παρά μια «ιδιαιτερότητα» της εξωτερικής πολιτικής της δικτατορίας. (video 1, 23:30)

Στο Δοκίμιο διατείνονται ότι στη διάρκεια της επταετίας αλλά και αργότερα «καταγγείλαμε το πραξικόπημα ως αμερικανοκίνητο, ΝΑΤΟϊκό, θεωρώντας ότι οργανώθηκε ή είχε την έγκριση του Αμερικανικού Πενταγώνου, της CIA ή και του υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ, ότι πραγματοποιήθηκε με την προτροπή ή την παρότρυνσή τους, με

σκοπό τη διασφάλιση των αμερικανικών συμφερόντων στην Ελλάδα, αλλά και στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου», αλλά «...αυτές οι εκτιμήσεις δεν έπαιρναν υπόψη ότι οι ΗΠΑ δεν είχαν μονοδιάστατη πολιτική απέναντι στις στρατιωτικές δικτατορίες». Οι παλαιότερες λοιπόν θέσεις του ΚΚΕ (9ο Συνέδριο του 1973 στο Αν. Βερολίνο) «παραγνώριζαν ή υποτιμούσαν τις ενδοαστικές αντιθέσεις που αναπτύχθηκαν από το τέλος του αγώνα του ΔΣΕ και οξύνθηκαν ως τη δικτατορία». Και πιο συγκεκριμένα «το ΚΚΕ δεν έπαιρνε υπόψη την αντίθεση σημαντικού μέρους του αστικού πολιτικού συστήματος με το Παλάτι για τον έλεγχο του στρατού, αλλά και για την ανάγκη εκσυγχρονισμού στη λειτουργία των θεσμών και των μηχανισμών του αστικού κράτους». Ο ιμπεριαλιστικός παράγοντας απουσιάζει και αθλώνεται πανηγυρικά.

«Μύθος» λοιπόν ότι το πραξικόπημα ήταν αμερικανοκίνητο (η λέξη μύθος χρησιμοποιείται συχνά πυκνά στην παρουσίαση του δοκίμιου), μύθος και ότι ήταν φασιστικό, αφού η χούντα «δεν στηρίχτηκε σε κάποιο ναζιστικού/φασιστικού τύπου κόμμα, οι ηγέτες της δεν ήταν πολιτικοί που αξιοποίησαν την αναρρίχσή τους μέσω του αστικού κοινοβουλίου, δεν διέθεταν πολιτική οργάνωση, νεολαία κ.λπ.» και γενικά δεν ήταν εντελώς ίδια με τα φασιστικά καθεστώτα Γερμανίας και Ιταλίας. (video2, 38:00) Όσο για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, να μην τα ονομάζουμε, λένε, «εξέγερση» αλλά «ξεσηκωμό» (video1, 48:40) αφού ήταν «αυθόρμητα και ταξικά περιορισμένα».

Μια ερμηνεία που κάνει πως δεν θυμάται την οργανωμένη αντιπαράθεση δύο πολιτικών γραμμών, ιδιαίτερα στο ξεκίνημα των γεγονότων, εκ των οποίων η μία ήταν εναντίον τόσο της συνέχισης των καταλήψεων όσο και της υιοθέτησης αντιφασιστικών και αντιιμπεριαλιστικών συνθημάτων. Ούτε την εκ των υστέρων καπηλεία της πλατιάς αντιφασιστικής-αντιιμπεριαλιστικής ενότητας (στο επίπεδο του λαού - κόντρα στην αστικορεφορμιστι-

κή πολιτική) που τελικά οικοδομήθηκε μέσα στη φωτιά της πάλης εκείνων των ημερών και σφράγισε τη συλλογική μνήμη.

Για να είμαστε βέβαιοι δίκαιοι, κάθε φράση που προβάλλει τις νέες θέσεις συνοδεύεται από ένα βεβιασμένο «ναί μεν αλλά». Έτσι, αναφέρεται ότι: «οι πραξικοπηματίες το 1967 και ο Ιωαννίδης που τους ανέτρεψε είχαν διατελέσει στην ΚΥΠ, είχαν στενούς δεσμούς με τη CIA, ο Παπαδόπουλος είχε σχέσεις με εφοπλιστές όπως ο Ωνάσης, με ελληνοαμερικανούς καπιταλιστές όπως ο Τομ Ραρρας, με εκδότες όπως ο Σάββας Κωνσταντόπουλος, με πολιτικούς, με ελληνοαμερικανούς πανεπιστημιακούς καθηγητές, με αμερικανούς πρέσβεις» (video 1, 20:00). Σύμπτωση θα ήταν, αφού «οι ελληνικές κυβερνήσεις, είτε κοινοβουλευτικά προερχόμενες είτε πραξικοπηματικά, δεν ήταν υποχείρια των ΗΠΑ, όμως συνειδητά αναγνώριζαν τον ενεργό ρόλο των ΗΠΑ στην πάλη με τον κομμουνισμό» (video 1, 22:30). Το βεβιασμένο «ναί μεν αλλά» απευθύνεται πιθανότατα στη βάση του κόμματος που θα πρέπει να αποδεχθεί το περιεχόμενο του Δοκίμιου και παράλληλα αφήνει ένα περιθώριο να παρουσιάζονται τα πράγματα πότε έτσι και πότε αλλιώς, ανάλογα με το ακροατήριο και τη συγκυρία.

Και με την ίδια ακριβώς λογική, φτάνουμε και στη σημερινή πραγματικότητα: «Άλλωστε και σημερινοί πρωθυπουργοί, πολιτικοί, οικονομολογοί κ.λπ. έχουν πολύ στενές σχέσεις με την Ε.Ε. και τις Η.Π.Α., αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ασκούν εξουσία για λογαριασμό αυτών των ξένων κέντρων και όχι για λογαριασμό της αστικής τάξης στην Ελλάδα. Βέβαιο (να 'το πάλι το «ναί μεν αλλά») τα εγχώρια καπιταλιστικά συμφέροντα διαπλέκονται με τα ξένα καπιταλιστικά» (video 1, 21:20). Αλλά αρκετά με αυτά που ειπώθηκαν και γράφτηκαν. Τα πιο σημαντικά και αποκαλυπτικά στην παρουσίαση του Δοκίμιου Ιστορίας του ΚΚΕ είναι τα γεγονότα για τα οποία δεν ειπώθηκε ούτε μία λέξη.

Μύθος και η «συχνώμη» του Κλίντον;

Είναι πραγματικά εντυπωσιακό το γεγονός ότι κατά την παρουσίαση του Δοκιμίου, κανείς δεν αισθάνθηκε την υποχρέωση να δώσει μια στοιχειώδη απάντηση στο πλήθος τεκμηρίων που επιβεβαιώνουν την πάγια ανάμειξη του αμερικανικού παράγοντα και της CIA τόσο κατά την περίοδο πριν από το πραξικόπημα όσο και στην οργάνωση αλλά και τη στήριξή του. Για την καθοδήγηση και στήριξη της χούντας από τις ΗΠΑ υπάρχουν τα γεγονότα και οι μαρτυρίες από όλες -και τις αστικές- πλευρές. Αλλά κυρίως υπάρχουν οι πολιτικές ερμηνείες που απαντούν στο ερώτημα γιατί ήθελαν και επέβαλαν τη χούντα οι ΗΠΑ. Αναφερόμαστε, μεταξύ άλλων, στον αραβοϊσραηλινό πόλεμο των 6 ημερών τον Ιούνιο του 1967, τις εξελίξεις στην Κύπρο από τον Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς, το κίνημα στη χώρα και την αδυναμία των αστικών κομμάτων να το ελέγξουν. Και δεν μπαίνουν καν στον κόπο να σχολιάσουν την πιο γνωστή περίπτωση δημόσιας «παραδοχής» αυτής της ανάμειξης, δηλαδή την περίφημη φράση του προέδρου των ΗΠΑ Μπιλ Κλίντον, κατά την επίσκεψή του στην Αθήνα το 1999, που εκλήφθηκε ως «συχνώμη» προς τον ελληνικό λαό, ότι δηλαδή «οι ΗΠΑ επέτρεψαν στα ψυχροπολεμικά τους συμφέροντα να υπερισχύουν του συμφέροντος -ή μάλλον της υποχρέωσής τους- να υποστηρίξουν τη δημοκρατία». Μέσα σε ένα κλίμα έντονου αντι-αμερικανισμού στον ελληνικό λαό, λίγους μήνες μετά τους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας, οι ΗΠΑ για πρώτη φορά αποδέχονταν το απολύτως αυτονόητο, δηλαδή τη στήριξη της χούντας, αποφεύγοντας βέβαια να αναφερθούν στην ενεργό ανάμειξή τους στην ελληνική πολιτική, στο ρόλο τους κατά την περίοδο 1965-67, καθώς και στην τραγωδία της Κύπρου.

Για το ΚΚΕ, η περιορισμένη έστω και «αυτονόητη» αυτή παραδοχή, οι αποδεδειγμένοι δεσμοί με τη CIA, ο εναγκαλισμός του Νίξον με το χουντικό καθεστώς και η συνάντηση με τον Παττακό, ο διορισμός του ανοικτά φιλοχουντικού Henry Tasca στην πρεσβεία των ΗΠΑ (προσωπική επιλογή του Tom Pappas, σύμφωνα με το βιβλίο της Αριστοτελίας Πελώνη «Ιδεολογία κατά ρεαλισμού. Η αμερικανική πολιτική απέναντι στην Ελλάδα 1963-1976» και τόσα άλλα τεκμήρια δεν χρήζουν κάποιας ιδιαίτερης ερμηνείας και απάντησης. Μόνιμη επωδός σε κάθε αποστροφή της παρουσίας των νέων θέσεων, ότι η οικονομική και η εξωτερική πολιτική της χούντας δεν είχε διαφορά από αυτή των προηγούμενων κυβερνήσεων (video 2 59.00 και 1.08.00). Λες και είπε κανείς ότι η αμερικανική παρέμβαση στα ελληνικά πράγματα ξεκίνησε με το πραξικόπημα του 1967. Λες και ο λαός έχει ξεχάσει τον Πιουριφόνι, το δόγμα Τρούμαν και την εκτέλεση του Μπελογιάννη.

Το φάντασμα του αντιιμπεριαλισμού και της εξάρτησης

Αλλού βρίσκεται επομένως η πραγματική πολιτική στόχευση αυτού του ιδιότυπου ιστορικού αναθεωρητισμού και η σύνδεσή του με τη σημερινή στάση του ΚΚΕ. Το «νέο πνεύμα» εντάσσεται σε μια ευρύτερη επιχείρηση που έχει ξεκινήσει εδώ και καιρό και αποσκοπεί στον εξοβελισμό του αντιιμπεριαλισμού και των αντίστοιχων αιτημάτων όχι μόνο από τη στρατηγική αλλά ακόμα και από το... λεξιλόγιο του κόμματος αυτού. Είναι χαρακτηριστικό ότι η λέξη «ιμπεριαλισμός»

είναι σχεδόν ανύπαρκτη στην παρουσίαση του Δοκιμίου, όπως άλλωστε και σε πολλά πρόσφατα ιδεολογικά κείμενα του ΚΚΕ. Εξάλλου, όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά και συχνά, η οικονομική πολιτική της χούντας όπως και όλων των άλλων κυβερνήσεων «είχε ως στόχο την εγκώρια συσσώρευση κεφαλαίου», ενώ περιπτώσεις όπως του Tom Pappas χαρακτηρίζονται ως «εξαιρέσεις» (video 2: 59.00). Αν το ΚΚΕ έχει απορρίψει την ανάλυση Ζαχαριάδη, Μπάτση, Μπελογιάννη για τη συνολική ξένη εξάρτηση και το ρόλο του ξένου κεφαλαίου στην Ελλάδα, πρέπει να το δηλώσει καθαρά. Η απόρριψή της σημαίνει και απόρριψη της πολιτικής παράδοσης, της «γραμμής» του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ και του ΔΣΕ. Αν πάλι δεν την απορρίπτει αλλά την... αναπροσαρμόζει στις σύγχρονες συνθήκες, τότε έρχεται σε πλήρη συμφωνία με το κυρίαρχο ιδεολόγημα της άρχουσας τάξης, ότι δηλαδή η αστική τάξη έφερε στη χώρα την ανάπτυξη και πρέπει να της αναγνωρίσουμε ιστορικά προοδευτικό ρόλο!

Για να το πούμε με απλά λόγια, λοιπόν, σύμφωνα με το ΚΚΕ, σήμερα (όπως και τότε) η Ελλάδα δεν είναι εξαρτημένη χώρα, ο λαός της δεν είναι διπλά υποτελής στην αστική τάξη και στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της και άρα... στο πυρ το εξώτερον η ανάγκη και το καθήκον της διπλής πάλης που τόσους αγωνιστές συσπείρωσε στις γραμμές τους, αυτή της ανεξαρτησίας και αυτή του ταξικού αγώνα απέναντι στο κεφάλαιο.

Είναι αλήθεια ότι τα αίτια της βαθιάς αυτής στροφής είναι δυσδιάκριτα. Τα καθιστά δυσδιάκριτα αφενός η υπερεπαναστατική φρασεολογία και η ιδεολογική καθαρότητα με την οποία επιχειρείται να ενδυθεί αυτή η προσέγγιση και αφετέρου η επίμονη σιωπή για τα τεκμήρια και τα γεγονότα που δεν «βολεύουν». Πάνω απ' όλα, όμως, η -τάχα ιστορική - επισημονική- κατασκευή του ΚΚΕ, που απαλλάσσει τις ΗΠΑ, είναι πολιτικά έωλη και αστήριχτη. Δεν απαντά στο βασικό ερώτημα πώς μπόρεσαν μεσαιόι αξιωματικοί (χωρίς στρατηγούς), κόντρα στο βασιλιά, κόντρα σε όλα τα αστικά κόμματα, να κάνουν το πραξικόπημα και να κρατήσουν μια χούντα για 7 χρόνια. Και όλα αυτά χωρίς καν την έγκριση των ΗΠΑ. Και, κυρίως, αν ως υπόθεση εργασίας υιοθετήσουμε την εκδοχή του ΚΚΕ, δεν απαντά στο γιατί, με ποιους στόχους και για λογαριασμό ποιων «επιχειρηματικών ομίλων», συμφερόντων και επιδιώξεων την έκαναν.

Όσο για την... υπερεπαναστατική προσέγγιση, αθώνει τελικά και τα αστικά κόμματα που λόγω της εξάρτησής τους και με την εξάρτησή τους έστρωσαν το δρόμο από κάθε άποψη στο αμερικανικό πραξικόπημα και ενώ το έβλεπαν να έρχεται αδρανούνταν λόγω θέσης και φύσης. Αλλά αθώνει

και την ντόπια άρχουσα τάξη που θησαύρισε με τις πλάτες της χούντας και τα μέτρα που αυτή πήρε. Εξάλλου, αυτή ακριβώς είναι γενικά η σχέση εξάρτησης. Η άρχουσα τάξη την υπηρετεί, γιατί με τις πλάτες των προστατών της έχει την εξουσία και παράλληλα θησαυρίζει σε βάρος της εργατικής τάξης και του λαού. Μήπως αυτό δεν έγινε και με τα μνημόνια; Είναι άθλια διαστρέβλωση της πραγματικότητας ότι η θέση μας για την εξάρτηση -η δική μας κι όχι αυτή που είχε το ΚΚΕ παλιότερα -αθώνει με τη θέση του ΚΚΕ. Και τα αποκαλυπτήρια γίνονται όταν κανείς παρατηρήσει προσεκτικά τη σημερινή εικόνα.

Υπερεπαναστατική θέση ή δεξιός αναθεωρητισμός;

Το ΚΚΕ γνωρίζει καλά ότι ένας από τους βασικούς όρους που πρέπει να ικανοποιήσει προκειμένου να αναγνωριστεί (ακόμα περισσότερο) ως υπεύθυνος συνμιλητής του συστήματος είναι να μην αμφισβητεί τα ξένα αφεντικά και την εξάρτηση. Για να συμμορφωθεί με τον όρο αυτό, δεν διστάζει να προχωρήσει σε δεξιά αναθεώρηση της Ιστορίας, επιχειρώντας να προσαρμόσει (ή να βιάσει) την πραγματικότητα ώστε να «χωρέσει» στην επιδίωξή του. Τώρα που κρίνει ότι με την «ασφάλεια» των 50 χρόνων και τις πλάτες του συστήματος θα μπορέσει να πλήξει ακόμα πιο αποφασιστικά τα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα του λαού μας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι θέσεις του ΚΚΕ έχουν σοβαρότατες επιπτώσεις όχι μόνο σε θεωρητικό επίπεδο αλλά και σε επίπεδο πολιτικό, συνδικαλιστικό, κινηματικό. Σε μια περίοδο που η χώρα έχει μετατραπεί σε μια τεράστια βάση, που η Ε.Ε. και οι ΗΠΑ υπαγορεύουν πολιτικές και συνδιαμορφώνουν προϋπολογισμούς, που τεράστια ποσά ξοδεύονται σε αγορά στρατιωτικού εξοπλισμού, που καθημερινά κυβέρνηση και αστική τάξη δίνουν τα διαπιστευτήριά τους σε ντόπια και ξένα αφεντικά, που σπεύδουν να στείλουν στρατιωτική βοήθεια στην Ουκρανία και συμμετέχουν με πολεμικά πλοία σε «αμυντικές» αποστολές της ΕΕ στην Ερυθρά θάλασσα, η «επαναστατική καθαρότητα» του ΚΚΕ εκφράζεται στην πράξη με την κατάθεση προτάσεων νόμου στη Βουλή και τον «αγώνα» για μια καλή εκπροσώπηση στο επόμενο Ευρωκοινοβούλιο.

Πόσο απέχει από τον ΣΥΡΙΖΑ που το 2014 διέγραψε τη φράση για την «αμερικανική κίνηση χούντα» από την εφετιεακή του ανακοίνωση; Από τους παράγοντες του συστήματος που ομνύουν στο όνομα και στα συμφέροντα ΗΠΑ, ΕΕ, NATO, αλλά μιλάνε με συγκίνηση για το... μήνυμα του Πολυτεχνείου; Με όποιο αφήγημα κι αν εμφανίζεται κάθε φορά, τελικά το

ΚΚΕ τον ίδιο στόχο υπηρετεί: Να μείνει στο απυρόβλητο το θεμέλιο της αστικής κυριαρχίας - εξουσίας στη χώρα. Αυτή τη γραμμή είχε στην εξέγερση του Πολυτεχνείου. Αυτή τη γραμμή έχει και τώρα. Η γραμμή της εκθρόνισης στην κατάληψη και της απαγκίστρωσης από αυτήν αλλά και της πολεμικής στα αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα (ως προωθημένα) βρίσκει την «ωριμότητά» της στη σημερινή γραμμή: «Ο αντιιμπεριαλισμός ήταν λάθος». Πρόκειται για την ίδια κατεύθυνση με άλλο περιτύλιγμα.

Δεν είναι η πρώτη φορά που το ΚΚΕ «διορθώνει» το λαό. Το λαό που για μισό αιώνα βγαίνει στους δρόμους κάθε 17 Νοέμβρη συμμετέχοντας σε μεγάλες συγκεντρώσεις και πορείες προς την αμερικανική πρεσβεία. Επειδή δεν ξχνάει ποιοι είναι οι φονιάδες των λαών και ποιοι αυτοί που λευτέρωσαν το χώμα που πατάει. Ας ρωτήσουμε λοιπόν τους αναθεωρητές του ΚΚΕ: Υπάρχει σήμερα ανάγκη συγκρότησης κινήματος ενάντια στον πόλεμο και στον ιμπεριαλισμό; Έχει νόημα να ζητάμε να φύγουν οι βάσεις; Να συγκροτηθεί η πάλη της εργατικής τάξης και του λαού και στους στόχους για έξοδο από ΕΕ και NATO; Η ολομέτωπη επίθεση στα δικαιώματα του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, που αυτές τις μέρες έβγαλε στο δρόμο τους φοιτητές, τους μαθητές και τους αγρότες, σχετίζεται ή όχι με τους σχεδιασμούς της ΕΕ, του ΟΟΣΑ, των ΗΠΑ και την υποταγή της αστικής τάξης στις απαιτήσεις τους; Έχει εν τέλει νόημα να πορευόμαστε κάθε χρόνο στην αμερικανική πρεσβεία; (Η μήπως μια πορεία στα γραφεία του ΣΕΒ θα εξυπηρετήσει καλύτερα την ταξική αντικαπιταλιστική καθαρότητα που πρεσβεύουν;)

Για μας η απάντηση είναι παραπάνω από προφανής. Η αντιιμπεριαλιστική πάλη είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα του λαού και της νεολαίας και αποτελεί κόκκινο πανί όχι μόνο για τους ιμπεριαλιστές αλλά και για την ντόπια αστική τάξη που τους υπηρετεί και για κάθε φερέφωνο του συστήματος. Όχι, δεν έκαναν λάθος οι αγωνιστές του Πολυτεχνείου. Ούτε όσοι, κάθε 17 Νοέμβρη, με υψωμένες γροθιές και αταλάντευτη συνέπεια γεμίζουν τους δρόμους και πορεύονται προς τη μεγαλύτερη γιάφκα τρομοκρατών. Σε καιρούς δύσκολους, σε συνθήκες σιωπής, σε συνθήκες ηττοπάθειας, σε συνθήκες σχεδόν ολοκληρωτικού συμβιβασμού ποικιλώνυμων ηγεσιών, ο αγώνας ενάντια στον ιμπεριαλισμό, καρφί στην καρδιά του συστήματος, εξακολουθεί να αποτελεί βασικό καθήκον της αριστεράς.

video 1:
<https://youtu.be/1wtznchcsSs>
 video 2:
<https://youtu.be/LRWfLQmOfM>

σχολία

Κατάσχεση

Στην κατάσχεση των σκληρών δίσκων με τα πρωτότυπα ηχητικά το βράδυ της σιδηροδρομικής τραγωδίας των Τεμπών προχώρησαν χθες στα γραφεία του ΟΣΕ οι αστυνομικοί, έπειτα από παραγγελία του Εφέτη Ανακριτή, Σωτ. Μπακαϊμή. Να γίνει σίγουρο ότι θα καταστραφούν.

Στην περίφημη σκηνή του λιθοβολισμού στην απολαυστική ταινία των Μόντι Πάιθον «Ζωή του Μπράιαν», γίνεται στόχος λιθοβολισμού όποιος προφέρει το όνομα του Κυρίου, σύμφωνα με την 3η εντολή του Μωυσή. Από αυτόν τον κανόνα δεν γλιτώνει ούτε ο υπεύθυνος ιερέας του λιθοβολισμού, που λιθοβολείται όταν λέει την «επίμαχη λέξη» σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να ορίσει... κανόνες λιθοβολισμού σε ένα πλήθος αντρών και μασκαρεμένων σε άντρες γυναικών, που ήρθε έτοιμο για να λιθοβολήσει.

Στην εποχή του «σύγχρονου Μωυσή», όπως έχρισαν εν έτει 2020 τον Κυρ. Μητσοτάκη τα «ιερά φιλοκυβερνητικά ευαγγέλια» (και αναβάθμισαν σε «Μεσσία» το 2023), ένα επίλεκτο «σώμα λιθοβολισμού» μισθώνεται αδρά στους ηλεκτρονικούς και έντυπους «ναούς της ενημέρωσης», έτοιμο να πετροβολήσει όποιον τολμήσει να βάλει στο στόμα του τον πρωθυπουργό ή τα «εννέα τάγματα των αγγέλων» του (κυβερνητικούς εκπρόσωπους και βουλευτές, προϊστάμενους και διευθυντές, σύμβουλους και αξιολογητές, δικαστές, εισαγγελείς και «μπάτσους»). Ιδιαίτερα η τελευταία λέξη («μπάτσος») απαγορεύεται και όποιος την εκφέρει λιθοβολείται. Γιατί είναι το νέο όνομα του «Κυρίου» σε εποχές αστυνομοκρατίας, σύμφωνα με την 3η εντολή του δόγματος «νόμος και τάξη». Και θα έπρεπε ο «βλάσφημος παραβάτης» να συλληφθεί και να διωχθεί, όπως συμβαίνει σε πλήθος εργαζόμενων, εκπαιδευτικών και φοιτητών που παραβιάζουν τους «ιερούς νόμους» του θεόσταλτου πρωθυπουργού, της θεόσταλτης κυβέρνησης ενός «επί Γης» θεόσταλτου συστήματος. Τυχάνει, ωστόσο, ο «βλάσφημος παραβάτης» να είναι ο δήμαρχος Αθηναίων, Χάρης Δούκας, οπότε ίσως να... αρκεί ένας λιθοβολισμός.

Γνωστός παλιάτσος της «his master's Voice» δημοσιογραφίας τα έβαλε, λοιπόν, με τον Χ. Δούκα, γιατί χρησιμοποίησε τη λέξη «μπάτσος», που ως ενήλικος άνθρωπος της εξουσίας και φυλασσομένος από αστυνομικούς δεν δικαιούται να «βλασφημεί επί ματαίω». Βέβαια, ούτε «επί μα-

Όπλο I

«Φανταστείτε ο φρουρός που ήταν στο τμήμα να είχε βγάλει το όπλο του πριν ο δράστης μαχαιρώσει την άτυχη γυναίκα και να τον είχε πυροβολήσει. Πιθανότατα σήμερα θα μιλούσε η αντιπολίτευση για ακραία αστυνομική βία, θα είχε προφυλακιστεί ο αστυνομικός και θα κινδύνευε να περάσει τη ζωή του στη φυλακή», είπε ο Νότης Μηταράκης για τη γυναικοκτονία έξω από το Α.Τ. Αγίων Αναργύρων. Θα είχε σκοτωθεί από σφαίρα η κοπέλα.

Όπλο II

Ο Νότης Μηταράκης στη συνέχεια προχώρησε και σε ανάρτηση του αποσπάσματος της συνέντευξής του, γράφοντας πως «Πρέπει να ξαναδοούμε τους κανόνες εμπλοκής για τη χρήση όπλων από τους αστυνομικούς». Να φέρουν και μαχαίρι.

Ταξί

Όταν η κοπέλα ζήτησε περιπολικό για να τη συνοδεύσει μέχρι το σπίτι της, ο αστυνομικός της Άμεσης Δράσης απάντησε: «Κυρία μου, το περιπολικό δεν είναι ταξί». Από χρηματαποστολή και πάνω.

Βάσανα I

Ο πρώην βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας, Μαντούβαλος, ανέφερε ότι «δεν γίνεται να βασανίζεται εκείνος ο πρωθυπουργός, να κάνει χίλια πράγματα και να του χαλάει μια στιγμή, μια δολοφονία στο αστυνομικό τμήμα. Αυτό δεν το δέχομαι». Ήταν η κακιά η στιγμή.

Βάσανα II

Ο Άδωνις Γεωργιάδης υποστήριξε: «Στην Ελλάδα ζούμε στο έξης παράδοξο: αν η αστυνομία δρα, ρωτούμε γιατί έδρασε, αν δεν δρα, γιατί δεν έδρασε. Είμαι υπέρ της πιο αυστηρής αστυνομίας, είμαι πολύ υπέρ των καμερών στους δρόμους». Να παρατηρούν και οι άλλοι εκτός από τον σκοπό.

Πρωτόκολλα

Σχετικά με το τι προβλέπεται σε τέτοια περιστατικά, ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης δήλωσε πως «όταν πηγαίνει στην αστυνομία ένα τέτοιο περιστατικό, υπάρχουν πολύ συγκεκριμένα πρωτόκολλα τα οποία ακολουθεί ένας αστυνομικός για να διαχειριστεί το περιστατικό, για τα οποία είναι εκπαιδευμένοι οι αστυνομικοί». Η παρατήρηση συμβαδίζει με τον θάνατο.

Συμβάντα

«Αυτά συμβαίνουν σε έναν πόλεμο...», δήλωσε ο Ισραηλινός πρωθυπουργός Μπέντζαμιν Νετανιάχου, παραδέχόμενος το χτύπημα στο κονβόι που μετέφερε ανθρωπιστική βοήθεια στη Λωρίδα της Γάζας. Το λένε και τα πρωτόκολλα.

Γήρας

Σε μείωση του ορίου επιστράτευσης από 27 έτη σε 25 προχώρησε ο Ουκρανός πρόεδρος, Βολοντίμιρ Ζελένκσι, καθώς οι ουκρανικές ένοπλες δυνάμεις δεν διαθέτουν επαρκή αριθμό ανδρών για να πολεμήσουν τις ρωσικές δυνάμεις εισβολής. Το NATO μεγαλώνει, μικραίνουν οι στρατιώτες.

Ενημέρωση

Το Ισραηλινό κοινοβούλιο ενέκρινε το νομοσχέδιο που επιτρέπει το προσωρινό κλείσιμο στο Ισραήλ ξένων ραδιοτηλεοπτικών σταθμών που θεωρούνται απειλή για την εθνική ασφάλεια. Μόνο Γκέμπελ Νιούζ.

Υπό διωγμό οι λέξεις

ταίω βλασφήμηση», ούτε «κακή χρήση» του ονόματος του «Κυρίου» (της λέξης «μπάτσος», δηλαδή), έκανε ο δήμαρχος του... Κυρίου. Απλώς, απάντησε αυθόρμητα με το «είδατε εδώ γκλοπ μπάτσου;» σε διαμαρτυρούμενους πολίτες, που μάλλον απόρησαν που δεν είδαν ούτε μπάτσους, ούτε γκλοπ, κατά την κυβερνητική συνήθεια. Ωστόσο, το κακό είχε γίνει. Έπαθε, δηλαδή, ο δήμαρχος ό,τι έπαθε ο «αρχιλιθοβολιστής» στην ταινία των Μόντι Πάιθον.

Το προπατορικό αμάρτημα, βέβαια, του δημάρχου είναι άλλο. Είναι ότι δέχτηκε διαμαρτυρούμενους... συμμορίτες, αντί να καλέσει αμέσως την αστυνομία. Και, βέβαια, ενόχλησε τον «free press κωμικό» η ακύρωση προστίμων για αφισοκόλληση, όπως αυτό που είχε επιβληθεί από την προηγούμενη δημοτική αρχή στο ΚΚΕ(μ-λ) και ακυρώθηκε, μετά από πολύμηνο αγώνα, αξίας 5.400 ευρώ για προεκλογικές αφίσες. Λέμε και εμείς «μπράβο του» στον «free press κωμικό», συμπληρώνοντας τα «μπράβο» που συνηθίζει να δίνει στον εαυτό στο τέλος κάθε άρθρου. Γιατί αυτά τα 5.400 ευρώ που «χάρισε» ο δήμαρχος, θα μπορούσαν κάλλιστα να δοθούν στην «free press» δημοσιογραφία, δηλαδή στον ίδιο. Για να ρυπαίνει με το αζημίωτο, να λιβανίζει την κυβέρνηση και να πετροβολάει αντικυβερνητικούς.

Πριν από όλα, όμως, ήταν θανάσιμο αμάρτημα η ανοχή που επέδειξε ο δήμαρχος στις παλαιστινιακές σημαίες, όταν ανέμιζαν στην πρωτοχρονιάτικη γιορτή, αντί να φωνάζει άμεσα μπάτσους και Μοσάντ, ώστε να τιμήσουν, όλοι μαζί, την «ιερή» σφαγή των Παλαιστινίων, σύμφωνα με το σιωνιστικό και ιμπεριαλιστικό δίκαιο.

Ο νεοφιλελεύθερος φονταμενταλισμός, που εμφανίζεται δήθεν ανεκτικός με τις λέξεις, ενώ είναι πάντα έτοιμος να λιθοβολήσει τους ανθρώπους που τις χρησιμοποιούν, ξεκινά πάντα ορκιζόμενος στις «δημοκρατικές αρχές», για να εφαρμόσει τις πιο άγριες κατασταλτικές μεθόδους. Στην εποχή της καταστολής κάθε δημοκρατικής ευαισθησίας από όπου κι αν προέρχεται, που «θυμίζει

παλαιότερες εποχές» καταδικασμένες στη συνείδηση του ακροδεξιού νεοφιλελευθερισμού, του αυταρχικού-ολοκληρωτικού κοινοβουλευτισμού (που απλά τυχαίνει να ηγείται προσώπου ο Κυρ. Μητσοτάκης), θα αντιμετωπίζεται με περισσότερη «δημοκρατία» του... «δεν κρατάμε στα χέρια μας τσεκούρια», για να ακρωτηριάζονται ανεμπόδιστα, όπως πιστεύουν, δικαιώματα και ελευθερίες. Υπό διωγμό βρίσκονται και οι λέξεις. Πέρα από το «μπάτσος» έχουμε: συλλογικότητα, διαδήλωση, κατάληψη, σωματείο, αντίσταση, απεργία, δικαιώματα, ελευθερίες, σταθερή εργασία, δωρεάν υγεία και παιδεία, αλληλεγγύη (στην Παλαιστίνη, στους διωκόμενους, στους απεργούς) κ.λπ. κ.λπ.

Φυσικά, δίπλα στο «σοβαρό» πρόσωπο της εξουσίας, θα βρίσκονται πάντα και οι κυνικά γελοίοι, που θα καταλαμβάνουν τις «υπεύθυνες θέσεις», οι οσφυοκάμπτες και θρασυδειλοί από πεποίθηση, τα παράσιτα που παριστάνουν τους δουλευταράδες, αυτοί που τα βάζουν πάντα με τους «αδύναμους» (τους πρόσφυγες και μετανάστες), με αυτούς που έχουν ή διεκδικούν δικαιώματα (τους απεργούς, τους διαδηλωτές, τους εργαζόμενους στο δημόσιο, τους φοιτητές, τους μαθητές της δημόσιας εκπαίδευσης) και γενικά με όποιον υψώνει φωνή απέναντι στα «αδικημένα» αφεντικά τους. Για να γαυγίζουν αυτάρεσκα, να χλευάζουν φασιστικά, να ψεύδονται ασύστολα και συνειδητά, να υπερασπίζονται το άδικο με εξυπνάδες, να σκύβουν στους «από πάνω» και να ισορροπούν ψυχολογικά όταν πατάνε τους «από κάτω».

Σε εποχές μεγάλης βαρβαρότητας, όπου το άδικο και το ψέμα ανταμείβονται καλά, ενώ παντού διώκεται το δίκιο και η αλήθεια, η αντίσταση δυσκολεύει, αλλά είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαία. Αντίσταση δεν σημαίνει «χειρότερη προοπτική» από αυτήν που θα βιώσουμε αν δεν αντισταθούμε, κι ας λένε ότι θα «πληρώσουν ακριβά» όσοι την αποτολμήσουν. Φοβούνται, γι' αυτό απειλούν. Γιατί ξέρουν τη δύναμη των λέξεων και των ανθρώπων που τις χρησιμοποιούν.

Ξεκινούν οι εργασίες για την 10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ)

Με κεντρικό σύνθημα «Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΟΔΗΓΟ ΤΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ» και σε μια πολιτική περίοδο όπου η ταξική πάλη κλιμακώνεται, τόσο διεθνώς όσο και στη χώρα μας, ξεκινούν οι εργασίες για την 10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ).

Πρόκειται για μια κρίσιμη περίοδο, όπου οι ιμπεριαλιστικές συγκρούσεις αναδεικνύουν τη βαρβαρότητα ενάντια στους λαούς που χαρακτηρίζει το καπιταλιστικό σύστημα. Τα ανθρωποσφαγεία σε Ουκρανία και Γάζα (αλλά και σε άλλες, καθόλου μικρότερες, αλλά συνειδητά εκτοπισμένες από την δημοσιότητα συγκρούσεις) τείνουν να εμπεδωθούν ως καθημερινότητα και μάλιστα με τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία να αναφέρονται ανοιχτά και ωμά στον κίνδυνο ενός νέου γενικευμένου πολέμου.

Αυτή η βαρβαρότητα προϋποθέτει και συνυπάρχει με την επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης, αλλά και των εργαζόμενων γενικότερα. Επίθεση που έχει πάρει τον χαρακτήρα μιας βίαιης ταξικής λαίλαπας εκ μέρους των καπιταλιστών, με στόχο την πλήρη αποδιοργάνωση της εργατικής τάξης, την υποταγή της χωρίς αντίσταση στις επιδιώξεις του κεφάλαιου και με στόχο τη διαγραφή του οραματός της για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, για μια κοινωνία σοσιαλιστική.

Και μόνο η διαπίστωση ότι το 10% των πλουσίων στη χώρα κατέχει πάνω από το μισό του πλούτου της, δείχνει την άβυσσο που χωρίζει τους δύο κόσμους σε αυτήν την κοινωνία.

Την ίδια ώρα ξεσπούν όλο και δυνατότερες εστίες αντίστασης απέναντι στην εκμετάλλευση, στον πόλεμο, αλλά και στην κοινωνική σαπίλα που αυτό το σύστημα αναδύει με την πολιτική του. Αγώνες ενάντια σε εγκλήματα όπως τα Τέμπη οι πνιγμοί μεταναστών με σαπιοκάραβα, η βία κατά των γυναικών και όσων “διαφέρουν” από τα επίσημα συστημικά πρότυπα. Αγώνες ενάντια στην κρατική καταστολή σε βάρος όποιου αγωνίζεται και αντιστέκεται.

Ήδη έχουν ολοκληρωθεί τα κείμενα εισήγησης του Κ.Ο. που θα αποτελέσουν αντικείμενο συζήτησης στο εσωτερικό της Οργάνωσης. Μέσα από τα φύλλα της ΠΣ και την ιστοσελίδα της Οργάνωσης (www.kkemi.gr) ξεκινά η δημοσίευσή τους, ώστε να μπορέσουν οι συναγωνιστές και οι φίλοι της Οργάνωσης να τα μελετήσουν και να συμμετάσχουν στην ανταλλαγή απόψεων. Με τη δημοσίευσή τους ανοίγει και ειδική **στήλη διαλόγου** στην ιστοσελίδα της Οργάνωσης όπου θα αναρτώνται τα κείμενα που θα στέλνονται. Τα κείμενα αυτά θα πρέπει να είναι έως 1.500 λέξεις και να έχουν σταλεί έως μία εβδομάδα μετά τη δημοσίευση του τελευταίου εισηγητικού κειμένου.

Παράλληλα έχει ξεκινήσει και **οικονομική καμπάνια** της Οργάνωσης για τη 10η Συνδιάσκεψη, με κουπόνια που διαθέτουν τα μέλη της οργάνωσης.

Καλούμε κάθε αγωνιστή που στήριξε της δράση μας και βρεθήκαμε μαζί στους αγώνες που ξέσπασαν όλα αυτά τα χρόνια ή γνώρισε τις απόψεις μας από τα υλικά μας, τις παρεμβάσεις μας, τις εκλογικές μας προσπάθειες, να μελετήσει τις απόψεις αυτής της οργάνωσης που η συνεχής παρουσία της στην ταξική πάλη της χώρας μετράει πολλές δεκαετίες. Με την αντιπαράθεσή της στο ρεφορμισμό, τις εκλογικές αυταπάτες και την ταξική συνδιαλλαγή να είναι ανοιχτή και σταθερή, συμβάλλοντας στο να αντιπαλευτεί το κλίμα της ηττοπάθειας, του εφησυχασμού και του ακολουθητισμού πίσω από δήθεν αριστερές κυβερνήσεις και αταξικές πασιφιστικές διακηρύξεις περί παγκοσμιοποίησης και «δικαιοσύνης». Με την υπεράσπιση και προώθηση των επαναστατικών κομμουνιστικών ιδεών, του αγώνα για Ανεξαρτησία και Σοσιαλισμό.

Ζητάμε την οικονομική σας ενίσχυση γιατί πρέπει να μπορεί να προβάλλεται η κομμουνιστική κατεύθυνση στην κοινωνία και τους αγώνες, γιατί αυτοί είναι οι μόνοι πόροι στους οποίους στηριζόμαστε, μακριά από τον κρατικό κορβανά.

ΜΕΡΟΣ Α΄

Αποτίμηση και συμπεράσματα για την πορεία μας από το 1982

1. Μέσα από το κείμενο αυτό που καταθέτει, το ΚΟ προσπαθεί να εκτιμήσει την πορεία και τα πεπραγμένα της Οργάνωσης του νέου ΚΚΕ(μ-λ) μετά από την ολοκλήρωση μιας πορείας 4 δεκαετιών από τότε που η μειοψηφία της ΚΕ του προηγούμενου ΚΚΕ(μ-λ) πήρε την απόφαση, μπροστά στη διαλυτική περίοδο που προηγήθηκε και ακολούθησε τη διεξαγωγή του 2ου συνέδριου του κόμματος, να ανασυγκροτήσει το δυναμικό που επέμεινε στη συνέχιση της πάλης του σε κομμουνιστική κατεύθυνση, με ζωντανή και μαχητική παρουσία στην ταξική πάλη της χώρας.

Είναι προφανές ότι δεν επιδιώκεται μια ολοκληρωμένη αναλυτική και ιστορική αναδρομή και απολογισμός, αφού γι' αυτά υπάρχουν εκτεταμένοι απολογισμοί στις προηγούμενες συνδιασκέψεις που ακολούθησαν την ανασυγκρότηση του 1982.

Συνεπώς είναι μια εισήγηση που, κοιτώντας μπροστά, επιδιώκει να βοηθήσει –με τα πολιτικά της συμπεράσματα και τις οργανωτικές τους συνέπειες– στον προσδιορισμό των καθηκόντων και την πάλη των νεότερων γενεών, που πλέον ολοένα και περισσότερο εμπλέκονται σε αυτά τα καθήκοντα. Μια εισήγηση που στοχεύει να αναδείξει εκτιμήσεις για το αν και πόσο καταφέραμε να προσεγγίσουμε τους στόχους που τέθηκαν και κατά συνέπεια πώς πρέπει να ξεπεράσουμε τις αδυναμίες αλλά και να ενισχύσουμε τα πλεονεκτήματά μας σε αυτήν την σκληρή αντιπαράθεση με το σύστημα και τους διαχειριστές του.

2. Ήρθε ο καιρός να επικαιροποιήσουμε το ποιο είμαστε και πού στοχεύουμε. Δεν θέλουμε να αποτελέσουμε μια ακόμη συνιστώσα της Αριστεράς με κομμουνιστική κατεύθυνση και στόχευση μόνο την ενίσχυση των αντιστάσεων, αλλά να συμβάλουμε στην ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος/κόμματος και στην οικοδόμηση όρων ανατροπής. Προφανώς και οι δύο αυτές κατευθύνσεις έχουν σχέση, αλλά προϋποθέτουν άλλες ιεραρχήσεις σε τακτική και πολιτικές αναζητήσεις.

3. Τα δεδομένα πλέον έχουν αλλάξει κατά πολύ απ' όταν ξεκινήσαμε τον Ιούλη του 1982. Τότε μια οργάνωση καλέστηκε να απαντήσει στην ήττα του κομμουνιστικού κινήματος και στην παλινόρθωση που κατέκλυζε τις χώρες που υπήρξαν σοσιαλιστικές. Έπρεπε να αποδείξει ότι ήταν απαραίτητη και αναγκαία μια οργάνωση που θα επανέθετε την κομμουνιστική απάντηση/κατεύθυνση στην κοινωνία, κόντρα στις επικρατούσες τότε λογικές συμβιβασμού και ακολουθητισμού του ρεύματος της «αλλαγής» του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή την αναζήτηση «ενός πιο ανθρώπινου καπιταλισμού», την ενσωμάτωση στην «Ευρώπη των λαών». Καλέστηκε να αποδείξει την εναντίωσή της στις προσπάθειες ενσωμάτωσης στο αστικό πολιτικό πλαίσιο ως μια αποδεκτή «αριστερή» πολιτική άποψη με «σύγχρονες» προτάσεις «διεξόδου» για τους εργαζόμενους και τον λαό μέσα σε αυτό το εκμεταλλευτικό σύστημα, κάτι που φαίνεται να 'χει κυριαρχήσει στο σύνολο σχεδόν των πολιτικών οργανώσεων που αναφέρονται στην Αριστερά, κοινοβουλευτική ή στο εξωκοινοβούλιο.

Όπως αποδείχτηκε και αναμενόταν, αυτή η πορεία κόντρα στο ρεύμα κάθε άλλο παρά εύκολη είναι και κυρίως σε σχεδόν αχαρτογράφητα νερά, μιας και οι αφετηριακές θεμελιώσεις της στη μαρξιστική-λενινιστική θεωρία απαιτούσαν νέες επεξεργασίες και απαντήσεις, όχι μόνο γιατί η παλινόρθωση δεν αποτέλεσε κάποια εξαίρεση αλλά γενίκευση (ΕΣΣΔ, Κίνα, ευρωπαϊκές σοσιαλιστικές χώρες, Κούβα, Βιετνάμ, ενώ σε σύγχρονες απόπειρες –όπως στην περίπτωση του Νεπάλ– η επαναστατική εξουσία παραδόθηκε στην πρώτη αρχή των προσπαθειών της οικοδόμησης), αλλά κυρίως γιατί ο καπιταλισμός μετά τις επαναστάσεις και την παλινόρθωση αφομοίωσε τις ήττες του και επεξεργάστηκε τις απαντήσεις του στον ιδεολογικό, πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό τομέα. Διεμβόλισε τη συλλογικότητα με προβολή του ατομικισμού, διέυρνε τις κοινωνικές φτωχοποιήσεις, ενώ ταυτόχρονα βάθυνε ακόμη περισσότερο το ρήγμα ανάμεσα στους κατόχους του πλούτου και τους εκμεταλλεζόμενους, εντάσσοντας στους τελευταίους νέα τμήματα της

εργασίας, προχώρησε στη διαμόρφωση εργασιακών σχέσεων με πολλαπλές διαφοροποιήσεις μέσα σε κοινό εργασιακό χώρο, χτυπώντας τους όρους συγκρότησης της εργατικής τάξης ως τάξη για τον εαυτό της, τροποποίησε τους χρόνους εργασίας και ανάπαυσης, προχώρησε σε εξαγορά και εκφυλισμό του συνδικαλισμού, απαγορεύοντας την ταξική οργάνωση στους χώρους δουλειάς, επέβαλε την προώθηση των κομμάτων-μεσσία, διεύρυνε τον εκφυλισμό της εκπροσώπησης με εκλογικές διαδικασίες ανάθεσης μακριά από ιδεολογίες και ταξικές αναφορές. Η ιδεολογική χειραγώγηση των μαζών μέσω νέων μορφών επικοινωνίας στοχεύει στην αποπολιτικοποίηση και τον αντικομμουνισμό, στην εμπέδωση στις συνειδήσεις των καταπιεζόμενων του ανέφικτου ενός άλλου κοινωνικού συστήματος, αξιοποιώντας τα ιδεολογικά και πολιτικά πεπραγμένα του ρεφορμισμού, κακοποιώντας την ιστορία και τους ταξικούς αγώνες. Επαναδραστηριοποίησε το νεοφασιστικό του οπλοστάσιο και κλιμάκωσε την καταστολή (αστυνομική, δικαστική) σε ανώτερο επίπεδο βλέποντας τις αντιστάσεις που εμφανίζονται. Οδήγησε το σύστημα σε αυτό που ονομάζουμε ρεβάνς απέναντι σε ό,τι προοδευτικό παρήγαγαν οι ταξικοί αγώνες και οι κοινωνικές εξεγέρσεις αλλά κυρίως το κομμουνιστικό κίνημα.

Είναι φανερό λοιπόν ότι τόσο τα πολιτικά όσο και τα οργανωτικά δεδομένα έχουν τροποποιηθεί και συνεπώς οφείλουμε να επεξεργαστούμε νέες απαντήσεις για τη –μεσοπρόθεσμη τουλάχιστον– πορεία της Οργάνωσης.

Η πορεία μας

4. Η οργάνωσή μας, το ΚΚΕ(μ-λ), έχει βαθιές τις ρίζες της στο εργατικό-κομμουνιστικό κίνημα της χώρας μας και στο διεθνές επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα. Αποτελεί γέννημα της πάλης των κομμουνιστών στις εξορίες και την πολιτική προσφυγιά ενάντια στον ρεβιζιονισμό και την καπιταλιστική παλινόρθωση στην πρώτη χώρα του σοσιαλισμού. Ενάντια στην μετατροπή του ΚΚΕ από κόμμα επαναστατικό σε κόμμα ρεβιζιονιστικό-ρεφορμιστικό, υποταγμένο στην αστική νομιμότητα, απολογητή της ταξικής συνεργασίας, ουρά των αστικών πολιτικών δυνάμεων.

Είμαστε κομμάτι του μαρξιστικού-λενινιστικού ρεύματος που σήκωσε την κόκκινη σημαία της επαναστατικής προοπτικής και αναπτύχθηκε ορμητικά στις δεκαετίες του 1960-1970, με επικεφαλής το ΚΚ Κίνας και το ΚΕ Αλβανίας, δίνοντας νέα ώθηση

στην πάλη της εργατικής τάξης και των λαών για κοινωνική απελευθέρωση και ανεξαρτησία.

Από την άλλη μεριά, όμως, ήρθαμε αντιμέτωποι με τις επιπτώσεις της οπισθοχώρησης της επαναστατικής πλημμυρίδας που έφερε η κυριαρχία του ρεβιζιονισμού στο κομμουνιστικό κίνημα και η καπιταλιστική παλινόρθωση στην ΕΣΣΔ και τις Λαϊκές Δημοκρατίες. Κουβαλάμε και εμείς το βάρος της υποχώρησης και της ήττας του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος, των αδιεξόδων και της κρίσης που ξέσπασε στις γραμμές του, της πολιτικής και οργανωτικής αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης και των μετώπων πάλης των λαών.

5. Το 1982 αποφασίσαμε να πάμε κόντρα στο ρεύμα του «αντικειμενικά κανονικού» που καλούσε τους κομμουνιστές σε ακόμα μία υποχώρηση μεγάλου βάθους –ιδεολογικά, πολιτικά, οργανωτικά– και σε υποταγή στους καταθλιπτικούς ταξικούς-πολιτικούς συσχετισμούς, στο όνομα ενός «νέου πνεύματος». Ενός «νέου πνεύματος» αγνωστικισμού και απελπισίας, που ήθελε να υποκαταστήσει την κομμουνιστική οργάνωση με ομίλους μελέτης και υποταγής στον ρεφορμισμό και τη σοσιαλδημοκρατία, καθώς έτσι θα «κολυμπούσαμε μέσα στον κόσμο».

Αποφασίσαμε να πάμε κόντρα σε «θεούς και δαίμονες» με τη Συνδιάσκεψη της Ανασυγκρότησης του ΚΚΕ(μ-λ) τον Ιούνιο του 1982 και να διαψεύσουμε, με την πορεία μας, όλους τους τότε «προφήτες» που μας έδιναν ζωή μόλις έξι μηνών.

Έχουμε αναλάβει ένα βαρύ φορτίο και υπηρετούμε έναν μεγάλο στόχο, να συμβάλλουμε στην ανασυγκρότηση του εργατικού, επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας. Να ξανακάνουμε την Επανάσταση για την κοινωνική απελευθέρωση, την Ανεξαρτησία και τον Σοσιαλισμό υπόθεση της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών.

6. Σε αυτά τα 40 και πλέον χρόνια της πορείας μας βρεθήκαμε αντιμέτωποι με σοβαρές προκλήσεις, περάσαμε από δυσκολίες και συμπληγάδες. Πολλές φορές πορευτήκαμε μόνοι μας σε δύσβατο έδαφος και άλλες με συντρόφους και συναγωνιστές, από διαφορετικές αριστερές οργανώσεις, προσπαθώντας να ανοίξουμε τον «δικό μας δρόμο», της οικοδόμησης του εργατικού-λαϊκού κινήματος σε αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική-αντισυνδικαριστική κατεύθυνση. Για την οικοδόμηση του Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης, στην προοπτική της Αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστή-

ματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Είμαστε περήφανοι γι' αυτήν τη σαραντάχρονη πορεία μας – με τα θετικά και τα αρνητικά της, με τα πάνω της και τα κάτω της – γιατί έχουμε ακλόνητη την πεποίθηση ότι έχουμε συμβάλει αποφασιστικά να μείνει ανοικτός ο δρόμος της επαναστατικής κομμουνιστικής υπόθεσης στη χώρα μας. Και φιλοδοξούμε να πάμε παραπέρα, να οικοδομήσουμε μια μαζική επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση, με στενούς δεσμούς με την εργατική τάξη και τον λαό, που θα αποτελέσει κορμό για την ανασύσταση του Κομμουνιστικού Κόμματος στη χώρα μας, του βασικού «κινητήρα» της επαναστατικής κατεύθυνσης. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι απαιτήσεις αυτού του στόχου είναι μεγάλες και δύσκολες, προϋποθέτουν συνειδητή στράτευση και πολλή προσπάθεια, ανάληψη ευθύνης και μαχητικό πνεύμα.

Η αποτίμηση των 42 χρόνων μπορεί να αποτελέσει ένα σημαντικό βήμα σε αυτήν την κατεύθυνση της «Μεγάλης Πορείας» που έχουμε επιλέξει να διανύσουμε.

I. ΝΑ ΚΟΙΤΑΞΟΥΜΕ ΜΕ ΘΑΡΡΟΣ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΙΕΣ ΜΑΣ

7. Οι απολογισμοί, συνήθως, επιμένουν στις αδυναμίες και τα αρνητικά στοιχεία της πορείας της πολιτικής δράσης, των αναλύσεων και των εκτιμήσεων της Οργάνωσης, με στόχο την αντιμετώπισή τους και τη διόρθωσή τους. Με όπλο την κριτική και την αυτοκριτική, μία κομμουνιστική οργάνωση έχει καθήκον να αντιμετωπίζει τα λάθη και τις αδυναμίες της για να μπορέσει να ανταποκριθεί στους πολιτικούς στόχους που έχει βάλει, τόσο τους άμεσους όσο και τους απώτερους.

Αν τα παραπάνω ισχύουν γενικά, αποκτούν μεγαλύτερη σημασία και μας θέτουν το ιδιαίτερα κρίσιμο ζήτημα να ανταποκριθούμε στο καθήκον της αποτίμησης μίας ολόκληρης πορείας 42 χρόνων. Από αυτήν την άποψη οφείλουμε να δούμε αυτήν την πορεία με θάρρος και αποφασιστικότητα, με συντροφικότητα και επαναστατική αντίληψη, με αίσθηση της πολιτικής ευθύνης που έχουμε αναλάβει, τόσο συλλογικά όσο και ατομικά ο κάθε σύντροφος και συντρόφισσα, στην υπόθεση της οικοδόμησης επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, για την κοινωνική απελευθέρωση από τα δεσμά του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού, για την οικοδόμηση μίας νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

8. Ένα σημαντικό ερώτημα που καλούμαστε να απαντήσουμε είναι η αναντιστοιχία που παρουσιάζεται ανάμεσα στις γενικά σωστές πολιτικές μας εκτιμήσεις και αναλύσεις, τόσο για τις διεθνείς εξελίξεις όσο και αυτές για τη χώρα μας, και τη σχετικά μικρή οργανωτική ανάπτυξή μας. Ακόμα περισσότερο, θα προσθέταμε ότι η ολόπλευρη συμμετοχή μας στην ταξική πάλη, με παρουσία σε όλους τους μικρούς και μεγάλους αγώνες της εργατικής τάξης, του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, δεν αντιστοιχεί με τη μικρή σύνδεσή μας με τους χώρους αυτούς. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό συνδέεται άμεσα και με την απάντηση στο ερώτημα του πώς θα καταφέρει να αναπτυχθεί στη σημερινή εποχή μια μαζική επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση που θα μπορέσει να παίξει σημαντικό ρόλο και να επηρεάσει το εργατικό λαϊκό κίνημα.

9. Στο επίκεντρο των εκτιμήσεων που πρέπει να κάνουμε είναι επίσης η αντίφαση ανάμεσα στο τι χρειάζεται και στο τι μπορούμε. Οι υποκειμενικές και αντικειμενικές συνθήκες παράγουν διαφορετικές εκτιμήσεις και αποκλίσεις για το τι μπορούμε. Οφείλουμε να επιδιώξουμε την ενιαιοποίηση της Οργάνωσης στο ζήτημα αυτό, στη βάση της κεντρικής κατεύθυνσής μας, του ρόλου που θέλουμε να αναλάβουμε για την εκ νέου οικοδόμηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος. Πρέπει να ενισχύσουμε το διαθέσιμο στελεχικό δυναμικό. Πρέπει να γίνουν τομές και να σπάσουν αδράνειες ώστε να εμπνέουν με το πολιτικό τους κριτήριο αλλά και την αποφασιστικότητά τους σε αυτό το βαρύ καθήκον, την εμπιστοσύνη στις δυνατότητες αυτής της Οργάνωσης στο σύνολο των μελών της και τον κόσμο που την πλαισιώνει.

Συνεπώς, οι απαντήσεις σε αυτές τις απαιτήσεις πρέπει να αναζητηθούν στη μέχρι τώρα πορεία μας, από το ξεκίνημά της μέχρι τα σήμερα, μέσα στο δοσμένο πολιτικό-ταξικό πλαίσιο, με τα ζητήματα που βρεθήκαμε απέναντι και πώς σταθήκαμε ως Οργάνωση.

A. Η περίοδος της κρίσης, του αγνωστικισμού και του λικβινταρισμού

10. Από τα μέσα της δεκαετίας του 1970, και παρά τις νίκες των λαών της Ινδοκίνας (Βιετνάμ, Καμπότζη, Λάος), το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα διεθνώς μπαίνει σε μία περίοδο κρίσης που σημαδεύεται από την κυριαρχία στη Λ.Δ. της Κίνας δεξιών

δυνάμεων υπό την ηγεσία του Τενγκ Χσιάο Πινγκ, κλείνοντας έτσι τον επαναστατικό κύκλο που είχε ανοίξει η Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση, η οποία υπήρξε ο τροφοδότης της πάλης ενάντια στον ρεβιζιονισμό, τόσο του επαναστατικού κινήματος μέσα στην Κίνα όσο και σε διεθνές επίπεδο. Η πολιτική κυριαρχία των ρεβιζιονιστών στο ΚΚ Κίνας και η πολεμική που άσκησε το Κόμμα Εργασίας της Αλβανίας ενάντια στην αντι-μαρξιστική «θεωρία των τριών κόσμων», την οποία όμως συνέδεσε με πολεμική ενάντια στον Μάο Τσε Τουνγκ, έφεραν μεγάλη σύγχυση και διασπάσεις στους κόλπους του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος, οδηγώντας το σε μία περίοδο σοβαρής κρίσης προσανατολισμού και διαλυτικής πορείας. Μέσα στις συνθήκες αυτές η καθοδήγηση του «παλιού» ΚΚΕ(μ-λ) κινείται γενικά με σωστές κατευθύνσεις, απορρίπτει τη «θεωρία των τριών κόσμων», αλλά ταυτόχρονα απορρίπτει και την απαξίωση του Μάο από τον Ενβέρ Χότζα. Υπερασπίζεται την ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος και μπαίνουν οι βάσεις για την αναζήτηση των λαθών και των αδυναμιών του. Ταυτόχρονα, με βασική αρχή «να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις», δίνεται ιδιαίτερο βάρος στη σύνδεση με τον εργαζόμενο λαό και τους αγώνες του. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα η πορεία του κόμματος να είναι ανοδική τόσο σε πολιτικό-οργανωτικό επίπεδο όσο και στην αντιμετώπιση σοβαρών ιδεολογικών ζητημάτων. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι εκείνη την περίοδο το κόμμα έχει σημαντική παρουσία στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, μεγάλη παρουσία στο φοιτητικό, σπουδαστικό και μαθητικό κίνημα, και μαζικές οργανώσεις στις περισσότερες πόλεις της χώρας. Μάλιστα, η επιρροή του είναι ισχυρή στη βάση των ρεβιζιονιστών και ιδιαίτερα του ΚΚΕ, αλλά και άλλων οργανώσεων, με αποτέλεσμα να κερδίζει συνεχώς αγωνιστές από αυτούς τους χώρους.

11. Η πορεία αυτή ανακόπτεται από την πίεση που δημιουργούν τα ζητήματα της πορείας του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος μέσα στις συνθήκες της παλινόρθωσης στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες και την ήττα του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος σε διεθνές επίπεδο. Οι εξελίξεις στη χώρα, με την επέλαση της σοσιαλδημοκρατικής «αλλαγής» του ΠΑΣΟΚ, επιτείνουν τα προβλήματα και δημιουργούν ισχυρές πιέσεις για απαντήσεις στις νέες συνθήκες. Η προκήρυξη του 2^{ου} Συνεδρίου του ΚΚΕ(μ-λ) και οι θέσεις που διατυπώνονται στις εισηγήσεις της ΚΕ δημιουργούν ένα κλίμα αισιοδοξίας ότι μπορούμε να περάσουμε

τις συμπληγάδες και να προχωρήσουμε σε έναν δύσκολο δρόμο, όπου θα συνδυάζεται η επαναστατική πολιτική παρέμβαση στις εξελίξεις ταυτόχρονα με την προσπάθεια της μελέτης και της παραγωγής θέσεων που να ανταποκρίνονται στις νέες απαιτητικές προκλήσεις.

Ο προσυνομιλιακός διάλογος και το ίδιο το συνέδριο ανάδειξαν το μέγεθος του προβλήματος το οποίο στην ουσία του ήταν η παραίτηση –από τη μεριά της τότε καθοδήγησης– από την ανάληψη της ευθύνης για το προχώρημα της υπόθεσής μας. Αυτό έφερε ένα κύμα απογοήτευσης και αγνωστικισμού και οδηγούσε σε μαζική αποστράτευση πολλούς αγωνιστές, μέλη και στελέχη του κόμματος, ενώ ταυτόχρονα μέσα στις συνθήκες αυτές ασκούσαν σοβαρή επιρροή και «γοητεία» κάθε λογής απόψεις, από ρεφορμιστικές και σοσιαλδημοκρατικές μέχρι αναρχικές και αυτόνομες. Το «νέο πνεύμα», που κυριαρχούσε στην καθοδήγηση του κόμματος μετά το 2^ο Συνέδριο, ουσιαστικά το έσπρωχνε στη διάλυσή του σε «ομάδες μελέτης», στην παραίτηση από την πολιτική παρέμβαση στις εξελίξεις, καθώς διατυπώνονταν η άποψη ότι «οι θέσεις μας συγκρούστηκαν με την πραγματικότητα». Και φυσικά, στο κλίμα αυτό, ούτε λόγος για πολιτική λειτουργία μέσα στο πλαίσιο του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού.

Η άποψη της διάλυσης και της διάχυσης που είχε ηττηθεί μέσα στο 2^ο Συνέδριο κατάφερε να κυριαρχήσει στη συνέχεια, αφού είχε την ανοχή και την εύνοια, θα λέγαμε, μεγάλου μέρους της πρώην καθοδήγησης. Εδώ είναι ανάγκη να διευκρινίσουμε ότι δεν υποτιμάμε καθόλου τα προβλήματα και την πολυπλοκότητα των εξελίξεων εκείνης της περιόδου, τους δυσμενείς ταξικούς-πολιτικούς συσχετισμούς που είχε διαμορφώσει η παλινόρθωση του καπιταλισμού στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες και η στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς από τις μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού, με επικεφαλής ΗΠΑ-Αγγλία (Ρήγκαν-Θάτσερ). Κάθε άλλο. Αυτό όμως που είναι ασυγχώρητο είναι η **παραίτηση** από μία υπόθεση **να παρουσιάζεται ως αριστερή πολιτική στάση** και να μεθοδεύεται η παραίτηση και τελικά η υποταγή ενός ολόκληρου δυναμικού αγωνιστών, για να «δικαιωθεί» έτσι εκ του αποτελέσματος της διάλυσης στην οποία συνέβαλε.

12. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, η πρωτοβουλία πέντε μελών της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ(μ-λ) –Βασίλης Σαμαράς, Στέλιος Αγκούτογλου, Ηλίας Καμαρέτσος, Γρηγόρης Κωνσταντόπουλος, Αγκόπ

Κασπαριάν- να προτείνουν την πραγματοποίηση Συνδιάσκεψης για να ανακοπεί η πορεία διάλυσης έχει εξαιρετική σημασία και αποτελεί μία ιστορική τομή για το κομμουνιστικό κίνημα στη χώρα μας. Καθώς δεν είναι απλά η εκδήλωση μίας διαφορετικής αντίληψης για την πορεία του εργατικού, κομμουνιστικού κινήματος, αλλά η ανάληψη της ευθύνης αυτή η υπόθεση να προχωρήσει παραπέρα, όσος κόπος και δυνάμεις χρειαστούν. Ήταν η απάντηση στην παραίτηση, τον λικβινταρισμό (διάλυση) και την απογοήτευση, και ταυτόχρονα ένα προσκλητήριο νέας στράτευσης στις δύσκολες και απαιτητικές συνθήκες της εποχής.

Η πραγματοποίηση της Συνδιάσκεψης Ανασυγκρότησης του ΚΚΕ(μ-λ) τον Ιούνιο του 1982 είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία μίας «νέας» οργάνωσης, βγαλμένης από τα σπλάχνα της προηγούμενης, που διακήρυξε ότι συνεχίζει η αναγκαιότητα ύπαρξης και δράσης κομμουνιστικής οργάνωσης, στηριγμένης στις δικές της δυνάμεις και που σε σύνδεση με την ταξική πάλη θα προσπαθήσει να απαντήσει στα νέα μεγάλα ζητήματα της περιόδου. Και καθώς αυτή η υπόθεση ήταν ιδιαίτερα δύσκολη και απαιτούσε συνειδητή στράτευση, υπήρξε η δέσμευση να δίνονται, στο πλαίσιο της Οργάνωσης αλλά και γενικότερα, τα πραγματικά δεδομένα της κατάστασης έτσι ώστε οι αποφάσεις να αποτελούν συλλογική υπόθεση και να μπει φραγμός είτε στις «απογειώσεις» από την πραγματικότητα είτε σε λογικές ιδεολογικής και πολιτικής επάρκειας.

13. Κάνοντας μία αποτίμηση της πραγματοποίησης της Συνδιάσκεψης Ανασυγκρότησης, σήμερα, και με την «ασφάλεια» της χρονικής απόστασης, μπορούμε κριτικά να πούμε ότι άργησε να αποφασιστεί και να πραγματοποιηθεί σε σχέση με αυτό που συντελούνταν. Αυτή η αργοπορία στοίχισε σε σημαντικές απώλειες αγωνιστών και στελεχών του κινήματος και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να δυσκολέψει σημαντικά η συνέχεια της προσπάθειας. Από την άλλη μεριά, βέβαια, δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε το γεγονός ότι μία τέτοια απόφαση δεν παίρνεται ποτέ εύκολα και έχουν μεγάλο βάρος και ευθύνη αυτοί που την τολμούν. Εξάλλου, μέσα στο ΚΚΕ(μ-λ) δεν ήταν λίγοι αυτοί που θεώρησαν αυτήν την κίνηση βιαστική και εκβιαστική, και αρνήθηκαν να την ακολουθήσουν στο όνομα της «ενότητας», που όμως είχε ήδη συνθλιβεί από τον αγνωστικισμό που επικρατούσε στις γραμμές του κόμματος. Η παρατεταμένη εσωκομματική πάλη, στο βαθμό που δεν παράγει κάτι καινούριο και δεν λύνει τα ζητή-

ματα είτε με την επικράτηση μίας κατεύθυνσης είτε με τον διαχωρισμό, λειτουργεί παραλυτικά για όλο τον πολιτικό οργανισμό, συντρίβει συνειδήσεις και οδηγεί στην πλήρη διάλυση.

Β. Η «νέα» Οργάνωση οικοδομεί τη φυσιογνωμία της

14. Η Οργάνωση που προέκυψε από τη Συνδιάσκεψη της Ανασυγκρότησης είχε σαν βασική της κατεύθυνση την πολιτική παρέμβαση στις εξελίξεις με έναν αυτοτελή τρόπο –έξω, πέρα και ενάντια από την αστική και ρεφορμιστική επιρροή. Μία πολιτική παρέμβαση που στον πυρήνα της είχε στόχο να υπηρετήσει την εργατική τάξη και τον λαό μέσα από την οικοδόμηση όρων ανάπτυξης εργατικού-λαϊκού κινήματος, κόντρα σε συμβιβαστικές και οπορτουνιστικές αντιλήψεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 1982 το ΚΚΕ(μ-λ) ήταν η μοναδική κομμουνιστική οργάνωση στη χώρα που δεν αναγνώριζε τα δήθεν φιλολαϊκά χαρακτηριστικά της πολιτικής ΠΑΣΟΚ, αλλά αποκάλυπτε τον ρόλο του σαν δύναμη του συστήματος της εκμετάλλευσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Σε αντίθεση με το ΚΚΕ που κινούνταν συμμαχικά με το ΠΑΣΟΚ στη βάση της κατεύθυνσης της «πραγματικής αλλαγής», του ΚΚΕ εσωτερικού που είχε γίνει ουρά του, του εξωκοινοβουλευτικού χώρου που είχε ανακαλύψει τα «κοινωνικά» ζητήματα για να αποχωρήσει από την πολιτική πάλη αλλά και των οπαδών της θεωρίας «των τριών κόσμων» που έβλεπαν στο ΠΑΣΟΚ μία πατριωτική δύναμη. Η επιμονή του ΚΚΕ(μ-λ) να στέκεται απέναντι στη σοσιαλδημοκρατία και να την αποκαλύπτει σαν συμπληρωματική δύναμη του συστήματος, του «στοίχισε» μία συστηματική πολεμική από τους άλλους χώρους που αναφέρονταν στην αριστερά, με απολίτικους όρους και χαρακτηρισμούς, και προσπάθειες απομόνωσης. Το γεγονός ότι δεν χρειάστηκαν να περάσουν παρά μόνο δύο χρόνια για να επιβεβαιωθούν πλήρως οι εκτιμήσεις μας για το «πού το πάει το ΠΑΣΟΚ», τόσο με τη νέα συμφωνία για τις αμερικανοΝΑΤΟϊκές βάσεις, όσο και με το πρόγραμμα λιτότητας, δεν μπορούσε να έχει σημαντικές επιπτώσεις στον χώρο της Αριστεράς, καθώς ήδη είχαν διαμορφωθεί «δεδομένα» που ήταν εξαιρετικά δύσκολο να αλλάξουν. Αν συνυπολογίσουμε και την «περεστρόικα» του Γκορμπατσόφ, που είχε γοητεύσει όχι μόνο την ηγεσία του ΚΚΕ αλλά και μεγάλο μέρος της υπόλοιπης Αριστεράς, αυτό που γινόταν όλο και πιο ξεκάθαρο ήταν ότι βρισκόμα-

στην αντιμετώπιση με μία σοβαρή δεξιά μετατόπιση, που από τη μία καθήλωνε το κίνημα και από την άλλη ενίσχυε ένα κύμα ενσωμάτωσης και υποταγής στις κυρίαρχες πολιτικές του συστήματος.

15. Το ΚΚΕ(μ-λ), σαν μία οργάνωση κομμουνιστικής κατεύθυνσης, «χρεωνόταν» αυτήν την εξέλιξη, καθώς με τις μικρές του οργανωτικές δυνάμεις δεν μπορούσε να την αποτρέψει και ήταν εξαιρετικά δύσκολο να αλλάξει τους συσχετισμούς, όχι μόνο στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο αλλά και μέσα στον χώρο της Αριστεράς. Η όλο και πιο δεξιά μετατόπιση δημιουργούσε μεγαλύτερο βάρος και πίεση προς την επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση και στους αγωνιστές της Αριστεράς, καθώς όλο και περισσότερο λιγόστευαν οι δυνάμεις που θα μπορούσαν να αποτελέσουν ένα αντίβαρο μέσα στον λαό και θα μπορούσαν να αντιστρέψουν αυτήν την εξέλιξη.

Από την άποψη αυτή, η εκτίμηση ότι η Οργάνωση **δεν είχε άλλο δρόμο** από την πολιτική παρέμβαση στους χώρους δουλειάς, σπουδών και κατοικίας του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, σε μία ταξική βάση με αντικαπιταλιστικά-αντιιμπεριαλιστικά-αντιρεφορμιστικά χαρακτηριστικά και η προτεραιότητα της σύνδεσης με την εργατική τάξη, ήταν και σωστή και ξεκαθάριζε τη φυσιογνωμία της σαν μίας πολιτικής κομμουνιστικής οργάνωσης που στελεχώνεται από λαϊκούς αγωνιστές και όχι μίας ιδεολογικής σχέτας.

Το «νέο πνεύμα» κήρυττε το δόγμα ότι δεν μπορεί να υπάρχει πολιτική παρέμβαση στις πολιτικές εξελίξεις της χώρας, εάν δεν μελετήσουμε πρώτα -από μηδενική βάση- όλα τα ζητήματα (φιλοσοφικά, κοινωνικά, πολιτικά), καθώς όλα είναι υπό αμφισβήτηση με βάση την εξέλιξη της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ, την Κίνα και τις υπόλοιπες Λαϊκές Δημοκρατίες. Από την άλλη, έβλεπε σαν αναγκαιότητα την προσαρμογή στις εξελίξεις και ιδιαίτερα την επέλαση της «Αλλαγής» του ΠΑΣΟΚ, για να μην πάμε κόντρα με τις επιθυμίες του κόσμου και τον «εκδημοκρατισμό» της κοινωνίας, καθώς εμείς δεν μπορούσαμε να του δώσουμε μία άλλη προοπτική. Εκείνο που έμενε ήταν η ασχολία με «κοινωνικά» ζητήματα και η... μελέτη.

16. Για μία κομμουνιστική οργάνωση, τα στελέχη και τα μέλη της, η μελέτη των εξελίξεων και των μεγάλων ζητημάτων του κινήματος όχι μόνο δεν αποτελεί περιττή πολυτέλεια αλλά σημαντικό καθήκον, που η εκπλήρωσή του είναι ίσης σημασίας με

την πολιτική παρέμβαση και δράση. Καθώς «χωρίς επαναστατική θεωρία δεν υπάρχει επαναστατικό κίνημα», η στράτευση στην κομμουνιστική υπόθεση επιβάλλει τη μελέτη και ιδιαίτερα όταν έχουν συντελεστεί κοσμοϊστορικά γεγονότα όπως αυτά της παλινόρθωσης, της υποχώρησης και της ήττας του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος. Μόνο που αυτή η μελέτη δεν μπορεί να γίνει από μηδενική βάση, ούτε να υποκαταστήσει την πολιτική λειτουργία και δράση μίας κομμουνιστικής οργάνωσης.

Οι κομμουνιστές μελετούν για να απαντήσουν στα ζητήματα που θέτει η ταξική πάλη από την μεριά των εργατικών-λαϊκών συμφερόντων. Για να κριτικάρουν το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα με τεκμηριωμένο και αναμφισβήτητο τρόπο, για να αποδείξουν το ασυμβίβαστο των ταξικών αντιθέσεων, για να θέσουν το ζήτημα της επαναστατικής προοπτικής σαν της μοναδικής συνολικής απάντησης στη βαρβαρότητα του εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού συστήματος.

Γ. Ταξική αδιαλλαξία – αντιρεφορμισμός

17. Το ΚΚΕ(μ-λ) στη σαραντάχρονη και πλέον πορεία του επέμεινε αποφασιστικά στην υπεράσπιση μίας βασικής θέσης στην κομμουνιστική κοσμοαντίληψη: τον ασυμφιλίωτο χαρακτήρα των ανταγωνιστικών ταξικών αντιθέσεων που διαμορφώνονται στο πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος. Σφυρηλάτησε τα πολιτικά χαρακτηριστικά του με αυτήν την αντίληψη και δεν μπορεί κανείς, ούτε εχθρός ούτε «φίλος», να του χρεώσει την παραμικρή παρέκκλιση, την πιο μικρή υποχώρηση, την οποιαδήποτε αυταπάτη για τη φύση και τον χαρακτήρα του αστικού κράτους και των μηχανισμών του. Αυτό αποτελεί μία σημαντική κατάκτηση και παρακαταθήκη συνολικά για το εργατικό-λαϊκό κίνημα, καθώς τα ρεύματα της ταξικής συνεργασίας και της υποταγής, της συνδιοίκησης και της συνδιαχείρισης, των κοινοβουλευτικών και κυβερνητικών αυταπατών που παρουσιάζονται κάθε φορά με διάφορα πρόσωπα, έως και υπεραριστερού μανδύα, κυριαρχούν στην Αριστερά «μας», διαμορφώνοντας όρους υποχώρησης και αποσυγκροτούν πολιτικά και οργανωτικά το κίνημα.

Έχοντας την κεντρική κατεύθυνση της ανασυγκρότησης της εργατικής τάξης «σε τάξη για τον εαυτό της» σε όλα τα επίπεδα (ιδεολογικά, πολιτικά, οργανωτικά) σαν τη βασική απάντηση στον ρεβιζιονισμό και την παλινόρθωση, σαν τον κύριο άξονα

μέσα από τον οποίο περνάει η ανασυγκρότηση του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος της εποχής μας, αρνηθήκαμε να συμμετέχουμε σε οποιαδήποτε «υπηρεσιακό συμβούλιο» στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, σε οποιαδήποτε επιτροπή των «κοινωνικών εταίρων», σε οποιοδήποτε συνδιοικητικό όργανο σε ΑΕΙ-ΤΕΙ, υπερασπιζόμενοι τον ανεξάρτητο χαρακτήρα του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Δεν δεχθήκαμε καμία κρατική χρηματοδότηση για τη συμμετοχή μας στις κοινοβουλευτικές εκλογές και αντισταθήκαμε στις επίμονες προσπάθειες του αστικού συστήματος να «μαντρώσει» αριστερά πολιτικά κόμματα και οργανώσεις μέσα σε πλαίσιο αστικής νομιμότητας.

18. Συχνά, από άλλους χώρους της Αριστεράς μάς απευθύνουν την κατηγορία ότι «δεν έχετε προτάσεις» είτε αυτό αφορά κάποιο ιδιαίτερο ζήτημα (π.χ. περιβάλλον) είτε πιο συνολικά (περίοδος μνημονίων). Καθώς επίσης πολλές φορές έχουμε κατηγορηθεί από τους ίδιους χώρους ότι είμαστε «φτωχοπροδρομικοί», χωρίς «βάθος» και «προοπτική» στα πλαίσια δράσεων και κατευθύνσεων που προωθούμε στο κίνημα. Όσον αφορά το ζήτημα των προτάσεων έχουμε απαντήσει και συνεχίζουμε να απαντάμε ότι δεν έχουμε καμία πρόταση προς το αστικό πολιτικό σύστημα στο πώς θα διαχειριστεί καλύτερα «τα του οίκου του», πώς θα εξωραΐσει τον εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό χαρακτήρα του. Επιμένουμε ότι οι προτάσεις μας απευθύνονται στο κίνημα, στους εργαζόμενους και τη νεολαία, σε μόνη αντιπαλότητα με την πολιτική των αστικών κυβερνήσεων και του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλιστικού συστήματος. Επιδιώκουμε την όξυνση της κρίσης του συστήματος από τη μεριά της υπεράσπισης των εργατικών-λαϊκών συμφερόντων και όχι το κουκούλωμα των αντιθέσεων και των αντιφάσεων του και θεωρούμε ότι κάθε κατάκτηση για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία έχει μόνο έναν δρόμο να διανύσει, του μαζικού οργανωμένου αγώνα.

19. Έχοντας σαν βασική αντίληψη ότι η πολιτική ανάλυση των πολιτικών εξελίξεων, τόσο σε διεθνές όσο και σε τοπικό επίπεδο, μπορεί να οπλίσει την οργάνωσή μας για την πιο αποτελεσματική δράση της μέσα στον λαό όλα αυτά τα χρόνια, δεν προβάλαμε αρκετά το ζήτημα της επαναστατικής προοπτικής του κινήματος σαν τη συνολική απάντησή του στη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Μπορούμε να πούμε ότι στο ζήτημα αυτό είχαμε να αντιμετωπίσουμε **δύο** κυρί-

ως **κινδύνους** και **μία** πραγματική **αδυναμία**. Από τη μία, παραμόνευε ο κίνδυνος της μετατροπής της Οργάνωσης σε μία ιδεολογική σχέση «κομμουνιστικής προπαγάνδας», ενώ, από την άλλη, παραμόνευε ο κίνδυνος των «σχεδίων επί χάρτου» και των κάθε είδους «προγραμμάτων» χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο. Όλες οι παραπάνω εκδοχές «ευδοκίμησαν» σε πολλούς χώρους της Αριστεράς αλλά και της Αναρχίας/Αυτονομίας. Από σχέδια για την «ενότητα της Αριστεράς» μέχρι τα «μεταβατικά προγράμματα» και τις «νησίδες ελευθερίας», για να οδηγήσουν ένα ζωντανό αγωνιστικό δυναμικό να γίνει «δωρητής σώματος» σε νέους διαχειριστές του συστήματος, να διαψεύσουν ελπίδες με πάταγο, να φέρουν μεγαλύτερη αποσυγκρότηση.

Το ΚΚΕ(μ-λ) από την πρώτη περίοδο της συγκρότησής του έβαλε σαν στόχο του την ερμηνεία της ρεβιζιονιστικής επικράτησης και της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες. Δεν μπορούσε ούτε ήθελε να εμφανίζεται με μία επάρκεια σε σχέση με το ζήτημα της επαναστατικής προοπτικής, καθώς αναγνώριζε ότι αυτό που είχε συντελεστεί και συνέχιζε να συντελείται μέχρι να «ολοκληρωθεί» την περίοδο 1989-'91 αποτελούσε ένα πρωτόγνωρο ιστορικό και πολιτικό γεγονός που χρειαζόταν απαντήσεις για όποιον πραγματικά επέμενε στην αναγκαιότητα της κομμουνιστικής κατεύθυνσης. Χωρίς να απεμπολήσουμε ούτε για μία στιγμή την επαναστατική στρατηγική του κινήματος για την ανατροπή του συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, και –ιδιαίτερα στη χώρα μας– την ανατροπή της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και την κατάκτηση της Ανεξαρτησίας σαν του κύριου κρίκου για την πορεία προς τον Σοσιαλισμό, ήμασταν υποχρεωμένοι να αντιμετωπίσουμε την πορεία του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Ταυτόχρονα, εκτιμούσαμε ότι η συμμετοχή στην ταξική πάλη, έτσι όπως αυτή διεξάγεται, και η συνειδητή ανταπόκριση στις απαιτήσεις της με την όλο και μεγαλύτερη ανάπτυξη των δεσμών μας με τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, θα επιτάχυνε τις απαντήσεις και θα δημιουργούσε καλύτερους όρους διαμόρφωσης προγραμματικών κατευθύνσεων, καθώς θα μας έδινε τη δυνατότητα της καλύτερης ανάλυσης της ταξικής διάρθρωσης της ελληνικής κοινωνίας. Ταυτόχρονα θα ήταν και μία απάντηση στα σχέδια και τα προγράμματα των κυρίαρχων ρεφορμιστικών-ρεβιζιονιστικών δυνάμεων που οι αντιλήψεις τους και η πρακτική τους οδηγεί από υποχώρηση σε υποχώρηση το εργατικό-λαϊ-

κό κίνημα. Είναι γεγονός ότι αυτή η **αδυναμία** (που παραπάνω αναφέραμε) προβολής μίας πιο συγκεκριμένης προοπτικής με έναν πειστικό τρόπο και με δεδομένη την πίεση που ασκούσαν, από τη μία, η παλινόρθωση και, από την άλλη, η ρεφορμιστική κυριαρχία έκανε ακόμα δυσκολότερη την προσπάθειά μας.

Δ. Οι προτάσεις μας στο κίνημα

20. Το ΚΚΕ(μ-λ) σε καμία φάση της πορείας του δεν πέρασε τον ίσκιο του για μπόι, απέφυγε τους μικρομεγαλισμούς και τους μικροηγεμονισμούς μέσα στο κίνημα, έχοντας την επίγνωση ότι αποτελεί μία μικρή οργάνωση που έπρεπε να ανταποκριθεί σε μεγάλα και δύσκολα καθήκοντα και είχε μακρύ δρόμο να διανύσει, όχι μόνο η ίδια αλλά συνολικά το εργατικό κομμουνιστικό κίνημα, τόσο στη χώρα μας όσο και σε διεθνές επίπεδο. Η επίγνωση αυτή όμως δεν σήμαινε και παραίτηση από την πολιτική πάλη και περιορισμό μόνο σε μία προπαγανδιστική πρακτική, αλλά διαμόρφωσε μία αντίληψη που έβαζε σε πρώτο πλάνο τις ανάγκες του κινήματος απέναντι στη στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς. Αυτή η επίθεση έπρεπε να αντιμετωπιστεί πολιτικά-ταξικά, ιδεολογικά και οργανωτικά και αυτό αποτελούσε προτεραιότητα πρώτης γραμμής τόσο στις αναλύσεις όσο και στις κατευθύνσεις μας. Την ώρα που άλλοι σχηματισμοί της Αριστεράς έβλεπαν «αναδιρθρώσεις» και «ολοκληρώσεις», δηλαδή μία αντικειμενική διαδικασία του συστήματος την οποία απλώς μπορούσαμε να παρακολουθούμε και να κριτικάρουμε, το ΚΚΕ(μ-λ) έβαζε ως βασικό στόχο τη μαζική και ενεργητική Αντίσταση του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Μία κατεύθυνση που μπορούσε να βρει έκφραση στις εστίες αντίστασης που γεννιούνταν είτε αυθόρμητα, από την ανάγκη των εργαζόμενων και της νεολαίας να απαντήσουν στην επίθεση που δέχονταν, είτε πιο οργανωμένα, από πολιτικές παρεμβάσεις οργανωμένων δυνάμεων με αναφορά στην Αριστερά και το κίνημα. Εστίες Αντίστασης παντού: στη δουλειά, στις σπουδές, στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο, ενάντια στην κρατική καταστολή και τη φασιστικοποίηση, ενάντια στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών για την αλληλεγγύη και τη φιλία των λαών.

Το ΚΚΕ(μ-λ), παρά τη μικρή οργανωτική του δύναμη, διαμόρφωσε προτάσεις με αποδέκτες όχι μόνο τις οργανωμένες δυνάμεις του χώρου της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, αλλά και πέρα από αυτές:

στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές και τις πόλεις, στις σχολές, απευθυνόταν στον λαό, με μαζικό κάλεσμα οργάνωσης, αντίστασης και αγώνα. Και είναι αλήθεια ότι ακόμα κι όταν δεν μπορέσαμε να δημιουργήσουμε εστίες αντίστασης, δώσαμε και δίνουμε τον καλύτερό μας εαυτό σε όσες εμφανίστηκαν αλλά και στις προσπάθειες να οικοδομηθούν νέες. Αυτή η αντίφαση της μικρής οργάνωσης με τις «μεγάλες» προτάσεις για πάλη στα μέτωπα που άνοιγε η επίθεση, έξω από μικροκομματικές σκοπιμότητες και υπολογισμούς, έχει την απάντησή της στην αντίληψη που διαπερνάει ιστορικά την Οργάνωση και σφραγίζει τη φυσιογνωμία της: απεριόριστη εμπιστοσύνη στις δυνάμεις της εργατικής τάξης και του λαού, ιδιαίτερα όταν παίρνουν τον δρόμο του αγώνα και, επιπλέον, εμπιστοσύνη στην ορθότητα των πολιτικών μας απόψεων. Αυτό ήταν το «αντίβαρο» στους δύσκολους ταξικούς-πολιτικούς συσχετισμούς.

21. Παραπέρα, η οργάνωσή μας αντιμετώπισε το ζήτημα πώς μπορούν οι εστίες αντίστασης να γεννιούνται, να αναπτύσσονται αλλά και να νικάνε. Και σε αυτό το επίπεδο άνοιξε από πολύ νωρίς τον δρόμο της Κοινής Δράσης και του Συντονισμού, με συγκεκριμένες προτάσεις κάθε φορά σε άλλες αριστερές οργανώσεις για επιμέρους ζητήματα. Από τις επιτροπές ενάντια στην παραμονή των αμερικάνικων βάσεων στη χώρα με τις συμφωνίες του ΠΑΣΟΚ με τις ΗΠΑ το 1983-1984, μέχρι τις αντιπολεμικές επιτροπές ενάντια στην επέμβαση ΗΠΑ-NATO στη Γιουγκοσλαβία και τη μεγάλη διαδήλωση στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Από τις κινητοποιήσεις ενάντια στην κατάργηση της επετηρίδας και τις εξετάσεις του ΑΣΕΠ, μέχρι την κινητοποίηση ενάντια στην επίσκεψη Κλίντον, τις αμέτρητες πρωτοβουλίες και κοινές παρεμβάσεις σε πόλεις, γειτονιές, χώρους δουλειάς και σχολές, για μεγάλο φάσμα πολιτικών και τοπικών ζητημάτων (Μαλαματίνα, ΟΑΣΘ). Τέτοια ήταν η δραστηριότητα της Οργάνωσης στο ζήτημα των πρωτοβουλιών και των προτάσεων κοινής δράσης που κάποιοι είπαν ότι «το ΚΚΕ(μ-λ) έχει κάθε εβδομάδα και μία πρόταση». Αν για αυτούς που το είπαν ήταν μομφή, για εμάς είναι έπαινος για την αγωνιστική μας ετοιμότητα και τη διάθεση να συμβάλουμε αποφασιστικά στην ανασυγκρότηση του εργατικού-λαϊκού κινήματος.

Το ΚΚΕ(μ-λ) δεν είναι οπαδός του αυθόρμητου, αν και το σέβεται, δεν είναι οπαδός των «κόλπων» στο πλαίσιο του κινήματος και του «εδώ και τώρα». Αντιμάχεται τον «κινήματισμό», την αναφορά με

αστικούς όρους σε επιμέρους ζητήματα του εποικοδομήματος, τον αγωνιστικό ρεφορμισμό και τον «τρεϊντιγουνισμό». Η αντίληψη για την οικοδόμηση όρων νικηφόρου κινήματος έχει στο κέντρο της την πεποίθηση ότι χωρίς «κινητήρες» με Αριστερή και Κομμουνιστική αναφορά και κατεύθυνση, το εργατικό-λαϊκό κίνημα δεν μπορεί να πετύχει νίκες που να το ανεβάζουν κάθε φορά σε ανώτερο επίπεδο - πολιτικά, ιδεολογικά, οργανωτικά. Θεωρητικά, η άποψη αυτή αποτέλεσε μία από τις πιο βασικές θέσεις του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος ήδη από την περίοδο της Γ' Διεθνούς και της επαναστατικής πλημμυρίδας. Στο πιο στενά δικό μας πλαίσιο, η άποψη αυτή βρήκε εφαρμογή στο Αντιρεφορμιστικό Μέτωπο, πολιτική πρόταση του «παλιού» ΚΚΕ(μ-λ), και έκφραση στη νικηφόρα μάχη ενάντια στον νόμο 815 της κυβέρνησης Κ. Καραμανλή την περίοδο 1978-1979.

Στη βάση αυτή το ΚΚΕ(μ-λ) συνεχώς αναζητούσε και επιδίωκε να δημιουργηθούν οι όροι ώστε να μπορέσει η Κοινή Δράση να προχωρήσει σε ανώτερο επίπεδο, αυτό της Αριστερής Μετωπικής Συγκρότησης, έτσι ώστε να μεταβληθούν οι αρνητικοί συσχετισμοί και να υπάρξει μία μάχιμη δύναμη στην κατεύθυνση της Αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστήματος, που θα επηρεάσει με τις θέσεις, τη δράση και τις παρεμβάσεις της το εργατικό-λαϊκό κίνημα. Αυτές οι προσπάθειες βρήκαν την υλοποίησή τους στην Κομμουνιστική Αριστερά το 1985, στη Μαχόμενη Αριστερά το 1993, στη Λαϊκή Αντίσταση - ΑΑΣ το 2011-2012.

Όλες αυτές οι προσπάθειες, παρά το γεγονός ότι συγκροτήθηκαν με διαφορετικές μεταξύ τους οργανώσεις και παρά το ότι δεν μπόρεσαν να αποτελέσουν μία μόνιμη «σταθερά» στο πλαίσιο του κινήματος, η κάθε μία από αυτές, την περίοδο που δημιουργήθηκαν είχαν έναν θετικό αντίκτυπο στο κίνημα γενικότερα και προσπάθησαν να ανοίξουν αγωνιστικούς δρόμους σε καιρούς δύσκολους και απαιτητικούς.

Ε. Οι μάχες στο ιδεολογικό-πολιτικό επίπεδο

22. Μπορούμε με σιγουριά να πούμε ότι η συγκρότηση του ΚΚΕ(μ-λ) το 1982 ήταν μία «πρώιμη» απάντηση στη διατύπωση της θεωρίας περί του «τέλους της ιστορίας» των ταξικών αγώνων, των επαναστάσεων, της σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής προοπτικής και της διαχρονικής κυριαρχίας του

καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Μίας θεωρίας που διατυπώθηκε μετά τις καταρρεύσεις του 1989-1991 στην ΕΣΣΔ και τις υπόλοιπες χώρες του παλινορθωμένου καπιταλισμού, θέτοντας στην εργατική τάξη και τους λαούς σαν μοναδική «επιλογή» την υποταγή, καθώς δεν υπήρχε πλέον καμία εναλλακτική πρόταση.

Επίσης, μπορούμε με σιγουριά να πούμε ότι το ΚΚΕ(μ-λ) από τα πρώτα του βήματα διατύπωσε την άποψη ότι μία κομμουνιστική οργάνωση για να μπορέσει να σταθεί στην πλευρά των ταξικών συμφερόντων της εργατικής τάξης και του λαού οφείλει να διαβάξει σωστά τις εξελίξεις και τις αντιθέσεις του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος στο διεθνές πεδίο και τις πολιτικές εξελίξεις στην χώρα, με βάση τη λενινιστική αρχή «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης».

Ακολουθώντας αυτόν τον δρόμο η οργάνωσή μας, μελετώντας τις διεθνείς εξελίξεις, διατύπωσε την άποψη ότι το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, μπροστά στα αδιέξοδά του και τους ανταγωνισμούς στο πλαίσιο του, εξαπέλυσε μία ολομέτωπη επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς, αλλά ιδιαίτερα οι ΗΠΑ και η Δύση ενάντια στην τότε ΕΣΣΔ. Η ήττα των Αμερικάνων στην Ινδοκίνα (1975) και η απώλεια του Ιράν μετά την ανατροπή του Σάχη (1978) αποτέλεσαν σημαντικά γεγονότα που έβαζαν σε δοκιμασία τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και ιδιαίτερα τις ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, οι επαναλαμβανόμενες κρίσεις του καπιταλιστικού συστήματος, με σημείο εκκίνησης το 1973 και την πετρελαϊκή κρίση, όξυναν παραπέρα τις αντιφάσεις του. Το σύστημα αναζητούσε διεξόδους (κυρίως στην Ευρώπη) σε σοσιαλδημοκρατικές «λύσεις».

23. Η θέση μας για τη στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση του συστήματος αποτελεί την κεντρική πολιτική βάση πάνω στην οποία αναπτύχθηκε η κατεύθυνση της Αντίστασης. Μία κατεύθυνση που συγκροτεί πολιτικά την πάλη του εργαζόμενου λαού τόσο απέναντι στις επιπτώσεις της επίθεσης στη ζωή και τα δικαιώματά του όσο και συνολικά απέναντι στον βάρβαρο χαρακτήρα του συστήματος. Ιδιαίτερα στη χώρα μας, η επίθεση αυτή δεν άργησε καθόλου να ξεσπάσει, και μάλιστα με κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ στα μέσα της δεκαετίας του 1980, καταρρίπτοντας όλες τις αυταπάτες γύρω από τον χαρακτήρα του, αλλά και γενικότερα τις δυνατότητες του συστήματος να ενσωματώνει στη λειτουργία του την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

24. Το 1984 η χώρα μας, όντας μέλος της ΕΟΚ, συμμετείχε για πρώτη φορά στις εκλογές για το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. Το ΚΚΕ(μ-λ) αποτέλεσε τη μοναδική οργάνωση κομμουνιστικής αναφοράς που έθεσε σαν κατεύθυνση την ΑΠΟΧΗ από τη φάρσα των ευρωεκλογών, συνδέοντάς τις τόσο με τις επιπτώσεις πάνω στον λαό από την ένταξη στην ιμπεριαλιστική συμμαχία, όσο και ενάντια στο συνολικό πλέγμα της εξάρτησης της χώρας. Αυτή η μάχη, που δώσαμε μόνοι μας, παρά τις απειλές και τους εκβιασμούς για τη στάση μας αυτή, αποτελεί τίτλο τιμής για την οργάνωσή μας. Και η στάση μας επιβεβαιώθηκε πλήρως τόσο για τον χαρακτήρα του ψευδεπίγραφου ευρωπαϊκού κοινοβουλίου όσο και τις επιπτώσεις της ένταξης στην τότε ΕΟΚ και μέτεπειτα ΕΕ.

25. Το 1987 ο ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας οξύνεται με την κρίση του τουρκικού ερευνητικού σκάφους Σισμίκ, γίνεται επιστράτευση και απειλείται πολεμική σύγκρουση, η οποία «αναστέλλεται» με την παρέμβαση των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Η οργάνωσή μας, μελετώντας τα νέα δεδομένα, ιδιαίτερα από το πραξικόπημα στην Κύπρο, την τουρκική εισβολή και τη διχοτόμηση του νησιού, τις επιδιώξεις της ντόπιας άρχουσας τάξης για αναβαθμισμένο ρόλο στην περιοχή, καταλήγει στη θέση για τον αντιδραστικό χαρακτήρα του ανταγωνισμού των ντόπιων αστικών τάξεων, ξεπερνώντας έτσι τη θέση περί «επιτιθέμενης» Τουρκίας και «αμυνόμενης» Ελλάδας. Θέση η οποία αποπροσανατολίζει τον λαό και τον βάζει κάτω από τις σημαίες των εχθρών του, ενώ τον ποτίζει με το εθνικιστικό δηλητήριο για τον τούρκικο λαό και αφήνει στο απυρόβλητο τον ρόλο και τις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών στην περιοχή με όργανα τις εξαρτημένες αστικές τάξεις.

26. Ταυτόχρονα και παράλληλα με τις τοποθετήσεις μας πάνω σε κεντρικά προβλήματα των εξελίξεων στη χώρα μας, το ΚΚΕ(μ-λ) είχε μόνιμα στραμμένη την προσοχή του στις εξελίξεις στην ΕΣΣΔ και στην πορεία της παλινόρθωσης του καπιταλισμού, καθώς αυτές καθόριζαν τόσο τις διεθνείς εξελίξεις και τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς (και ιδιαίτερα των δύο υπερδυνάμεων, ΗΠΑ-ΕΣΣΔ) όσο και τις εξελίξεις στα κινήματα της εργατικής τάξης και των λαών, σε διεθνές επίπεδο αλλά και στην χώρα μας. Από το 1985 σωστά εκτιμήθηκαν οι νέες θεωρίες της ηγεσίας Γκορμπατσόφ περί περεστρόικα (ανασυγκρότηση) και γκλάσνοστ (διαφάνεια) σαν

προσπάθεια της Νέας Αστικής Τάξης (ΝΑΤ) στην ΕΣΣΔ να αποκαταστήσει τη μορφή με το περιεχόμενο και να δώσει σε αυτό το περιεχόμενο ακόμα εντονότερη καπιταλιστική κατεύθυνση. Μία προσπάθεια όμως που δημιούργησε σοβαρές εντάσεις και ανταγωνισμούς στο εσωτερικό της και ανάμεσα στις διάφορες μερίδες της, με αποτέλεσμα να οδηγηθούν τα πράγματα στις καταρρεύσεις της περιόδου 1989-1991. Όλη αυτήν την περίοδο που το ΚΚΕ(μ-λ) σωστά εκτιμούσε ότι τα πράγματα στην ΕΣΣΔ οδηγούνται στην πλήρη παλινόρθωση των καπιταλιστικών σχέσεων στις παραγωγικές σχέσεις και ταυτόχρονα επιχειρούνταν η εναρμόνιση αυτών των σχέσεων με το κρατικό-πολιτικό εποικοδόμημα, άλλες δυνάμεις (όπως το ΚΚΕ και το ΚΚΕ εσωτερικού, καθώς και η μετεξέλιξή του σε ΕΑΡ) εκστασιάζονταν από τις μεταρρυθμίσεις και οι η ηγεσίες των δύο ρεβιζιονιστικών-ρεφορμιστικών ρευμάτων διαγκωνίζονταν μεταξύ τους για το ποιος ήταν ο πιο αυθεντικός εκπρόσωπος της περεστρόικα στη χώρα μας. Ενώ δεν ήταν λίγοι μέσα στην υπόλοιπη Αριστερά που καλοέβλεπαν τις κινήσεις «φιλελευθεροποίησης» του Γκορμπατσόφ και ιδιαίτερα αυτές που είχαν έντονο αντισταλινικό πρόσημο.

Οι καταρρεύσεις του 1989-1991 στην ΕΣΣΔ και τις υπόλοιπες χώρες, η πτώση του τείχους του Βερολίνου, καθώς και η παλινόρθωση στην Κίνα αποτέλεσαν ένα κοσμοϊστορικό γεγονός που άλλαξε σημαντικά τα μέχρι τότε δεδομένα. Ο καπιταλιστικός-ιμπεριαλιστικός κόσμος πανηγύριζε για το «τέλος της ιστορίας», των επαναστάσεων, του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού, και οι εργατικές-λαϊκές δυνάμεις βίωναν μία βαριά ήττα με τεράστιες επιπτώσεις στο εργατικό κίνημα, στα απελευθερωτικά κινήματα των λαών, στους αγωνιστές και τις οργανώσεις που επέμεναν στην αναγκαιότητα του επαναστατικού δρόμου για την κοινωνική απελευθέρωση.

Εκείνη τη δύσκολη περίοδο το ΚΚΕ(μ-λ), τα μέλη και τα στελέχη του έδειξαν μία αξιοσημείωτη αντοχή, υπερασπιζόμενοι τα κομμουνιστικά ιδανικά, την επανάσταση και τον σοσιαλισμό-κομμουνισμό, σαν τη μόνη συνολική απάντηση στη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Μέσα σε ένα δυσμενές κλίμα και με το ΚΚΕ να συμμετέχει σε συγκυβερνήσεις (Τζαννετάκη και Ζολώτα) μαζί με τα αστικά πολιτικά κόμματα ΝΔ και ΠΑΣΟΚ για να δηλώσει την πλήρη υποταγή του στις ανάγκες του ντόπιου συστήματος, το ΚΚΕ(μ-λ) έβαζε σαν βασικό του καθήκον την ανασυγκρότηση του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κι-

νήματος με βασικό άξονα την Αντίσταση στην ολομέτωπη επίθεση του συστήματος.

27. Η ανασυγκρότηση-ανασύσταση του κινήματος έχει ανάγκη από απαντήσεις γύρω από το κεντρικό ζήτημα της παλινόρθωσης, των αιτίων της οπισθοχώρησης και της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος. Απέναντι σε απόψεις που έλεγαν ότι τώρα που κατέρρευσαν τα ρεβιζιονιστικά καθεστώτα τα πράγματα θα ήταν πιο εύκολα για τους μαρξιστές-λενινιστές, το ΚΚΕ(μ-λ) αντέττει ότι οι καταρρεύσεις αυτές που επέφεραν ήταν πολύ πιο βαθύ, με μεγάλο ιστορικό-πολιτικό-ταξικό βάρος πάνω στην εργατική τάξη και τους λαούς.

Για την οργάνωσή μας που υπερασπιζόταν την Οκτωβριανή Επανάσταση και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ με την καθοδήγηση των Λένιν-Στάλιν, που υπερασπιζόταν το κομμουνιστικό κίνημα της Γ' Διεθνούς και την επαναστατική πλημμυρίδα που αυτό δημιούργησε και ταυτόχρονα απόρριπτε τις λογικές του ρεβιζιονιστικού πραξικοπήματος του 1956, η μελέτη του και η κριτική του έπρεπε να είναι πιο βαθιά, πιο διαλεκτική και χωρίς τις ευκολίες των αναρχικών, των τροτσικιστών ή και άλλων οπορτουνιστικών ρευμάτων που το κλίμα τους ευνοούσε για μπόλικο αντικομμουνισμό και αντισταλινισμό. Ταυτόχρονα, η κριτική και τα συμπεράσματά της θα έπρεπε να είχαν εφαρμογή στο κίνημα, να το ενίσχυαν, να του διαμόρφωναν χαρακτηριστικά επαναστατικά, σε κομμουνιστική κατεύθυνση.

Στο σημείο αυτό είναι αναγκαίο να ξεκαθαριστεί ένα ζήτημα ιδιαίτερα σοβαρό. Κατά την άποψή μας, την «οριστική» απάντηση στα ζητήματα της παλινόρθωσης θα τη δώσουν οι νέες «έφοδοι στον ουρανό» του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος, οι νέες επαναστάσεις της εργατικής τάξης και των λαών ενάντια στους δυνάστες τους. Αυτές θα «κλείσουν» την ιστορική περίοδο της ήττας και θα ανοίξουν μία νέα σελίδα στην ανθρώπινη ιστορία. Αυτό, όμως, από την άλλη, δεν σημαίνει για μία Κομμουνιστική Οργάνωση ότι αφήνει το ζήτημα αυτό να το απαντήσει το... μέλλον. Γιατί πολύ απλά δεν θα υπάρχει μέλλον για το επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα χωρίς απαντήσεις στο ζήτημα αυτό. Από αυτό προκύπτει ότι οι απαντήσεις που δίνονται κάθε φορά είναι «προϊόντα» του επίπεδου ανάπτυξης του κινήματος, που θα του δώσουν νέα ώθηση και αυτό με τη σειρά του θα «παράξει» νέες απαντήσεις. Γι' αυτό σήμερα θεωρούμε ότι με την ιδιαίτερη συμβολή του σ. Βασίλη Σαμαρά, αλλά και

τη συλλογική συζήτηση στο πλαίσιο της Οργάνωσης των μελών και των στελεχών της, τόσο πάνω στα ζητήματα της παλινόρθωσης στην ΕΣΣΔ όσο και στη διαδρομή της Μεγάλης Προλεταριακής Πολιτιστικής Επανάστασης στην Κίνα, οι απαντήσεις που έχουν δοθεί αποτελούν σημαντική παρακαταθήκη και πρέπει να αποτελούν αντικείμενο συνεχούς μελέτης.

28. Μέσα στις νέες συνθήκες που δημιουργήθηκαν από τις καταρρεύσεις του 1989-1991, το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, πέρασε σε μία νέα επέλαση, οικονομική, πολιτική, στρατιωτική. Ιδιαίτερα οι νικητές του «ψυχρού πολέμου», οι ΗΠΑ, επεδίωξαν την παγκόσμια κυριαρχία, παρόλο που σύντομα αποδείχτηκε ότι τα μέσα που είχαν υπολείπονταν του στόχου τους, ενώ ταυτόχρονα και οι υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Δύσης δεν έμεναν με «σταυρωμένα τα χέρια», κάνοντας αυτόν τον στόχο όλο και πιο ανέφικτο. Η καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική επέλαση «γέννησε» τη θεωρία της παγκοσμιοποίησης, μία θεωρία που έτεινε να εξωραΐσει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα στα όρια ενός «παγκόσμιου χωριού», χωρίς αντιθέσεις, με παγκόσμια συνεργασία και οικονομική ανάπτυξη, καθώς πλέον αποτελούσε το παγκόσμιο κυρίαρχο σύστημα. Βέβαια, για τους θιασώτες της παγκοσμιοποίησης τόσο στο πλαίσιο του συστήματος όσο και σε αυτούς που την υιοθέτησαν από τα «αριστερά», οι πόλεμοι και οι επεμβάσεις στην Γιουγκοσλαβία, το Κουβέιτ και το Ιράκ, που αποτέλεσαν και το πρελούδιο αυτής της νέας επέλασης, δεν μπορούσαν να εξηγηθούν παρά μόνο σαν «ανορθογραφία» της γενικής κατάστασης. Η ιδεολογική-πολιτική μάχη απέναντι στον «μύθο» της παγκοσμιοποίησης ήταν σπουδαίας σημασίας, όχι μόνο για την περίοδο που δόθηκε (2003-2006) αλλά μέχρι σήμερα, καθώς προσανατολίζει σε μία σωστή ανάγνωση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου, σε αντίθεση με λαθεμένες εκτιμήσεις που βλέπουν έναν κόσμο ομογενοποιημένο, ενώ σπαράσσεται από αντιθέσεις και ανταγωνισμούς που οδηγούν σε συγκρούσεις και πολέμους, με κορυφαία έκφραση τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία.

29. Το ΚΚΕ(μ-λ) στάθηκε με συνέπεια στο ζήτημα της «ενότητας της Αριστεράς», προβάλλοντας τις πολιτικές και ιδεολογικές προϋποθέσεις για ένα τέτοιο εγχείρημα, κόντρα στις ευκολίες και τις επίπλαστες «ενότητες» που προβάλλονταν από διάφορες πλευρές και είχαν σαν αποτέλεσμα είτε

να υπηρετήσουν κυβερνητικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες είτε να σπείρουν απογοήτευση σε ένα ευρύτερο αγωνιστικό δυναμικό. Από την άλλη μεριά, οι δικές μας προσπάθειες (Κομμουνιστική Αριστερά, Μαχόμενη Αριστερά, ΛΑ-ΑΑΣ) δεν μπόρεσαν να αποτελέσουν σταθερά παραδείγματα προώθησης μίας κινηματικής συνεργασίας που θα μπορούσε –στον ένα ή στον άλλο βαθμό– να οδηγήσει σε ανώτερου επιπέδου συμφωνίες. Οι ευθύνες για την εξέλιξη όλων αυτών των εγχειρημάτων δεν είναι μόνο των συνεργαζόμενων αριστερών πολιτικών δυνάμεων αλλά και δικές μας, στο βαθμό που δεν κατορθώσαμε να τους δώσουμε το περιεχόμενο και τη λειτουργία που στοχεύαμε κάθε φορά. Παρόλ' αυτά, σε όλες τις παραπάνω συνεργασίες κανείς δεν μπορεί να μας καταλογίσει ότι δεν τις υπερασπιστήκαμε και δεν συμβάλλαμε με όλες μας τις δυνάμεις στη συγκρότηση και τη δράση τους. Ταυτόχρονα, τόσο η Κομμουνιστική Αριστερά (1985) όσο και η Μαχόμενη Αριστερά (1993) αποτέλεσαν για την εποχή τους σημαντικά βήματα απέναντι στον κατακερματισμό και την πολυδιάσπαση δυνάμεων με αριστερή και κομμουνιστική αναφορά και κόντρα στον ρεβιζιονισμό-ρεφορμισμό.

ΣΤ. Σχετικά με την ΛΑ-ΑΑΣ

30. Η συγκρότηση της ΛΑ-ΑΑΣ (2011-2012) αποτέλεσε μία σημαντική προσπάθεια αριστερής μετωπικής συνεργασίας, με στόχο να τροποποιήσει τους συσχετισμούς μέσα στην Αριστερά και τον λαό την περίοδο που κυριαρχούσαν οι αυταπάτες της «κυβερνώσας αριστεράς» του ΣΥΡΙΖΑ και, από την άλλη, οι «αερογέφυρες» προς τον σοσιαλισμό, του ΚΚΕ. Η επιλογή του ΚΟ τον Οκτώβρη του 2011 για «πρόταση Μετωπικού Συντονισμού Κοινής Δράσης και Αγώνα» πήγαζε από τις αναγκαιότητες της ταξικής πάλης που εξελισσόταν εκείνη την περίοδο και εκπορευόταν από τη σταθερή προσήλωση της Οργάνωσης στην αρχή της να υπηρετεί την ταξική πάλη, γιατί μέσα από αυτή την πάλη θα προκύψουν οι όροι και οι δυνατότητες ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Θεωρούσαμε και θεωρούμε ότι οι επιδράσεις από την ήττα του κομμουνιστικού κινήματος και η επικράτηση των ρεφορμιστικών προτάσεων «διεξόδου» για μεταβατικά προγράμματα, καθώς και για τη δυνατότητα «αριστερών» κυβερνήσεων, όχι μόνο αποπροσανατόλιζαν την πολιτική κατεύθυνση αυτού του κινήματος που τότε αναπτύχθηκε, αλλά, έχοντας κυριαρχήσει, έχουν οδηγήσει σε μεγάλη

υποχώρηση το εργατικό-λαϊκό κίνημα. Και παρόλο το στραπατσάρισμα που δέχτηκαν (ακόμη και από τους «δείκτες» που αυτές οι δυνάμεις αξιολογούν – τα εκλογικά αποτελέσματα) εξακολουθούν να δίνουν τον τόνο, με πολλαπλές αυταπάτες και μετά την εκκωφαντική καταβαράθρωση του ΣΥΡΙΖΑ και τη διάλυσή του, όπως αυτό το γνωρίσαμε. Η πρόταση αυτή, αφού παλεύτηκε για μεγάλο διάστημα, κατέληξε στη συγκρότηση της ΠΑΑΣ την άνοιξη του 2012, για να ολοκληρωθεί ως ΛΑ-ΑΑΣ τον Οκτώβρη του 2013 με το Μ-Λ ΚΚΕ.

Η πρόταση αυτή δεν αποτέλεσε μια πρόταση από «υποχρέωση», αλλά παλεύτηκε υπηρετώντας τη λογική μας και κυρίως την πολιτική μας κατεύθυνση στο κίνημα – το Μέτωπο Αντίστασης και Διεκδίκησης. Αποτέλεσε, λοιπόν, μια επιλογή τακτικής ώστε να δυναμώσουν οι όποιες εστίες αντίστασης ξεσπούσαν, κόντρα και ενάντια στην κατεύθυνση του συμβιβασμού που επικρατούσε. Οι εστίες αντίστασης και πάλης ήταν και παραμένουν βασικό ζητούμενο. Το Μέτωπο δεν είναι η άρνησή τους ή η προσπάθεια παράκαμψής τους. Αντίθετα. Οι εστίες αντίστασης και πάλης είναι τροφοδότες του Μετώπου. Και το Μέτωπο είναι (και μόνο ως πολιτική πρόταση και κατεύθυνση που παλεύεται στο κίνημα) η αναγκαία πολιτική υπεράσπιση της δημιουργίας εστιών αντίστασης και πάλης. Είναι η συνένωση και η αναβάθμισή τους, η πάλη για την κατάκτηση ενός άλλου συσχετισμού. Με προμετωπίδα τα τρία «αντί» (αντιμπεριαλιστική, αντικαπιταλιστική, αντισυνδιαχειριστική) επεδίωξε να συσπειρώσει όποιο δυναμικό αγωνιστών ή και συλλογικοτήτων υπήρχαν και κινούνταν στην ίδια κατεύθυνση, χωρίς την πλήρη συμφωνία με τις πολιτικές μας απόψεις, δημιουργώντας ένα αγωνιστικό αντίβαρο στο κίνημα.

Θεωρούσαμε ότι ένα πολιτικό πλαίσιο σε ικανοποιητικά επίπεδα και μια διεύρυνσή της στην πορεία παρέμβασής της, θα μπορούσε να αποτελέσει –από τακτικής άποψης– ένα βήμα ενίσχυσης των όρων πάλης της κομμουνιστικής κατεύθυνσης. Μια πολιτική επιλογή που, παρότι η ΛΑ-ΑΑΣ συναποτελούνταν τελικά μόνο από τις δύο αυτές δυνάμεις (που ήταν γνωστές οι πολιτικές τους διαφωνίες, αλλά και η λογική με την οποία παρέμβαιναν στο κίνημα) οδήγησε στην αναβάθμιση της πολιτικής συνεργασίας και έφτασε έως το κοινό κατέβασμα στις εκλογές. Σαν ΠΓ και ΚΟ εκτιμάμε ότι στο ζήτημα της ΛΑ-ΑΑΣ είναι υποχρέωσή μας να σταθούμε κριτικά και αυτοκριτικά.

Η κριτική σε μια κομμουνιστική οργάνωση μπο-

ρεί να αποτελέσει διαδικασία αυτογνωσίας για τα πραγματικά αίτια της κατάληξης μιας πολιτικής επιλογής, αρκεί να προσανατολίζεται στο να εμβαθύνει στα αίτια και όχι σε μια συλλήβδην απόρριψη μιας δράσης. Να αναζητήσει τα κίνητρα και όχι απλά την τελική έκβαση της πολιτικής επιλογής. Να μην διατρέχεται από μια επιφανειακή προσέγγιση, αλλά να εντάσσεται στην προσπάθεια ωρίμανσης εκείνων των διαδικασιών που συνολικά για την οργάνωση δεν θα αποτελέσουν τροχοπέδη και αναστολή σε νέες επιλογές τακτικής και πολιτικής.

31. Κάτω από αυτό το πρίσμα κοιτώντας τα πεπραγμένα, κρίνουμε ότι η προσπάθεια για μια κεντρική πολιτική συνεργασία όπως η ΛΑ-ΑΑΣ αποτέλεσε ένα «σχολείο» για το πώς θα πρέπει να αποφασίζεται και να προωθείται μια αναβαθμισμένη κοινή δράση.

Προχώρησε πέρα από την εμπειρία της Μαχόμενης Αριστεράς, προσπαθώντας να δώσει πιο ενεργό ρόλο σε όλη την Οργάνωση και να μην μείνει σε επίπεδο κορυφής και διμερών συναντήσεων.

Αποπειράθηκε να διαμορφώσει σχήματα με τους συνεργαζόμενους όπου, με συζητήσεις και μέσω της ομοφωνίας, να διαμορφώσει συνελεύσεις με σχετική αυτονομία και όχι ως ιμάντες των αποφάσεων της γραμματείας.

Επιχείρησε να ανοίξει τον διάλογο προς τα έξω και να συναποφασίζει με πανελλαδικά σώματα τις πολιτικές συμφωνίες αλλά και τα όρια της συνεργασίας, πέρα από τα οποία ήταν επιβεβλημένη η αυτόνομη κίνηση της Οργάνωσης.

Σίγουρα δεν πέτυχε να ευοδωθούν με τον καλύτερο τρόπο αυτές οι προσπάθειες, αλλά έβαλε τις βάσεις ώστε το σύνολο της Οργάνωσης να έχει έναν μπούσουλα εάν εμπλακεί σε ανάλογες συνεργασίες που θα επιχειρηθούν στο μέλλον.

32. α. Συνεπώς, οι απαντήσεις και η κριτική δεν μπορεί να γίνουν με τα σημερινά πολιτικά δεδομένα. Θα πρέπει να θυμηθούμε ότι όταν κατατέθηκε η πρόταση υπήρχε ένα λαϊκό ξέσπασμα με κορύφωση τις πλατείες, που απαιτούσε από μια οργάνωση που θέλει να παρέμβει στην ταξική πάλη να προωθήσει και να επιβάλει μια πρόταση κοινής δράσης ανοιχτή σε δυνάμεις, που να ενισχύει τις δράσεις σε επίπεδο κινήματος και να ενισχύει τις εστίες αντίστασης. Ας μην ξεχνάμε ότι η πρόταση κατέληξε να γίνει αποδεκτή μόνο από το Μ-Λ ΚΚΕ και κάποιους αγωνιστές αν και απευθυνόταν σε όλες τις δυνάμεις που κινητοποιούνταν.

β. Την περίοδο που δημιουργείται η ΛΑ-ΑΑΣ συγκρούονται δύο εντελώς αντιπαραθετικές κεντρικές πολιτικές στο κίνημα, που θα χαρακτηρίσουν καθοριστικά τη μετέπειτα πορεία του: Από τη μια η αντίσταση και η κοινή δράση απέναντι στις αστικές πολιτικές συνολικά και, από την άλλη, ένας άκρατος κυβερνητισμός και σύρσιμο πίσω από τον νέο «σωτήρα» που ονομάζεται ΣΥΡΙΖΑ. Είναι καθαρό σε εμάς ότι αυτή η –συνολική και όχι επιμέρους– αντιπαράθεση σε μια πολιτική που κυριαρχεί, απαιτεί κεντρικότερο συντονισμό πολιτικών δυνάμεων, σε πιο διευρυμένη πολιτική βάση, αλλά και ανοικτό σε όσες δυνάμεις μπορούν να συσπειρωθούν στην αγωνιστική άποψη. Για εμάς η προσπάθεια τροποποίησης των συσχετισμών παραμένει ζητούμενο και εκεί επικεντρώνουμε όσον αφορά το κίνημα.

33. Απολογιζόμενοι για αυτήν την περίοδο λέμε: Η λήξη της συνεργασίας κάτω από το βάρος αγεφύρωτων διαφωνιών και αντιλήψεων για την οικοδόμηση κινήματος και σοβαρών αντιθέσεων σε κεντρικά πολιτικά ζητήματα (ελληνοτουρκικά, εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα, κ.ά.) φανερώνει ότι ακόμα και με «ομόηχες» πολιτικές δυνάμεις οι συνεργασίες, σήμερα, δεν μπορούν να έχουν την ευρύτητα και το βάθος που είναι απαραίτητα για να αποτελέσουν πραγματικά αντίβαρα στη ρεφορμιστική κυριαρχία και τα αδιέξοδα των μεταβατικών προγραμμάτων.

34. Οι δυνάμεις και οι αγωνιστές που θα συγκροτηθούν μετωπικά σε μία αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική-αντισυνδιαχειριστική βάση είναι υποχρεωμένοι –είμαστε υποχρεωμένοι– να περάσουν αρκετές δοκιμασίες μέσα στην ταξική πάλη για να φτάσουν σε μία στέρεη μετωπική συνεργασία.

Z. Κάποιες επισημάνσεις στο κρίσιμο ζήτημα των συνεργασιών

35. Στη σημερινή περίοδο, παρόλο που τα δεδομένα που προστίθενται τόσο από την κυβερνητική πολιτική όσο και από την κινηματική απραξία (αλλά πλέον και με κάποια στοιχεία κινηματικών σκιρτημάτων) δικαιώνουν τις εκτιμήσεις μας. Χρειάζεται λοιπόν μια κριτική επανεκτίμηση του περιεχομένου αυτών των μορφών, αλλά και αναπροσαρμογή της τακτικής μας χωρίς αυτό να οδηγεί αποκλειστικά στον μονόδρομο της αυτοδύναμης κίνησης. Ένας ουσιαστικός απολογισμός για τις προσπάθειές μας

με αυτές τις μορφές πάλης που θα παίρνει υπόψη του τα δεδομένα που έχουν διαμορφωθεί στον ευρύτερο αριστερό χώρο κι όχι απλά στον μικρόκοσμο του εξωκοινοβουλίου, αλλά και το βάρος και τις ευθύνες που έχει αναλάβει αυτή η οργάνωση απέναντι στον στόχο της συγκρότησης εστιών αντίστασης.

36. Σε αυτό το σημείο να προσθέσουμε ότι, αν για την κυβερνητική πολιτική και τη σημερινή, ακόμη δεξιότερη μετατόπιση του πολιτικού σκηνικού δεν χρειάζεται να επιμείνουμε ιδιαίτερα, θα άξιζε να εκτιμήσουμε τις διεργασίες στο χώρο της ευρύτερης Αριστεράς που έχουν συντελεστεί. Δεν είναι μυστικό για όσους «παροικούν την Ιερουσαλήμ» ότι η δεξιά μετατόπιση έχει συμπαρασύρει σχεδόν το σύνολο της επίσημης και ανεπίσημης Αριστεράς, ιδιαίτερα μετά και τον καταποντισμό του ΣΥΡΙΖΑ που αποτέλεσε το βάθρο στήριξης της πλειονότητας των δυνάμεων που αναζήτησαν «αριστερές» κυβερνήσεις και πρόβαλαν προγράμματα κυβερνώσας Αριστεράς. Στο σύνολό τους οι δυνάμεις αυτές σήμερα σπαράσσονται από εσωτερικές αμφισβητήσεις, ενώ τα εκλογικά τους αποτελέσματα και η στάση που ακολούθησαν πρόσφατα προεκλογικά ενίσχυσαν την απογοήτευση και την αποσυσπείρωση ενός δυναμικού αγωνιστών που κλήθηκε να σέρνεται πίσω από το ΚΚΕ, τον ΣΥΡΙΖΑ αλλά και το ΠΑΣΟΚ, συντείνοντας (μαζί με το «φαινόμενο» Κασσελάκη) στην απαξίωση και αποϊδεολογικοποίηση της (όπως κατ' αυτούς εννοείται) Αριστεράς σήμερα.

Από την άλλη, το ΚΚΕ, συνεχίζοντας την προσπάθεια της καταξίωσής του ως δύναμης στήριξης του συστήματος και έχοντας προφανώς αναπτερωθεί από την κατάντια των υπόλοιπων δυνάμεων της Αριστεράς «μας», έφτασε να προτείνει κυβερνητικό πρόγραμμα... αν χρειαστεί, διαλύοντας συστηματικά κάθε έννοια συγκρότησης όρων μαζικής αντίστασης μέσα από σωματεία και συλλόγους και σέρνοντας παράλληλα πίσω του ένα σημαντικό κομμάτι του εξωκοινοβουλίου. Είναι πέραν πάσης αμφιβολίας ότι οι έννοιες και το περιεχόμενο αυτού που κατά συνθήκη αποκαλούμε ΑΡΙΣΤΕΡΑ έχουν σοβαρά τροποποιηθεί και θα χρειαστεί ένας συνολικότερος επαναπροσδιορισμός, μέσα από ιδεολογικοπολιτική δουλειά, των δυνάμεων που αναφέρονται σε αυτήν.

Αυτή η πραγματικότητα είναι η βάση πάνω στην οποία έχει μπλοκαριστεί, σχεδόν εκφυλιστεί, (κυρίως στην Αθήνα) η κοινή δράση. Σε αυτό μεγάλο βαθμό ευθύνες έχουν οι εν λόγω δυνάμεις που εξακολουθούν να έχουν ως λογική ότι η αριθμητική τους δύναμη τούς επιτρέπει να απορρίπτουν προτά-

σεις που προέρχονται από εμάς και να μετατρέπουν την κοινή δράση σε ανταλλαγή μείλ και κοπτοραπτική μεταξύ εκπροσώπων οργανώσεων, χωρίς να δίνεται η δυνατότητα συμμετοχής του κόσμου τους αλλά και άλλων αγωνιστών σε μια αντιπαραβολή απόψεων ανοικτά στον κόσμο, όπως γινόταν παλιότερα με ανοικτές διαδικασίες, προκαλώντας τελικά, την υπόσκαψη των κινηματικών διαδικασιών που θα γεννήσουν ζυμώσεις αλλά και αντιπαραθέσεις παραγωγικές καθώς και αλληλοεπιδράσεις στη διαμόρφωση πλαισίων δράσης. Βασικό πρόβλημα, η αντίληψή τους ότι η κατάθεση των θέσεών τους σε ένα πλαίσιο δεν επιδέχεται συζήτηση πέρα από επιμέρους ζητήματα, που ακόμη και αυτά είναι συνήθως προαποφασισμένα (χρόνος και τόπος) ενώ συχνά, κάτω από το πρόσχημα ότι δεν ελέγχουν (π.χ. τις φοιτητικές οργανώσεις ή τα εργατικά σωματεία) το κατέλωμα στην κοινή δράση πάει σύννεφο φέρνοντας την Οργάνωση μπροστά σε τετελεσμένα και απαράδεκτες πρακτικές.

37. Αν αυτή είναι η μία πλευρά της προσπάθειας συγκρότησης όρων κινήματος, η άλλη έχει να κάνει με τις δικές μας αντικειμενικές αδυναμίες και διστακτικότητες όσον αφορά την επιλογή τακτικής απέναντι στο κρίσιμο για μια κομμουνιστική οργάνωση ζήτημα της συσπείρωσης ευρύτερων δυνάμεων κόσμου και συλλογικοτήτων για την αντιμετώπιση της επίθεσης. Το κατά πόσο θα πρέπει να συνεχίσουμε να συμβάλλουμε σε τέτοιου επιπέδου κοινή δράση ή θα επιλέξουμε άλλη τακτική (διμερείς συνεργασίες με δυνάμεις που συμφωνούν, επιμονή σε αυτοδύναμες πρωτοβουλίες) μένει να εκτιμηθεί. Όμως, καθοριστικός παράγοντας είναι ότι αυτές οι προσπάθειες είναι απαραίτητες πέρα από το τελικό τους αποτέλεσμα. Η πρότασή μας για συντονισμό πάνω σε ένα μίνιμουμ πολιτικό πεδίο διεκδίκησης που κατατέθηκε δίνει μια απάντηση τόσο στις προσδοκίες των λαϊκών στρωμάτων για αποτελεσματικότερη αντίσταση όσο και στον εκφυλισμό της κοινής δράσης που βιώνουμε. Το πόσο θα προχωρήσει η πρόταση είναι συνάρτηση και των πολιτικών δεδομένων που θα διαμορφωθούν, αλλά και του πόσο η Οργάνωση θα την προωθήσει αποφασιστικά.

Θα πρέπει να κατανοηθεί ότι μακροπρόθεσμα η προσπάθειά μας στο θέμα των συνεργασιών και συμμαχιών θα έχει προεκτάσεις και στο κεφαλαίωδες ζήτημα της συγκρότησης του επαναστατικού υποκειμένου, που μας απασχολεί 40 χρόνια, είτε αυτό πάρει τη μορφή μιας πολύ πιο αξιόπιστης και συνδεδεμένης με τις μάζες κομμουνιστικής οργάνω-

σης είτε, ακόμη περισσότερο, ενός κομμουνιστικού κόμματος με ερείσματα στην εργατική τάξη.

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, μια διευρυμένη πολιτική ρευστότητα και μια ευρύτερη κοινωνική κινητικότητα (εργαζόμενοι, μικρομεσαίοι) που, από τη μια, τροφοδοτεί εστίες αντίστασης, που συνήθως παραμένουν ανεπαρκείς, χωρίς να απαντούν με θετικό τρόπο το ζήτημα της αριστεράς και του κινήματος, αλλά που διαμορφώνουν όρους ώστε και στα δύο αυτά ζητήματα, έστω και με αρνητικό τρόπο (διαπίστωση των ελλείψεών τους), να τα προσεγγίσουν οι μάζες με καλύτερους όρους. Χρειάζεται, δηλαδή, η αναζήτηση εκείνων των πρωτοβουλιών καθώς και των μορφών προσέγγισης που θα προκαλέσουν αριστερόστροφες αναζητήσεις και ανακατατάξεις στον εργαζόμενο λαό, στον χώρο του εξωκοινοβουλίου, για τον οποίο το ΚΚΕ(μ-λ) αποτελούσε κεντρικότερο σημείο αναφοράς και χώρο αποστοίχισης από τον ρεφορμισμό, αλλά και στον λαϊκό ευρύτερο προοδευτικό χώρο όπου είναι διαπιστωμένο και καταγεγραμμένο ότι μας παρακολουθεί και αναζητά απαντήσεις.

38. Αξίζει εδώ να δούμε μια άλλη σημαντική πλευρά των απαιτήσεων της ταξικής πάλης αλλά και των ευθυνών μας. Οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις για την Γιουγκοσλαβία και το Ιράκ, αλλά πολύ περισσότερο οι πλατείες και ο Δεκέμβρης του '08, έστειλαν ένα μήνυμα για την κοινωνική και πολιτική συνθετότητα αυτών των κινητοποιήσεων, για τις απαιτήσεις που εγείρονται σε μια κομμουνιστική οργάνωση, έστω και με τις δυνάμεις που εμείς έχουμε, ώστε να παρέμβει πρωτοπόρα, κόντρα σε αυταπάτες και ρεφορμισμούς. Ήταν μεγάλα σχολεία για την Οργάνωση και την καθοδήγησή της και εκτιμούμε ότι ανταποκρίθηκε με επιτυχία. Άλλωστε, αυτό φάνηκε στη μαζικοποίηση της νεολαίας που ακολούθησε.

Πρόκυψε με εκκωφαντικό τρόπο η αναγκαιότητα μιας πολιτικής συλλογικότητας, ενός ευρύτερου πολιτικού σχήματος αναφοράς που θα αντιπαρτίθετο στα «κέντρα αγώνα» με τις αυταπάτες περί ανατροπής της κυβέρνησης και αντιμετώπισης του χρέους ή την καθήλωση της πάλης απλά σε αντικαταστατικό περιεχόμενο, ενώ θα έμπαζε ορμητικά στο προσκήνιο την αναγκαιότητα του αντιμπεριαλισμού. Η έλλειψη αυτής της ευρύτερης ομπρέλας εκ μέρους μας, αλλά και η άμεση ανάγκη μαζικοποίησης του δυναμικού που μπορούσε να αντιπαρθεθεί αντικαπιταλιστικά-αντιμπεριαλιστικά-αντισυνδιαχειριστικά γέννησε την πρότασή μας το 2011.

39. Παλέσαμε για την κοινή δράση, αλλά και για τη δημιουργία μονιμότερων σχημάτων στενότερης συνεργασίας και συντονισμού, χωρίς εκβιασμούς, βιασμούς και άλματα στο κενό, αλλά για να συγκροτηθεί κάτι που θα έβαζε πλάτη στην οικοδόμηση κινήματος, αντιστάσεων. Σαν ένα πεδίο που θα δοκιμάζονταν οι πρακτικές που πρέπει να κατακτηθούν σε ευρύτερα κοινωνικά και πολιτικά μέτωπα.

Πέρα όμως απ' αυτό, θέλουμε να κάνουμε και μία ακόμη αποσαφήνιση. Δεν έχουμε την συνταγή έτοιμη, ούτε την τεχνογνωσία. Έχουμε όμως την πολιτική διάθεση ώστε η όλη αντίληψη και κοινή πρακτική των εγχειρημάτων αυτών, όσο θα απλώνονται και προς τα κάτω και προς τα δίπλα, να συμβάλλουν στη δημιουργική αντιπαράθεση και συνδιαμόρφωση ευρύτερων κοινών χαρακτηριστικών και κατευθύνσεων. Αν κάτι τέτοιο επιτευχθεί, θα έχει σοβαρή θετική επίδραση και στον στόχο της οικοδόμησης –μέσα σε μια πορεία– μιας ισχυρής κομμουνιστικής οργάνωσης, θα 'ναι ένα αποφασιστικό βήμα για την οικοδόμηση του κομμουνιστικού κόμματος.

Οι σημερινές διαφοροποιήσεις, κυρίως στο δυναμικό της νεολαίας, παράλληλα με την ευρισκόμενη σε υποχώρηση και πολιτικά ηττημένη α/α, έχει δώσει νέα σχήματα που, χωρίς να αποτελούν κύριο πεδίο απεύθυνσής μας, είναι χώρος που μας επιτρέπει να παρέμβουμε. Οι όποιες αναφορές τους στο κομμουνιστικό κίνημα, τον ιμπεριαλισμό, την εξάρτηση και την παράδοση του ΚΚΕ (ΕΑΜ, ΕΛΑΣ) αφήνουν περιθώρια για παρέμβαση που, όμως, είναι απαιτητική σε αντιπαράθεσεις. Είναι λάθος να απορρίπτουμε εκ προοιμίου τη διερεύνηση διαθέσεων και ορίων με δυνάμεις που μπορεί να βρεθεί μίνιμουμ πολιτική κοινότητα.

Ακόμη πιο απαιτητική και προφανώς πιο ενδιαφέρουσα είναι η προσέγγιση συλλογικότητων που ιδιαίτερα η εργαζόμενη νεολαία σε χώρους δουλειάς ή διαμονής θα επιδιώξει να συγκροτήσει μπροστά στις απειλές που δέχεται και στην αναζήτηση μορφών οργανωμένης αντίστασης (π.χ. στήριξη απολυμένων σε γειτονιές, εξώσεις). Συνεπώς απαιτείται να βγουν συμπεράσματα για τις συνεργασίες και τη στενή οργανωτική δουλειά, για να χαράξουμε πιο αποτελεσματική τακτική με στόχο τη μαζικοποίηση αλλά και την ενίσχυση της κομμουνιστικής κατεύθυνσης.

Το ζήτημα της ανασυγκρότησης του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος συμπλέκεται με την ανασυγκρότηση του κοινωνικού υποκειμένου, της εργατικής τάξης «σε τάξη για τον εαυτό της». Δεν μπορούμε και δεν είναι σωστό να διαχωρίσουμε αυ-

τές τις δύο διαδικασίες που είναι αλληλένδετες η μία με την άλλη. Σε αυτόν τον δρόμο είμαστε υποχρεωμένοι να κινηθούμε, αυτό είναι το κεντρικό πρόβλημα στο οποίο την απάντηση πρέπει να συμβάλουμε. Όσο η απάντηση καθυστερεί τόσο θα γίνεται μεγαλύτερο και δυσκολότερο, μέσα σε συνθήκες δυσμενέστερων ταξικών-πολιτικών συσχετισμών. Αφορά, τέλος, την εργατική τάξη και τους λαούς σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να ενταθούν οι προσπάθειες σύνδεσης με επαναστατικές κομμουνιστικές δυνάμεις σε διεθνές επίπεδο, με την ταυτόχρονη ανάπτυξη της διεθνιστικής αλληλεγγύης και της φιλίας με όλους τους λαούς στον αγώνα ενάντια στους δυνάστες τους.

II. Η ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ. ΕΥΘΥΝΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΕΙΣ

A. Το μέγεθος των ευθυνών που έχουμε αναλάβει

40. Το ΚΚΕ(μ-λ), ως συγκροτημένη επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση που θέλει να είναι, έχει χρεωθεί με σοβαρές ευθύνες απέναντι στην εργατική τάξη και τον λαό, στους αγωνιστές του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Μόνο έτσι μπορούμε να αντιληφθούμε την ύπαρξή μας και τη δράση μας. Δεν υπάρχουμε για τον εαυτό μας, αλλά για να υπηρετούμε το κίνημα, και πολύ περισσότερο για να συγκροτήσουμε τους πολιτικούς-ιδεολογικούς και οργανωτικούς όρους για την ανάπτυξή του και το ξεπέρασμα της φάσης της οπισθοχώρησης και της ήττας.

Η ευθύνη αυτή βαραίνει πρώτα απ' όλα την καθοδήγηση της Οργάνωσης και όλο το στελεχικό της δυναμικό, τόσο συλλογικά όσο και το κάθε στέλεχος ξεχωριστά.

Η συγκρότηση μίας επαναστατικής κομμουνιστικής οργάνωσης και η παρέμβαση στο εργατικό-λαϊκό κίνημα απαιτούν συνειδητή στράτευση και συνεχείς προσπάθειες στο πολιτικό - ιδεολογικό - οργανωτικό επίπεδο. Μάλιστα, σε περίοδο οπισθοχώρησης και ήττας του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, αυτή η στράτευση δοκιμάζεται συνεχώς μπροστά στην απεραντοσύνη των σκοπών της υπόθεσης της κοινωνικής απελευθέρωσης και της οικοδόμησης μίας νέας, σοσιαλι-

στικής κοινωνίας.

Στην πορεία των 42 χρόνων ύπαρξης και δράσης μας η Οργάνωση βρισκόταν συνεχώς στην ανάγκη να απαντήσει σε ένα σοβαρό ζήτημα: Θα αναλάβει το βαρύ φορτίο ουσιαστικών ιδεολογικών και πολιτικών επεξεργασιών, αλλά και αναζήτησης πολιτικών πρωτοβουλιών, που θα θέτουν πιο αναβαθμισμένα την κατεύθυνση της ανασυγκρότησης του εργατικού-λαϊκού αλλά και του κομμουνιστικού κινήματος;

Οι δοκιμασίες που έχουμε περάσει όλες αυτές τις δεκαετίες αποδεικνύουν ότι το ΚΚΕ(μ-λ) έχει αναλάβει τις ευθύνες του και θα συνεχίζει να παλεύει στην κατεύθυνση τόσο της καθημερινής συμμετοχής στην ταξική πάλη όσο και στο πολιτικό-ιδεολογικό μέτωπο απέναντι στην αστική ιδεολογία, τον ρεφορμισμό-ρεβιζιονισμό, την αναρχία/αυτονομία. Στο κέντρο της επιδίωξής του παραμένει η ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος, βασικού πολιτικού «κινήτρου» του εργατικού-λαϊκού κινήματος.

41. Τα λάθη και οι παραλείψεις στο προχώρημα αυτής της υπόθεσης μπορούν να αναζητηθούν κατά βάση στις μικρές οργανωτικές δυνατότητες, ζητήματα που δεν είναι στενά οργανωτικά, αλλά συνδέονται με τον πολιτικό-ιδεολογικό εξοπλισμό της Οργάνωσης. Έναν εξοπλισμό που δεν θα εξηγήσει «μόνο» την κατάσταση στον κόσμο και τη χώρα. Αλλά έναν εξοπλισμό που θα αναβαθμίζει το επίπεδο συμμετοχής της Οργάνωσης και των μετωπικών σχημάτων που αναφέρονται σε αυτήν στην ταξική πάλη.

Το ΚΚΕ(μ-λ) μπορεί και πρέπει να μετεξελιχθεί σε μία μαζική οργάνωση λαϊκών αγωνιστών. Αυτή είναι μία δύσκολη και απαιτητική διαδικασία που μπορεί να πραγματοποιηθεί με συνειδητή προσπάθεια, στόχους και πλήρη στράτευση όλου του δυναμικού της Οργάνωσης.

B. Νέο τοπίο, νέες απαιτήσεις

42. «*Ηδη από τις παραμονές της σύσκεψης του 2012, είχαμε θέσει την αναγκαιότητα να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι και εξοπλισμένοι σε σχέση με τους στόχους, τις επιδιώξεις, τη γραμμή και τις μορφές με τις οποίες θα πορευτούμε, ξεκινώντας φυσικά από το σήμερα, από το άμεσο, με έναν ορίζοντα σχετικά μεσοπρόθεσμο και στον οποίο σαν «όριο» έχουμε θέσει την αλλαγή των συσχετισμών.*

Το γεγονός ότι οι συνθήκες σήμερα αλλά και στο μέλλον θα είναι ρευστές και αβέβαιες, δεν πρέπει να μας οδηγήσει σε στάση μετάθεσης και παραπομπής της όλης αυτής προσπάθειας, μιας και, στο βαθμό που καταλήγουμε και ενσωματώνουμε στη φυσιογνωμία μας τέτοιες μεσοπρόθεσμες κατευθύνσεις, με κριτή την εξυπηρέτηση της ταξικής πάλης, συμβάλλουμε από καλύτερες θέσεις και στην ενίσχυση του κινήματος αλλά και της ιδιαίτερης κομμουνιστικής τάσης που υπηρετούμε.

Ταυτόχρονα γινόμαστε και σοφότεροι στο βαθμό που κάποιες απ' αυτές τις κατευθύνσεις μέσα στη ζωή μπορούν να αποδειχθούν λάθος και να αναγκαστούμε να τις τροποποιήσουμε και να τις καταργήσουμε. Οι ιδιες οι εξελίξεις μας αναγκάζουν να δρούμε, να παρεμβαίνουμε όλο και πιο συστηματικά και αυτή η ανάγκη να δρούμε επιβάλλει την ανάγκη να παράγουμε, να σκεφτόμαστε, να καταλήγουμε σε κατευθύνσεις, σε ιδέες και στο πολιτικό και στο οργανωτικό και στη μορφή, αλλά κυρίως στο περιεχόμενο» («Ο δικός μας δρόμος»).

Στα χρόνια που πέρασαν η καθοδήγηση του ΚΚΕ(μ-λ) έδωσε ιδιαίτερο βάρος στην ανάλυση των διεθνών και εσωτερικών πολιτικών εξελίξεων, με κυρίαρχο χαρακτηριστικό το ταξικό κριτήριο και την εμπλοκή της στην ταξική πάλη, που βοήθησαν σημαντικά τόσο στην ορθότητα των εκτιμήσεων όσο και σε μία γενικά σωστή πολιτική κατεύθυνση. Αυτό αποτέλεσε και το πιο σημαντικό στοιχείο συγκρότησης για την Οργάνωση, καθώς τα μέλη και τα στελέχη της ήταν εξοπλισμένα με μία πολιτική γραμμή η οποία δεν «έπαιζε μπουνιές» με την πραγματικότητα, αλλά την εξηγούσε και επιβεβαιωνόταν από τις εξελίξεις.

Ταυτόχρονα, η καθοδήγηση της Οργάνωσης βρισκόταν σε ιδεολογική ετοιμότητα, προκρίνοντας ως πρωτεύον ζήτημα να υπερασπιστούμε τον δρόμο του Οκτώβρη και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ, την υπεράσπιση της Μεγάλης Προλεταριακής Πολιτιστικής Επανάστασης στη ΛΔ της Κίνας και τον αγώνα ενάντια στην παλινόρθωση του καπιταλισμού, κεντρικό ζήτημα για το κομμουνιστικό κίνημα διεθνώς και στην χώρα μας.

43. Εδώ, όμως, χρειάζεται να τεθεί ένα ζήτημα που δεν αντιμετωπίστηκε με επάρκεια, και μέχρι σήμερα δημιουργεί προβλήματα και δυσκολίες. Από τη μεριά της καθοδήγησης δεν δόθηκε ιδιαίτερο βάρος σε μία σχεδιασμένη οργανωτική ανάπτυξη της Οργάνωσης, με αποτέλεσμα οι σωστές πολιτικές αναλύσεις και εκτιμήσεις, και οι ιδεολογικές

προσεγγίσεις σε σημαντικά ζητήματα του κινήματος, να μην αποκτούν την πρόσβαση σε ευρύτερο κόσμο όπως τους αναλογεί. Αυτό δημιούργησε την εντύπωση ότι τα μέλη και τα στελέχη του ΚΚΕ(μ-λ) είναι «τρεχαλητά» για το κίνημα, υποτιμώντας την οργανωτική ανάπτυξη, και με αυτόν τον τρόπο παρουσιάστηκαν στο εσωτερικό της Οργάνωσης αντιλήψεις «κινήματισμού». Μία αδιέξοδη αντίληψη που δεν βλέπει τη διαλεκτική σχέση ανάπτυξης του εργατικού-λαϊκού κινήματος με την ενίσχυση και την ανάπτυξη της κομμουνιστικής κατεύθυνσης, αλλά θεωρεί ότι όλα θα προκύψουν μόνο από την ανάπτυξη του κινήματος.

Η μετεξέλιξή μας σε μία μαζική επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση, με ισχυρούς δεσμούς με τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, είναι στόχος που μπορεί να πραγματοποιηθεί με συλλογικότητα, σχεδιασμό και ευθύνη.

Η βασική μας δυσκολία έγκειται στο γεγονός ότι αυτή η Οργάνωση, ενώ χαρακτηρίζεται –από την ανασυγκρότησή της– από σωστές αναλύσεις των πολιτικών εξελίξεων διεθνώς και εσωτερικά (κάτι που δεν άφηνε «έκθετα» τα μέλη της σε γεγονότα πολύ κρίσιμα και πρωτόγνωρα) εμποδώνει μια αίσθηση «αναποτελεσματικότητας» της δράσης μας. Η πολιτική επιβεβαίωση δεν συνοδεύεται από ανάλογα οργανωτικά αποκρυσταλλώματα.

44. Για μία οργάνωση που θέλει να κινηθεί σε επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση, η σύνδεσή της με την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό γενικότερα αποτελεί βασικό καθήκον. Ιδιαίτερα την περίοδο της οπισθοχώρησης και της ήττας του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος, αυτή η κατεύθυνση είναι ιδιαίτερα δύσκολη και απαιτητική. Πρέπει να υπερπηδηθούν πολλά εμπόδια και δυσκολίες. Αποτελεί, όμως, μονόδρομο, καθώς η σύνδεση με την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους είναι η σύνδεση και η συμμετοχή της Οργάνωσης στην ταξική πάλη με τους όρους που αυτή διεξάγεται. Αυτή την κατεύθυνση –παρά τα λάθη, τα πιασμένα και τις δυσκολίες– το ΚΚΕ(μ-λ) δεν προσπάθησε να την αποφύγει, το αντίθετο μάλιστα.

Την Οργάνωσή μας, από την πρώτη περίοδο της ανασυγκρότησής της το 1982, την απασχόλησε με έντονο και ιδιαίτερο τρόπο η σύνδεσή της με τους εργαζόμενους, σαν βασικό στοιχείο των καθηκόντων της. Και αυτό φάνηκε ήδη από το 1983, όταν η 2η Συνδιάσκεψη είχε σαν βασικό της περιεχόμενο την κατάσταση των εργαζομένων στη χώρα από

ταξική, πολιτική και συνδικαλιστική άποψη, και τις δικές μας κατευθύνσεις και στόχους πάλης.

«Για μας δεν υπάρχει δρόμος (προσανατολισμός) για μία πολιτική οργάνωση (ή κόμμα) έξω από αυτόν που τη συνδέει με τα προβλήματα, τις ανάγκες, την πάλη των μαζών και ιδιαίτερα της εργατικής τάξης. Κάθε άλλος προσανατολισμός, που θα αποσυνδέει πρακτικά από αυτή τη σχέση, είναι βέβαιο ότι θα αποπροσανατολίσει την οργάνωση, θα την οδηγήσει ή στη συνθηκολόγηση με την αστική τάξη (όποιο ρούχο και αν φορέσει αυτή η συνθηκολόγηση) ή στην διάλυση». (Η σύνδεση με την εργατική τάξη, θεμελιακός όρος για την προώθηση της πάλης μας, 2η Συνδιάσκεψη 1983).

Είναι η περίοδος όπου, με ευθύνη της ρεφορμιστικής ηγεσίας του ΚΚΕ, κυριαρχεί στο εργατικό κίνημα η λογική των «κοινωνικών εταιρών» και της ταξικής συνεργασίας. Είναι η περίοδος που η αποδοχή της ΑΤΑ (Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή) σε μεροκάματα και μισθούς, που έφερε το ΠΑΣΟΚ, οδηγεί στην αποσυγκρότηση του εργατικού κινήματος και στην εγκατάλειψη του δρόμου της ταξικής πάλης. Είναι η περίοδος όπου και στη χώρα μας αρχίζει να ενισχύεται η αντίληψη περί του «τέλους» της εργατικής τάξης και της ενσωμάτωσής της στο καπιταλιστικό σύστημα. Είναι η περίοδος που κάποιοι αναζητούν πλέον άλλα «επαναστατικά υποκείμενα», είτε στην «άγρια νεολαία» είτε στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής. Σε όλες αυτές τις λαθεμένες αντιλήψεις και πολιτικές, που οδηγούσαν στην υποταγή και την ήττα, η Οργάνωσή μας στάθηκε απέναντι. Με βασικό εργαλείο την ανάλυση της πραγματικότητας με ταξικό κριτήριο, αυτό που κύρια εκτιμούσαμε ήταν η ολομέτωπη επίθεση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς, σαν τον μοναδικό του δρόμο για να βγει από την κρίση του, και βασικό «τροφοδότη» αυτής της επίθεσης την καπιταλιστική παλινόρθωση στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες. Ταυτόχρονα, και σε συνδυασμό με τα προηγούμενα, αρχίζουν σπερματικά οι πρώτες αναφορές για την υποχώρηση του ρόλου και της θέσης της εργατικής τάξης ως μία θεμελιώδης αιτία της παλινόρθωσης. Εκείνα τα χρόνια μπαίνουν και τα θεμέλια της άποψης που στη συνέχεια έγινε βασική θέση, «αγκωνάρι» θα λέγαμε, της συνολικότερης πορείας μας: Ότι η ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος θα γίνει σε σύνδεση με την ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης «σε τάξη για τον εαυτό της».

45. Βασικό στοιχείο της αντίληψής μας μέσα στους εργασιακούς χώρους, αλλά και στην «από έξω» παρέμβαση, έχει να κάνει πρώτα και κύρια με το ασυμβίβαστο, το ασυμφιλίωτο, των ταξικών αντιθέσεων μέσα στον καπιταλισμό. Στη βάση αυτή για εμάς η λογική που πρέπει να κυριαρχήσει μέσα στο εργατικό κίνημα είναι ότι αυτό δεν μπορεί και δεν πρέπει να κινείται στα όρια αντοχής του καπιταλιστικού συστήματος.

Από την άποψη αυτή, τα αιτήματα και οι στόχοι πάλης έχουν σαν βασικό και μοναδικό τους κριτήριο τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων γενικά. Γι' αυτόν τον λόγο και η παρέμβασή μας δεν στέκεται μόνο στον συνδικαλιστικό λόγο, για τα άμεσα προβλήματα και τις αντιθέσεις στους χώρους δουλειάς και τη συνολική αντεργατική πολιτική των αστικών κυβερνήσεων, αλλά θέλει να συνδέσει αυτήν την καθημερινή πάλη με την προοπτική της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων στην αναμέτρηση με τους δυνάστες τους για την κοινωνική απελευθέρωση. Και για να έχει αυτή η κατεύθυνση ισχυρά πολιτικά θεμέλια, έτσι ώστε να είναι στέρεη στην προοπτική της, η θέση μας ότι «η εργατική τάξη συγκροτείται κυρίως στην πάλη της απέναντι στο κεφάλαιο και κατακτά την ηγεμονία της κυρίως στην πάλη της ενάντια στον ιμπεριαλισμό» αποτελεί κομβικό πολιτικό ζήτημα στην παρέμβασή μας στους εργατικούς χώρους, καθώς η εξάρτηση, σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, πολιτικό, στρατιωτικό), του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος από τον ιμπεριαλισμό έχει άμεσες επιπτώσεις πάνω στην εργατική τάξη και τους εργαζόμενους. Και στην προοπτική της αναμέτρησης και της σύγκρουσης, η εργατική τάξη και ο λαός δεν θα βρουν απέναντί τους μόνο την ντόπια άρχουσα τάξη και τους μηχανισμούς της, αλλά και τους ιμπεριαλιστές πάτρωνες «αυτοπροσώπως».

46. Οι προσπάθειές μας όλα αυτά τα χρόνια για σύνδεση και ανάπτυξη δεσμών με την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, κινήθηκαν ταυτόχρονα με τη συγκρότηση μετωπικών πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων στους χώρους αυτούς, είτε αυτόνομα είτε σε συνεργασία με άλλες δυνάμεις. Στην πορεία, και όσο ενισχυόταν η δεξιά μετατόπιση στην εν γένει Αριστερά, και ενώ ταυτόχρονα οι κυβερνητικοί (κάθε είδους και απόχρωσης) και εργοδοτικοί εργατοπατέρες όλο και πιο ξετσιπίωτα προωθούσαν την ταξική συνεργασία και την υποταγή στην επίθεση του κεφαλαίου, ενισχυόταν η άποψη ότι η παρέμβασή

μας είχε ανάγκη από πολιτικο-συνδικαλιστικά σχήματα με ξεκάθαρο ταξικό-αγωνιστικό προσανατολισμό. Από το σημείο όμως αυτό (της διαπίστωσης της ανάγκης) μέχρι τη δυνατότητα συγκρότησης τέτοιων σχημάτων, μεσολαβεί ένα διάστημα που πρέπει να οικοδομηθούν τόσο οι πολιτικοί όροι για κάτι τέτοιο, όσο και η συγκέντρωση δυνάμεων στην κατεύθυνση αυτή.

Από την άλλη πλευρά, όμως, σήμερα μπορούμε να πούμε αυτοκριτικά ότι καθυστερήσαμε σημαντικά να πάρουμε αποφάσεις και τα αναγκαία οργανωτικά-πολιτικά μέτρα για τη συγκρότηση ενιαίων μετωπικών σχημάτων στους χώρους δουλειάς. Να συνενώσουμε τις διάσπαρτες παρεμβάσεις και παρουσίες στους διάφορους χώρους σε ενιαία πανελλαδικά σχήματα, με δικά τους όργανα και έντυπα. Αυτή η καθυστέρηση είχε σαν βασική της αιτία μία εκτίμηση (ιδιαίτερα μετά τις καταρρεύσεις του 1989-'91) ότι υπήρχε ανάγκη συνεργασίας και κοινής δράσης με όλο το δυναμικό που αρνιόταν να υποταχτεί στον καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό μονόδρομο και αναζητούσε ταξική συγκρότηση και αγωνιστική διέξοδο. Επιδιώξαμε, δηλαδή, να στηρίζουμε και να βαδίσουμε μαζί με αριστερές δυνάμεις και αγωνιστές σε αυτήν την κρίσιμη περίοδο. Αυτό, όμως, που σύντομα διαπιστώσαμε ήταν ότι το βάθος της ήττας του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος ήταν τόσο μεγάλο που πλέον ασκούσε καταθλιπτική επιρροή στη σκέψη, την ανάλυση και τις κατευθύνσεις ακόμα και δυνάμεων που είτε είχαν αγωνιστική δράση και αντίληψη είτε είχαν βγει στο προσκήνιο στην αντιπαράθεσή τους με τον ρεφορμισμό και τη δεξιά πολιτική.

47. Γι' αυτούς τους λόγους η συγκρότηση των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών το 2001 αποτέλεσε την πρώτη, πανελλαδικού χαρακτήρα, συγκρότηση μετωπικού σχήματος, καθώς επιλέξαμε τελικά να διαχωριστούμε πολιτικά και οργανωτικά από αντιλήψεις και δράσεις που συμμετείχαν και προωθούσαν τη συνδιοίκηση. Αντιλήψεις και πρακτικές που υπονόμευαν την πολιτική και οργανωτική συγκρότηση ενός από τους μεγαλύτερους κλάδους εργαζόμενων, και ιδιαίτερα μετά από έναν μεγαλειώδη αγώνα τον Ιούνιο του 1998 για τη ματαίωση του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ.

Στους υπόλοιπους εργασιακούς χώρους έγιναν απόπειρες συγκρότησης ενιαίου σχήματος (Εργατικές Επιτροπές, Αριστερή Αγωνιστική Κίνηση) που όμως δεν είχαν συνέχεια, κατά βάση λόγω υποκειμενικών αδυναμιών.

Εδώ είναι αναγκαίο να τονιστεί ότι η εργατική δουλειά και η παρέμβαση μέσα στους εργασιακούς χώρους είναι μία υπόθεση δύσκολη και απαιτητική. Έχει να αντιμετωπίσει, από τη μία, την εργοδοτική καταπίεση και τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς και, από την άλλη, την αστικορεφορμιστική κυριαρχία στον συνδικαλισμό. Η αποσυγκρότηση (ιδεολογική, πολιτική, οργανωτική) του εργατικού κινήματος έχει βάθος και έκταση, και επηρεάζει αρνητικά τη συνείδηση των εργαζόμενων.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, η συγκρότηση εργατικού τομέα και εργατικών στελεχών για μία επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση που κινείται «κόντρα στο ρεύμα» του αστισμού και του ρεφορμισμού-οπορτουτισμού, είναι εξαιρετικά δύσκολη και απαιτεί αδιάκοπες προσπάθειες και διάθεση δυνάμεων.

Όλα τα παραπάνω δεν αναφέρονται για να δικαιολογηθούν λάθη και καθυστερήσεις, αλλά για να τονιστούν οι δυσκολίες με τις οποίες οφείλουμε να αναμετρηθούμε.

48. Από γενική άποψη, θα λέγαμε ότι μέσα από την εργατική δουλειά ουσιαστικά καλούμαστε να απαντήσουμε στο κατά πόσο είναι ανοικτή η προοπτική της επανάστασης ή έχει κλείσει αμετάκλητα μετά την καπιταλιστική παλινόρθωση και την ήττα του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος και το μόνο που απομένει είναι μία «προσαρμογή» για μία καλύτερη θέση στο πλαίσιο του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Καθώς έχουμε αποφασίσει να υπηρετήσουμε την προοπτική της επανάστασης, είναι φανερό ότι και το περιεχόμενο της εργατικής μας δουλειάς οφείλει να κινείται σε μία τέτοια κατεύθυνση, κόντρα στα ρεύματα που σπρώχνουν την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό στην οπισθοχώρηση και την υποταγή στον ταξικό αντίπαλο.

49. Η συγκρότηση της Ταξικής Πορείας το 2005, με την καθοριστική συμβολή του συντρόφου Γρηγόρη Κωνσταντόπουλου, αποτελεί μία σημαντική εξέλιξη για τον εργατικό τομέα της Οργάνωσης, καθώς ενίσχυσε την κατεύθυνση της σύνδεσης με τους εργαζόμενους και επηρέασε θετικά τη φυσιογνωμία της Οργάνωσής μας. Από τότε μέχρι σήμερα έχει διανυθεί μία πορεία με εμπόδια και δυσκολίες, αλλά και με πρωτοβουλίες, δράσεις και παρεμβάσεις που έχουν καθιερώσει το σχήμα της Ταξικής Πορείας σαν μία μάχιμη δύναμη μέσα στο εργατικό κίνημα.

Οι συσκέψεις της Ταξικής Πορείας, καθώς και

των εκπαιδευτικών και υγειονομικών, επέτρεψαν την καλύτερη πολιτική συγκρότηση και επεξεργασία θέσεων στο εργατικό, αλλά και στους δύο βασικότερους τομείς δουλειάς μας στους εργαζόμενους.

Χωρίς, λοιπόν, να παραγνωρίζουμε ή να υποτιμάμε τις σοβαρές δυσκολίες στην εργατική δουλειά και συνολικά στην ανάγκη σύνδεσής μας με τον εργαζόμενο λαό, οφείλουμε να επισημάνουμε ότι οι σημαντικές καθυστερήσεις μας στο άνοιγμα προσπαθειών για τη συγκρότηση μετωπικών σχημάτων σε εκπαιδευτικούς, εργαζόμενους, αλλά και στη συνοικία (αρχές του 2000 επιχειρήθηκαν τα πρώτα σχήματα γειτονιάς), υπήρξαν εκδηλώσεις και αιτίες της κεντρικής αναντιστοιχίας που καταγράφουμε.

III. ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ 9Η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

50. Αυτά τα τέσσερα χρόνια που μεσολάβησαν μπορούμε να πούμε ότι ήταν χρόνια με πλούσια και ιδιαίτερα γεγονότα που κλήθηκε η Οργάνωση να απαντήσει. Και οι απαντήσεις απαιτούσαν ιδεολογικοπολιτική προετοιμασία, ώστε να καθοριστούν στάσεις και να χαραχθεί γραμμή πάλης στο μαζικό κίνημα. Παράλληλα, ήταν χρόνια με σκλήρυνση της επίθεσης της κυβέρνησης, με την ψήφιση νόμων που προσπάθησαν και προσπαθούν να στραγγαλίσουν δικαιώματα και κατακτήσεις, δημιουργώντας ένα σιδερόφρακτο πλέγμα απαγορεύσεων στον συνδικαλισμό, στην ελευθερία της διαδήλωσης, ακόμη και της συνάθροισης. Επρόκειτο για μια επίθεση που εκμεταλλεύτηκε τις ιδιαίτερες συνθήκες που προέκυψαν με την πανδημία, αλλά κυρίως την ανυπαρξία κινήματος που θα αντιστεκόταν στη φασιστικοποίηση που επιβλήθηκε.

A. Πανδημία

51. Είναι λογικό ότι η περίοδος των καραντινών που ξεκίνησε τον Μάρτη του 2020 και συνεχίστηκε μέχρι τον Φλεβάρη του 2021 (με μικρά καλοκαιρινά διαλείμματα και ενδιάμεσα μικρά «παράθυρα» στην επικοινωνία και τις δραστηριότητες) θα χαρακτηρίσει ένα μεγάλο μέρος της δράσης μας για την περίοδο που αναφερόμαστε. Δράση που, πέρα από τις δυσκολίες συνεδριάσεων (και άρα συγκρότησης γραμμής πάλης, καθώς και δυνατότητας συζήτησης αυτής μέσα από οργανωμένες δομές) αποκάλυψε

σωρεία πολιτικών και ιδεολογικών προβλημάτων, που έχρηζαν πειστικά απάντησης ώστε η Οργάνωση να μπορεί να δρα, αλλά και να εξακολουθεί να ζει ως οργανωμένη δομή με νέους τρόπους.

Χωρίς να είναι στόχος αυτού του απολογισμού η λεπτομερής παράθεση των δράσεων της Οργάνωσης και στις δύο καραντίνες θα μείνουμε επιλεκτικά σε κάποιες, με στόχο την εξαγωγή συμπερασμάτων.

Η βασική μας στόχευση στις νέες συνθήκες ήταν, απ' τη μια, η αποκατάσταση ενός συλλογικού τρόπου συζήτησης στην Οργάνωση και, από την άλλη, η με κάθε τρόπο «δια ζώσης» παρέμβαση στον λαό, αφού –σωστά– δεν υιοθετήσαμε τη ρεφορμιστική άποψη «θα λογαριαστούμε μετά» και «τον λόγο έχουν οι επιστήμονες», λαμβάνοντας όλα τα μέτρα ώστε και οι δύο στοχεύσεις να μην δημιουργήσουν κινδύνους για την υγεία των μελών μας.

α) Σε μεγάλο βαθμό η Οργάνωση κατάφερε να επιτύχει κάποια λειτουργία των οργάνων της σε όλα τα επίπεδα, που όμως δεν μπόρεσε να συμπεριλάβει όλο το δυναμικό της. Έτσι έμεινε εκτός συζητήσεων και παρεμβάσεων ένα κομμάτι του δυναμικού, κάτι που είχε ως αποτέλεσμα να μείνει ξεκομμένο και να δημιουργηθούν κενά στην παρακολούθηση της πορείας της Οργάνωσης. Επιπλέον, ο τρόπος που ακολουθήθηκε μέσω τηλεσυσκέψεων, ιδιαίτερα στην πρώτη καραντίνα, δημιούργησε προβλήματα περιφρούρησης της Οργάνωσης, αλλά και γέννησε νέα «κουσούρια» που έπρεπε να καταπολεμηθούν. Κάτι που σε σημαντικό βαθμό πετύχαμε στη δεύτερη καραντίνα. Όμως, υπήρχαν συνεδριάσεις που δεν μπορούσαν να γίνουν μέσω skype, ενώ γενικότερα η απαγόρευση μετακινήσεων δεν επέτρεψε να ολοκληρωθούν με τον ορθότερο τρόπο συζητήσεις για αποφάσεις που είχαν ληφθεί (απόφαση για ΛΑ-Α-ΑΣ, η σύσκεψη για την εφημερίδα).

β) Στο επίπεδο των παρεμβάσεων, η Οργάνωση όντως μπορούμε να πούμε ότι έπαιξε ρόλο πρωτοποριακό. Υιοθέτησε την άποψη ότι πρέπει να απευθυνθούμε στον λαό που τελούσε υπό απειλή προστίμων και συλλήψεων, παραμένοντας αμέτοχος και τρομοκρατημένος να παρακολουθεί μια ακατάπαυτη επίθεση από τον Μητσοτάκη και τον Τσιόδρα για τις ατομικές ευθύνες που χρεωνόταν ο καθένας μας απέναντι στην εξάπλωση του ιού και την υπερφόρτωση των νοσοκομείων, ενώ παράλληλα καλούνταν να ζει με επιδόματα και κρατικά χρεωστικά, αφού η παραγωγή και οι εργασίες είχαν ανασταλεί. Παρακολουθούσε να προωθούνται πληθώρα αντιλαϊκών μέτρων, που κατ' εξοχήν τον αφορούσαν, οδηγώντας τον σε ακόμη χειρότερες μέρες όταν θα επα-

νερχόταν η «κανονικότητα» όπως αυτοί την όριζαν. Η επιλογή της υλοποίησης του συνθήματος «μόνο ο λαός σώζει τον λαό» έμπρακτα, ανέδειξε την ωριμότητα της Οργάνωσης στις νέες συνθήκες, αλλά και την εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του λαού που μας χαρακτηρίζει. Η μετέπειτα πορεία των πραγμάτων, όχι μόνο μας δικαίωσε, αλλά και απέδειξε τις πραγματικές διαθέσεις κυβέρνησης και ρεφορμιστών όταν ο λαός βρίσκεται σε δύσκολη θέση.

γ) Η αντιπαράθεση αυτή απαιτούσε σοβαρή προσπάθεια ανάλυσης των νέων δεδομένων, αντιμετώπιση ιδεολογικών προβλημάτων (αντιεμβολιαστές, γιατροί αρνητές, συνωμοσιολογία, ενοχοποίηση των ανταγωνιστών ιμπεριαλιστών) και αποκάλυψη της πανδημίας ως κατ' εξοχήν πολιτικό πρόβλημα που γέννησε το καπιταλιστικό τέρας. Η Οργάνωση σίγουρα έδωσε δείγματα ετοιμότητας, αλλά και των δυνατοτήτων της να ανταποκρίνεται θαρρετά και αποτελεσματικά σε τέτοιες προκλήσεις, όχι μόνο οργανωτικά και πολιτικά, αλλά και ιδεολογικά.

Γι' αυτό το ζήτημα η Οργάνωση εξέδωσε μπροσούρα εκλαϊκευσης των απόψεών της, αλλά και τις αποφάσεις των οργάνων της σχετικά με την περίοδο αυτή και την κρίση που δημιουργήθηκε («Τρία χρόνια πανδημία, πολλά χρόνια πίσω στη βαρβαρότητα», Εκδόσεις Εκτός των Τειχών, Δεκέμβρης 2022).

δ) Η στάση αυτή είχε τις συνέπειές της στην Οργάνωση, καθώς τής επιβλήθηκαν πρόστιμα, αλλά και συλλήψεις, για τις οποίες εκκρεμούν δίκες και ενδεχομένως ποινές. Όμως, τα μέλη της βγήκαν ενισχυμένα από τη δοκιμασία κάτι που φάνηκε από τη συμμετοχή τους στις μετέπειτα παρεμβάσεις και τις πρωτοβουλίες που πάρθηκαν κεντρικά και τοπικά, με ανοικτές συζητήσεις σε υπαίθριους χώρους, όπου εξηγούσαν τη στάση μας αλλά και έδιναν κουράγιο στον λαό.

Β. Αντιπολεμικό / αντιιμπεριαλιστικό

52. Στο μέτωπο αυτό είχαμε επίσης σημαντικές παρεμβάσεις της Οργάνωσης. Ο πόλεμος στην Ουκρανία απαιτούσε καταρχήν πολιτικό προσδιορισμό (άδικος), που δεν ήταν καθόλου αυτονόητος, αν κρίνουμε από όσα επικράτησαν και επικρατούν στο εξωκοινοβούλιο και την επικρατούσα άποψη ότι «οι λαοί ΕΧΟΥΝ ανάγκη από προστάτες». Απαιτούσε εκτίμηση για τη βαρύτητά του και τα χαρακτηριστικά του, για τα οποία επίσης δώσαμε και δίνουμε σημαντικές μάχες ενάντια σε «προσπεράσματα», οικονομίστικες προσεγγίσεις ή «άλματα» (π.χ. «ιμπεριαλιστικός» πόλεμος) που επίσης διακινούνται από

το ΚΚΕ και το εξωκοινοβούλιο. Σε σχέση με όλα αυτά, και η απόφαση του ΠΓ από την πρώτη στιγμή της έκρηξης του πολέμου και οι αποφάσεις του ΚΟ και η συμβολή των κειμένων του σ. ΒΣ, έδωσαν –θεωρούμε– μια σωστή κατεύθυνση στην Οργάνωση.

Επιπλέον, ο πόλεμος στην Ουκρανία ήταν το κύριο, αλλά όχι το μόνο γεγονός που απαίτησε κινηματική απάντηση: οι συμφωνίες με ΗΠΑ για νέες βάσεις αποτέλεσαν αφορμή για σειρά κινητοποιήσεων από τα Χανιά και τη Λάρισα έως την Αλεξανδρούπολη, η επίσκεψη Πομπέο, τα 70χρονα της ένταξης στο ΝΑΤΟ, η Παλαιστίνη κ.λπ.

Στο πεδίο αυτό η Οργάνωση πήρε πρωτοβουλίες για πανελλαδικά διήμερα (Απρίλης '21), συγκεντρώσεις ενάντια στην επίσκεψη Πομπέο, καταγγελίας του πολέμου στη Συρία, όπου συστηματικά επικέντρωσε στον πρωταγωνιστικό ρόλο των Αμερικάνων και προσπάθησε να σύρει, κυριολεκτικά, κι άλλες δυνάμεις, συναντώντας την αδράνεια (επιεικώς), έως την αντίθεση στο πολιτικό περιεχόμενο που θα έχουν οι κινητοποιήσεις, ακόμη κι αν θα πάνε οι πορείες στην αμερικάνικη πρεσβεία ή μόνο στη Βουλή και ίσως στην ΕΕ, ενώ άλλη επιλογή ήταν η ρώσικη πρεσβεία. Είναι δυστυχώς η πιο επώδυνη καταγραφή της υποχώρησης του αντιιμπεριαλισμού ως πολιτική κατεύθυνση που διακατέχει την πλειοψηφία σχεδόν της Αριστεράς, με ολέθριες συνέπειες στην απάντηση που δίνεται απέναντι στο ξαναμοίρασμα του πλανήτη από τους ιμπεριαλιστές και την εμπλοκή της χώρας σε αυτό (με την κυβέρνηση να καμαρώνει ότι τάχθηκε στη «σωστή» πλευρά), χωρίς να δίνεται ηχηρή κινηματική απάντηση. Σε αυτό προστέθηκε η πρόσφατη και σε εξέλιξη ισοπέδωση της Γάζας και η δολοφονία των Παλαιστινίων από το Ισραήλ, με ξεκάθαρο στόχο την «τελική λύση». Πρωτοβουλίες μας για συντονισμό στις κινητοποιήσεις έπεσαν στο κενό, αφού επιλεγόταν το σύρσιμο πίσω από το ΚΚΕ.

Ανάλογες πρωτοβουλίες για τα 70χρονα της ένταξης της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ (Φλεβάρης 2022) και για τον έναν χρόνο πολέμου στην Ουκρανία (Φλεβάρης 2023), που συνέπεσε με την επίσκεψη Μπλίνκεν στη χώρα και την περιοχή, ανέδειξαν την πολιτική διάσταση που εκφράζεται για κοινή δράση στο αντιιμπεριαλιστικό από δυνάμεις που, εκτός των άλλων, κάποιες φτάνουν να απενοχοποιούν (στην καλύτερη περίπτωση) τον ρωσικό ιμπεριαλισμό.

53. Στο ζήτημα της εξάρτησης, που αποτελεί για την Οργάνωση καθοριστικό πολιτικό στοιχείο των

πολιτικών της αναλύσεων, παραμένει διευρυμένο το ρήγμα με τις άλλες δυνάμεις της Αριστεράς. Από την άλλη, είχαμε δυνάμεις του λεγόμενου αναρχοκομμουνιστικού ρεύματος που υιοθετούν αυτή την πολιτική θέση, χωρίς βέβαια να ταυτίζουν την εξάρτηση με την δική μας οπτική. Αυτό ανέδειξε κάποιες φορές δυνατότητες προσέγγισης τους σε επίπεδο κοινής δράσης, ενώ η συνολικότερη στάση τους, αλλά και οι δικές μας διστακτικότητες και ερασιτεχνισμοί, δεν έχουν επιτρέψει τη δημιουργία ενός ευρύτερου κύκλου συζητήσεων που θα μας επιτρέψει να διαμορφώσουμε άλλους όρους στις σχέσεις μας μαζί τους.

54. Στα ελληνοτουρκικά, η περίοδος αυτή έδωσε πολλές ευκαιρίες για παρέμβαση της Οργάνωσης. Κύριος στόχος, η αντιπαράθεση σε λογικές «επιτιθέμενου-αμυνόμενου» και η ανάδειξη των ευθυνών και των δύο αστικών τάξεων και προπαντός των αμερικανών ιμπεριαλιστών. Κι εδώ οι απαντήσεις της Οργάνωσης στόχευσαν πέρα από τις πολιτικές αντιπαράθεσεις και την ανάληψη πρωτοβουλιών (π.χ. πανελλαδικές συγκεντρώσεις για εισβολή της Τουρκίας στη Συρία), στην έκδοση βιβλίου για τα ελληνοτουρκικά («Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός και το δίκιο των λαών», Εκδόσεις Εκτός των Τειχών, Απρίλης 2021), ενώ στο ζήτημα της μειονότητας –και με αφορμή τις προεκλογικές δηλώσεις της ΝΔ– με ιδιαίτερη αρθρογραφία υπενθυμίστηκαν οι κατευθύνσεις μας σε αυτό το ευαίσθητο ζήτημα.

Γ. Φασιστικοποίηση

55. Με την ψήφιση των ν. Χρυσοχοϊδή και Κεραμέως, καθώς και του ν. Χατζηδάκη, η κυβέρνηση άπλωσε ένα δίχτυ αντιδημοκρατικών απαγορεύσεων και προώθηση της φασιστικοποίησης σε όλο το κοινωνικό φάσμα. Η Οργάνωσή μας συμμετείχε σε όλες τις εκδηλώσεις απάντησης αυτής της τρομοκρατικής πολιτικής και πρότεινε επανειλημμένα το σπάσιμο απαγορεύσεων. Οι συλλήψεις των 62 αγωνιστών, μεταξύ των οποίων δώδεκα σ. και του γραμματέα Α. Βογιατζόγλου, ήταν μια απόδειξη της επιμονής μας να μην περάσουν οι απαγορεύσεις και στην κατεύθυνση της υπεράσπισης των διαδηλωτών. Το ΚΚΕ(μ-λ) βγήκε μπροστά, προωθώντας προτάσεις σε άλλες δυνάμεις για τη συγκρότηση πρωτοβουλιών και επιτροπών σε Θεσσαλονίκη, Αθήνα, Γιάννενα, Χανιά, Ηράκλειο και αλλού. Σε όλες σχεδόν τις πόλεις πάρθηκαν πρωτοβουλίες για να μη περάσουν τα αντιλαϊκά νομοσχέδια, στις

οποίες πρωτοστατήσαμε. Από τις σχολές (πλήρης κατάργηση του ασύλου, πανεπιστημιακή αστυνομία, ΜΑΤ στο ΑΠΘ) έως τις εργατικές κινητοποιήσεις (1η Μάη, Cosco, ψήφιση ν. Χατζηδάκη) και τη Ν. Σμύρνη, η Οργάνωση ήταν παρούσα και δέχτηκε καταστολή έως και πέσιμο με μηχανές στους φοιτητές μας (διαδήλωση ενάντια στις απαγορεύσεις διαδηλώσεων).

Στα θετικά, επίσης, πρέπει να καταλογίσουμε ότι η Οργάνωση παρέμβηκε άμεσα απέναντι σε κατασταλτικές επιθέσεις σε κινητοποιήσεις γυναικών, πορείες για την υπεράσπιση της πλατείας στα Εξάρχεια, για την εισβολή σε σπίτια αγωνιστών, για ζητήματα φυλακισμένων (σπουδές, άδειες), την δολοφονία Ζακ Κωστόπουλου, προσφύγων, ρομά.

56. Απέναντι στην δραστηριοποίηση των φασιστών, η Οργάνωση –είτε στη δίκη της Χ.Α. είτε στη δολοφονία Φύσσα– προσπάθησε να αναδείξει την πολιτική αλλά και κινηματική απάντηση που απαιτείται σε ανάλογες φασιστικές προκλήσεις, όπως και στην αστυνομική τρομοκρατία (π.χ. περιορισμός των πορειών σε μια λωρίδα), την ώρα που σχεδόν το σύνολο των δυνάμεων του εξωκοινοβουλίου αντέτασσε το μη κατέβασμα στον δρόμο, γιατί «είμαστε λίγοι» και... «παραπήγε η καταστολή». Είναι αλήθεια ότι –στην Αθήνα κυρίως– για μεγάλο διάστημα η προσπάθεια για πορείες κατάληγε σε σπρωξίδια με ασπίδες ΜΑΤ και ξυλοδαρμούς των διαδηλωτών, κάτι που δημιούργησε προβλήματα συμμετοχής συναγωνιστών και σ. Πρέπει να γίνει συνείδηση πως βαδίζουμε σε σκληρότερη έκφραση καταστολής και φασιστικοποίησης, με βάση την κυβερνητική πολιτική και τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών.

Οι διώξεις και τα πρόστιμα σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Χανιά δείχνουν τις διαθέσεις του κράτους απέναντι σε όσους τολμούν να προτάσουν τις εστίες αντίστασης, και απαιτούν κάποιες προτεραιότητες που πρέπει να προωθηθούν.

IV. ΠΩΣ ΠΡΟΧΩΡΑΜΕ

57. Δεν έχουμε κρύψει ούτε αποποιηθεί ότι ο βασικός μας στόχος είναι να παρεμβαίνουμε σταθερά στην ταξική πάλη ώστε να συμβάλουμε στην οικοδόμηση εκ νέου ενός σύγχρονου επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και –σε συνάρτηση με αυτό– της δημιουργίας του κόμματος της εργατικής τάξης, καταθέτοντας τις ιδεολογικές, οργανωτικές, ταξικές και πολιτικές προϋποθέσεις που θα κάνουν

εφικτό αυτόν τον στόχο.

Στην πορεία των χρόνων προέκυψαν και άλλες δυνάμεις που διαχωρίστηκαν από τον ρεβιζιονισμό, αλλά καθώς συνειδητοποιούνταν το βάθος της ήττας και το μακρύ τού δρόμου, προέκυψαν νέες σοβαρές διαφορές και αντιθέσεις αντίληψης και λογικής για το τι και πώς αντιλαμβάνεται η κάθε μια ομάδα, η κάθε μια οργάνωση το περιεχόμενο και το έδαφος που θα πατήσει το εγχείρημα της ανοικοδόμησης ή επαναθεμελίωσης του σύγχρονου κομμουνιστικού κινήματος και του χτισίματος του κομμουνιστικού κόμματος. Διαλέξαμε να πορευτούμε –και έτσι θα συνεχίσουμε– ανάμεσα σε δύο ακραίες λογικές και πρακτικές που εμφανίστηκαν και στη χώρα μας.

Συγκρουστήκαμε και συγκρούμαστε και με τις δύο, διαμορφώνοντας και το δικό μας στίγμα εν τω μεταξύ. Κατά πρώτον, διαχωριστήκαμε από την «συντηρητική» και «εύκολη» προσέγγιση που θεωρεί το ζήτημα του κόμματος περισσότερο σαν οργανωτικό-πρακτικό ζήτημα απόφασης των διάσπαρτων κομμουνιστών να ξαναφέρουν στο προσκήνιο την πεταμένη στο περιθώριο «κομμουνιστική ιδέα». Διαχωριστήκαμε από τη λογική που απλώς αναζητεί φορείς να ανοίξουν τα ντουλάπια της Ιστορίας και να ξανασηκώσουν τις κόκκινες σημαίες. Εξίσου έντονα και ακόμη περισσότερο, διαχωριστήκαμε από τους εκπροσώπους της αριστερής ευρωπαϊκής σκέψης στη χώρα, με όποιο μανδύα και αν παρουσιάζονταν. Αντιπαρετέθηκαμε γιατί αρνούνταν ουσιαστικά το δικαίωμα και τη δυνατότητα της εργατικής τάξης, έχοντας τη δική της οργάνωση και στο ανώτερο πεδίο, να ανατρέψει τον καπιταλισμό. Κάναμε την προσέγγιση ότι εφόσον το κομμουνιστικό κίνημα και το κομμουνιστικό κόμμα θα ξαναεμφανιστούν και θα επανισχυροποιηθούν σε μια περίοδο άγριας καπιταλιστικής επίθεσης και ακραίας ιμπεριαλιστικής θηριωδίας, οφείλουμε να συνδέσουμε αυτή την οικοδόμηση με την όλη πάλη των λαών και κυρίως της εργατικής τάξης.

Σε αυτή τη βάση αντιμετώπιζαμε και αντιμετώπιζουμε και το ζήτημα της οικοδόμησης κόμματος και τα επαναστατικά κομμουνιστικά καθήκοντα. Την οικοδόμηση την συνδέσαμε ουσιαστικά με όρους και προϋποθέσεις για να έχει επαναστατική και αμφίδρομη σχέση με την τάξη και την κοινωνία. Τα επαναστατικά κομμουνιστικά καθήκοντα τα συνδέσαμε και τα συνδέουμε με την προοπτική της εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης σαν τάξη για τον εαυτό της, προσπαθώντας αυτό να το κάνουμε πράξη και να το συνειδητοποιήσουμε μέσα στην ταξική πάλη. Δεν ενδώσαμε στην αυταπάτη

ότι η συνένωση σε ενιαία οργάνωση των διάσπαρτων κομμουνιστικών δυνάμεων ή και η προσχώρησή τους στο ΚΚΕ θα σημάνει και την ποιοτική αναβάθμιση του εγχειρήματος.

58. Στόχος μας είναι να παρουσιάσουμε ένα φιλόδοξο σχέδιο στο ιδεολογικό και σε πολιτική πρόταση με προγραμματικές κατευθύνσεις, διερευνώντας και τυχόν δυνατότητες πολιτικών συνεργασιών, με βάση τις οποίες θα ηγηθούμε του κομμουνιστικού εγχειρήματος στη χώρα μας. Στο άμεσο μέλλον, θα πορευτούμε με ό,τι έχουμε κατακτήσει, δυναμώνοντας πολιτικά την Οργάνωση, ενισχύοντας το ιδεολογικό προφίλ της, συγκεντρώνοντας τις οργανωτικές προϋποθέσεις για την προώθηση αυτού του στόχου (κόμμα).

Πρέπει να αναδιατάξουμε το ιδεολογικό μας οπλοστάσιο απέναντι στην αποπολιτικοποίηση και τον αντικομμουνισμό που έχει διαβρώσει τα λαϊκά στρώματα και κυρίως τη νεολαία, χωρίς να θεωρούμε αρκετή την κληρονομιά του κομμουνιστικού κινήματος ύστερα από την ρεβανιστική επίθεση που εξαπέλυσε ο καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός μετά τις παλινορθώσεις. Πρέπει, με συλλογικές προσπάθειες, με ζωντάνια και επιχειρήματα, να προωθήσουμε μέτωπα ιδεολογικής-πολιτικής αντιπαράθεσης σε επιμέρους τομείς παρέμβασης, στα ιδιαίτερα στοιχεία πολιτικής που η αστική τάξη επεξεργάζεται για να αφοπλίσει τις εργαζόμενες μάζες, αλλά και στην επίθεση στο πεδίο του οράματος, ενισχύοντας τις μέχρι τώρα προσπάθειες του πρώην γραμματέα σ. Β.Σ. Σε αυτήν την προσπάθεια επιδίωξε να ανταποκριθεί και πέτυχε ικανοποιητικά για τα σημερινά μας δεδομένα η ανάλυση για το “τι χώρα είμαστε”, καθώς και “ο δικός μας δρόμος”, όπως και η αντιπαράθεση στην παγκοσμιοποίηση. Σίγουρα δεν αρκούν και πρέπει να εμβαθύνουμε περαιτέρω με εμπλοκή νέων συντρόφων.